

LOIS LOWRY

Hírvivő

animus®

Budapest, 2007

A mű eredeti címe: Messenger

Copyright © 2004 Lois Lowry A Houghton Mifflin Company, Boston engedélyével

Magyar kiadás

© Animus Kiadó 2007

Fordította: Tóth Tamás Boldizsár

Szerkesztette: Gábor Anikó

ISBN 978 963 9715 50 9

Kiadta az Animus Kiadó 2007-ben 1301 Bp. PC: 33 info@animus.hu www.animus.hu

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Felelős kiadó: Balázs István

Borítóterv: Beleznai Kornél

Nyomdai előkészítés és tipográfia: Scriptor Kft.

Nyomta és kötötte az ALFÖLDI NYOMDA Zrt. Debrecenben

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

1

Matty igyekezett mielőbb túl lenni a hozzávalók előkészítésén. Főzni akart végre, vacsorázni és indulni. Szeretett volna már felnőtt lenni, hogy maga dönthesse el, mikor eszik, vagy hogy eszik-e egyáltalán. Meg kellett ma még tennie valamit – valamit, amitől tartott, és a várakozás csak fokozta a félelmét.

Matty már nem volt kisfiú, de férfi se volt még. Néha az otthonház előtt állva hozzámérte magát az ablakhoz. Kezdetben csak a párkányig ért, a homlokát nyomta a fához, most viszont már ágaskodás nélkül belátott az ablakon. S ha hátrált pár lépést a magas fűben, megnézhetette tükörképét az üvegen. Úgy gondolta, már férfiasodik az arca, de azért még szeretett játékosan grimaszolni másik önmagának. A hangja már mutálni kezdett.

A világtalannal élt együtt, azzal az öregemberrel, akit Látónak neveztek. Segített neki, takarította az otthonházat, s noha ezt unalmas munkának tartotta, az öreg azt mondta, szükséges elvégeznie. Így hát Matty naponta felsöpörte a deszkapadlót, és kiterítette az ágytakarókat: nevelője ágyán nagy gonddal, a magáén, a konyha melletti szobában már nem annyira. A főzést együtt végezték. Az öreg nevetett Matty kotyvalékain, és próbálta tanítani őt, de Matty türelmetlen volt, nem szívesen vesződött az ízesítéssel.

– Úgyis egy helyre megy – hajtogatta makacsul. Régi, kedélyes vita volt ez köztük. Látó nevetett.

– Szagold csak meg! – És odatartotta a halványzöld hajtást, amit éppen aprított.

Matty kötelességszerűen megszagolta, aztán vállat vont.

– Hagyma, mehet bele – mondta, majd hozzátette: – Vagy megehetjük nyersen is, de akkor bűdös lesz tőle a leheletünk. Egy lány azt mondta, megcsókol, ha jószagú lesz a szám. De szerintem csak viccelt.

A vak ember a zavarában elpirult Matty felé fordította arcát, és elmosolyodott.

– A vicc az első lépés a csókhoz vezető úton – mondta, majd nevetve így folytatta: – Vegyél csókot a cserepiacon! Mit adnál érte? A horgászbotodat?

– A cserepiaccal ne tréfálj.

– Igazad van, ez nem tréfa. Valamikor hangulatos dolog volt, de most már... Igazad van, Matty: már nincs mit nevetni rajta.

– Ramon barátom a múlt héten elment a cserepiacra a szüleivel. De nem akar beszélni róla.

– Akkor hát mi se emlegessük! Megolvadt a vaj a serpenyőben? Matty megnézte. A vaj habos és aranybarna volt.

– Igen.

– Akkor dobd bele a hagymát! Kevergesd, hogy oda ne égjen. Matty engedelmeskedett.

– Most szagold meg! – mondta az öreg.

Matty engedelmeskedett. A piruló hagyma illatától összefutott a nyál a szájában.

– Na, jobb, mint nyersen? – kérdezte Látó.

– De macerás – felelte türelmetlenül Matty. – A főzés túl macerás dolog.

– Szórj rá egy kis cukrot! Csak egy-két csipetnyit. Hagyjuk még egy percre pirulni, aztán mehet rá a nyúl. Ne légy olyan türelmetlen, Matty! Mindig mindent elsietsz, pedig nem kerget senki.

– Még világosban meg kell nézнем valamit. Megvacsorázom, és még sötétedés előtt kimegyek a tisztásra.

A vak ember nevetett. Felemelte az asztról a feldarabolt nyúlhúst, s Matty, mint mindig, most is elcsodálkozott, hogy milyen magabiztosak a mozdulatai, milyen jól tudja, mit hol talál. Figyelte, ahogy az öreg gyakorlott mozdulatokkal belisztezte a húsdarabokat, majd óvatosan a serpenyőbe helyezte őket. A vaj és a hagyma étvágygerjesztő szaga a sercegő hús illatával gazdagodott. Az öreg most egy marék zöld fűszert szórt a készülő ételre.

– Neked mindegy, hogy este van vagy nappal... – morgolódott Matty. – De nekem még világosban kell megnéznem azt a dolgot.

– És mi volna az a dolog? – kérdezte Látó, de nem várta meg a választ. – Ha megpirult a hús, lötytyints rá egy kis levet, hogy oda ne kapjon.

Matty öntött a serpenyőbe a léből, amiben a nyulat korábban megpárolták. A sötét folyadék felkapta és megúsztatta a hagymakockákat meg az aprított zöldfűszert a húsdarabok körül. Matty magától is tudta, hogy most rá kell tenni a fedőt a serpenyőre, és kisebbre kell állítani a lángot. Aztán hozzálátott a terítéshez, hogy meglegyen vele, mire a pörkölt készre fő.

Remélte, hogy az öreg elfelejti a „dolog”-ra vonatkozó kérdését. Erről nem akart beszélni. Nyugtalanította, ami a tisztáson várta, tartott tőle, mert nem tudta, mit jelent. Még az is megfordult a fejében, hogy esetleg elcserélhetné.

Miután az elmosott edények a helyükre kerültek, az öreg pedig leült a puha székre, és elővette a húros hangszert, amin esténként játszott, Matty araszolni kezdett az ajtó felé. Azt remélte, sikerül észrevétlenül kiossonnia, jóllehet tudta, hogy az öreg azt is meghallja, ha a pók átszalad a hálója egyik végéből a másikba.

– Megint Erdőbe mész?

Matty sóhajtott. Nem volt menekvés.

– Mire besötétedik, hazaérek.

– Reméljük. De azért gyújts lámpát, hátha késni fogsz. Este jó érzés, ha egy világos ablak utat mutat az embernek. Emlékszem még rá, milyen sötét tud lenni Erdő.

– Mikorról emlékszel?

Az öreg elmosolyodott.

– Akkorról, mikor még láttam. Az jóval a te születésed előtt volt.

– Féltél Erdőtől? – Erdőtől sokan féltek, és nem is ok nélkül.

– Nem, nem félttem. Az csak illúzió, a képzelet játéka. Matty a homlokát ráncolta. Nem értette, mire gondol az öreg. Arra, hogy a félelem csak illúzió? Vagy Erdőről beszél? Ránézett a vak emberre, aki most puha ronggyal törölgette hangszere politúrozott oldalát. Figyelmét lekötötte a sima fafelület – kár, hogy nem láthatta az aranyló juharfa kanyargós erezetét. Az is lehet, gondolta Matty, hogy egy olyan embernek, aki elvesztette a szeme világát, *minden* csak illúzió.

Matty feljebb csavarta a kanócot, és megnézte, van-e elég olaj a lámpában. Aztán gyufát gyújtott.

– Most örülsz, hogy kitöröltettem veled a kormot a lámpa üvegéből, igaz?

Az öreg nem várt választ a kérdésre. A húrokat pengette, és figyelte a zengésüket. Mint minden este, most is komótosan felhangolta hangszerét. Olyan hangok között is meghallotta a különbséget, amelyek Mattynek teljesen egyformának tűntek.

A fiú megállt egy pillanatra az ajtóban, és elnézte az öregot. Finoman táncolt az asztalon álló lámpa lángja. A vak ember az ablak irányába billentette a fejét; a sápadó nyárdélutáni fény kirajzolta arcán a sebhelyeket. Fülelt, majd igazított a hangszer nyakának hátsó oldalán sorakozó kis csavarok egyikén, aztán megint fülelt. Mattyról egészen meglepedkezett, csak hangokra összpontosított. A fiú nesztelenül kisurrant az ajtón.

Az Erdőbe vezető ösvény Falu szélén indult. Matty kerülő úton ment, hogy elhaladhasson a tanító háza mellett. A jólelkű férfi fél arcát sötétvörös folt borította, amit méhjegynek neveztek. Mikor Matty még új volt Faluban, néha azon kapta magát, hogy bámulja a tanítót – addig ugyanis soha senkin nem látott efféle foltot. Ahonnan ő jött, ott nem tűrték az ilyen rendellenességeket – kevesebbért is kivégeztek embereket.

Itt, Faluban viszont a testi hibák és fogyatékoságok egyáltalán nem minősültek rendellenességnek – épp ellenkezőleg: tisztelték a fogyatékkal élőket. A vak embernek Látó lett az igazi neve, és becsülték őt a különleges képességért, ami a szeme világát pótolta.

A tanítót, bár az igazi neve Mentor volt, a gyerekek a bíborszín méhjegyre utalva olykor minden rosszindulat nélkül „Rózsás”-ként emlegették. Rajongtak Mentorért, mert bölcsen és türelmesen oktatta őket. Matty, aki kisfiúként érkezett a vak ember házába, már jó ideje rendes résztvevője volt az iskolai munkának, s téli délutánokon még mindig járt különórákra. Mentor tanította meg őt nyugton ülni, figyelni, később pedig olvasni.

Matty nem azért akart elmenni a tanító háza mellett, hogy megcsodálja a színpompás virágskertet, hanem mert azt remélte, hogy láthatja Mentor csinos lányát, Jeant, aki nemrég csókot ígérve incselkedett vele. Tudta, hogy Jean estefelé gyakran szokott a kertben gyomlálni.

Ezen a napon azonban se ő, se az apja nem volt sehol. A tornácon egy kövér, foltos szőrű kutya aludt, s úgy tűnt, senki nincs otthon a tanítóéknál.

Nem baj, gondolta Matty, Jean csak feltartotta volna a kacarászásával, meg a soha be nem váltott, huncut ígéreteivel, amelyekkel – Matty ezt jól tudta – más fiúkat is áltat. Kár is volt kerülőt tennie a lány kedvéért.

Fogott egy botot, és szívet rajzolt vele a kert mellett futó ösvény porába. A szívbe aztán gondosan beleírta a lány nevét, alá pedig a magáét. Ha Jean megtalálja az ábrát, megtudja belőle, ki járt itt, és talán örülni fog.

– Szia, Matty! Hova mégy? – A barátja, Ramon bukkant fel az ösvényen. – Vacsoráztál már? Mert nálunk is ehetnél!

Matty gyorsan elindult Ramon felé, testével takarva a porba rajzolt szívet. Remélte, hogy barátja nem veszi észre az ábrát. A látogatás Ramonék otthonházában mindig élménnyel kecsegtetett, mivel a család nemrég csere útján beszerzett egy szerencsegép nevű masinát. A szerencsegép egy nagy, díszes láda volt, az oldalán mozgatható karral, ami három, képekkel borított belső kerék megpörgetésére szolgált. Pörgetéskor a gép csengetett, s mikor a kerekek végül megálltak, egy-egy kis ablakon át meg lehetett nézni őket. Ha az ablakokban egyforma képek látszottak, a gépből kipottyant egy cukor. Nagyon izgalmas volt játszani vele.

Matty kíváncsi lett volna rá, mit áldoztak fel Ramonék a szerencsegépért, de az ilyesmire nem illett rákérdezni.

– Már vacsoráztunk – felelte Ramonnak. – El kell még mennem valahova sötétedés előtt, ezért korán ettünk.

– Veled mennék, de köhögök, és Gyógyfüves azt mondta, ne mászkáljak túl sokat. Megígértem, hogy egyenesen hazamegyek... De ha vársz egy kicsit, hazaszaladok, és megkérdezem, hogy...

– Ne... – mondta sietve Matty. – Egyedül kell mennem.

– Ja, üzenetet viszel?

Matty rábólintott, pedig nem vitt üzenetet. Már az ilyen apró füllentések miatt is furdalta a lelkiismeret. Pedig hát világ életében hazudott; hazudva nőtt fel, és még mindig furcsállotta, hogy ott, ahol most él, az emberek rossz dolognak tartják az őszintétlenséget. Ő régen sokszor azért hazudott, mert úgy érezte, hogy ezzel könnyebben, kényelmesebben, egyszerűbben el lehet intézni a dolgokat.

– Akkor holnap találkozunk. – Ramon búcsút intett, és elsietett otthonháza felé.

Matty úgy ismerte Erdő ösvényeit, mintha ő taposta volna ki őket. Igaz, némelyiket az évek során valóban ő taposta ki. A gyökerek ellaposodtak, amerre az egyik helyről a másikra vezető

legrövidebb, legbiztonságosabb útvonalat követve járt. Gyorsan és csendesen mozgott a fák között, s tereptárgyak nélkül is mindig érezte a helyes irányt – akárcsak az időjárás alakulását: meg tudta jósolni az esőt jóval azelőtt, hogy az érkező felhők vagy a szél jelezték volna azt. Egyszerűen *tudta*, mi közeleg.

Falu többi lakója ritkán merészkedett Erdőbe. Számukra ez veszélyes vállalkozás volt. Erdő néha összezárult, és megbéklyózta az Erdőn túlra igyekvőket. Borzalmas halálesetek történtek; egyeseket, akik úgy döntöttek, elhagyják Falut, később holtan találtak meg: megfojtották őket gonoszul rájuk nőtt, nyakukra és végtagjaikra tekeredett indák, ágak. Erdő valamiképp megérezte ezeknek az embereknek a szándékait, ahogy azt is tudta, hogy Matty útjai szükségesek és jó célt szolgálnak. Felé sosem nyúltak ki az indák, sőt néha mintha széthajlottak volna előtte az ágak, hogy megkönnyítsék az útját.

– Erdő szeret engem – mondta egyszer büszkén az öregnek.

Látó egyetértett vele.

– Talán mert szüksége van rád – jegyezte meg.

Az embereknek is szükségük volt Mattyre. Tudták, hogy ismeri az ösvényeket, biztonságban közlekedik rajtuk, s rábízta az olyan feladatokat, amelyekhez át kellett kelni a labirintusszerű, sűrű rengetegen. Matty üzeneteket vitt, ez volt a munkája. Úgy sejtette, ha eljön az ideje, hogy megkapja az igazi nevét, a *Hírvivőre* esik majd a választása. Tetszett neki a szó csengése, és már alig várta, hogy magának tudhassa ezt a címet.

Ezen az estén azonban nem vitt és nem is hozott üzenetet, még ha Ramont meg is hagyta ebben a hitében. Egy ismerős tisztásra tartott, mely közvetlenül egy sűrű, szúrós fenyőfa-csoporton túl feküdt. Könnyedén átugrott egy kis patakot, majd a benőtt ösvényről letérve áttört két fa között. A fák itt sokat nőttek az elmúlt néhány évben, s afféle bújóhelyé tették a tisztást Matty számára.

Ahhoz, amire mostanában jött rá önmagával kapcsolatban, magányra volt szüksége: olyan helyre, ahol titokban kísérletezhet, szembesítheti magát a félelemmel, amit a felfedezés keltett benne.

A tisztást alkonyi félhomály ülte meg. A nap Matty háta mögött, Falu irányában süllyedt a horizont felé, s fénye sápadt, rózsaszín sugarakban szűrődött át Erdő fái között.

Matty a tisztás mohos talaján lépkedve közeledett egy fa árnyékában magasodó páfránycsoport felé. Odaérve leguggolt, s fejét a páfrányok közé hajtva fülelt. Egy halk hangot hallatott, amit korábban jól begyakorolt, s egy röpke pillanat múlva felhangzott a reménykedve, egyszersmind rettegve várt válasz.

Matty óvatosan benyúlt az aljnövényzet sűrűjébe, és egy kis békát emelt ki onnan. Az állat félelem nélkül nézett rá dülledt szemével, s ismét hallatta a hangot: *csarramp*.

Csarramp.

Csarramp.

Matty úgy utánozta a rekedt brekegést, mintha felelne a békának. Elszorult a torka, a különös beszélgetés mégis megnevettette. Alaposan szemügyre vette az állat karcsú, zöld testét. A béka meg se próbált kiugrani a tenyeréből; mozdulatlanul ült, csak nagy, áttetsző toroktájéka remegett.

Matty meglelte, amit keresett. Titkon reménykedett benne, hogy nem bukkan rá, mert tudta, könnyebb lenne úgy az élete, ha a kis béka teljesen normális, hétköznapi állat volna. De nem volt az, s ezt Matty előre tudta, mint ahogy azt is, hogy ez gyökeres fordulatot jelent az életében. A jövője egyszerre az ismeretlenbe kanyarodott. Belegondolt ebbe, aztán eszébe jutott, hogy minderről nem a béka tehet, s akkor gyengéden visszarakta a zöld állatkát a magas páfrányok közé. Elnézte, hogyan remegnek a levelek a távolodó béka útját jelezve, és észrevette, hogy ő maga is remeg.

Mikor Matty az immár homályba borult ösvényt követve visszaért Faluba, zajt hallott a piactéren túli terület felől. Először elcsodálkozott, mert a hangokat énekszónak vélte, s jóllehet Faluban szokás volt énekelni, de nem a szabadban és nem este. Megtorpant hát és fülelt. Hamarosan rájött, hogy nem énekszót hall, hanem siratást: a gyász fájdalmas, ritmikus hangjait. Ettől minden más gondját feledve továbbsietett az otthonház felé, ahol, tudta, a vak ember magyarázattal várja őt.

2

– Hallottad, mi történt az este Gyűjtögetővel? Vissza akart fordulni, de későn.

Ramon és Matty horgászbottal felszerelve találkoztak, lazacot akartak fogni. Ramonnak első dolga volt, hogy elújságolja a fontos hírt.

Matty fájdalmasan felnyögött barátja szavaira. Tehát Erdő elkapta Gyűjtögetőt. Gyűjtögető víg kedélyű ember volt, szerette a gyerekeket és a kis állatokat, sokat nevetett és gyakran mesélt pajzán vicceket.

Ramon az olyan emberek stílusában beszélt, akik szeretnek eldicsekedni vele, milyen jól értesültek. Matty nagyon szerette barátját, de néha komolyan tartott tőle, hogy Ramon igazi neve *Hencegő* lesz.

– Kitől tudod?

– Az iskola mögött találták meg, az ösvényen. Miután elmentél, hallottam, hogy csödület van arrafelé, és láttam, amikor hozták a holttestét.

– Én is hallottam a hangokat. Látóval gyanítottuk, hogy Erdő elkapott valakit.

Előző este, mikor Matty hazaért, az öreg már lefekvéshez készülődött. Hálóingben ült az ágya szélén, de még rajta volt a cipője, és feszült figyelemmel hallgatta a távoli, halk kórust, a gyászolók népes csoportjának hangját.

– Valakit elvesztettünk – mondta szomorúan.

– Vigyek üzenetet Vezetőnek?

– Ő is hallja, amit mi. Ez siratás.

– Menjünk oda? – kérdezte Matty. Tulajdonképpen kedve lett volna elmenni, mert még sosem vett részt siratáson, mégis megkönnyebbült, mikor az öreg válaszul a fejét rázta.

– Elegen vannak. Úgy számolom, legalább tizenketten. Matty, mint mindig, most is elámult az öreg érzékeinek kifinomultságán. Ő maga panaszos kórust hallott, semmi többet.

– Tizenketten? – kérdezte csipkelődve. – Biztos nem tizenegyen vagy tizenhárman?

A vak ember komolyan válaszolt a tréfásnak szánt kérdésre.

– Legalább hét nőt hallok. Különböző a hangmagasságuk. És ha nem tévedek, öt férfit, bár az egyikük nagyon fiatal, talán korodbeli. Neki még változik, mélyül a hangja. Lehet, hogy épp a barátod az. Hogy is hívják?

– Ramonra gondolsz?

– Igen. Azt hiszem, Ramon hangját hallom. Kicsit rekedt.

– Igen, mondta, hogy köhög. Kapott is rá gyógyfűveket.

Matty most, hogy visszaemlékezett erre, megkérdezte barátját:

–Te is sirattál? Mintha hallottunk volna.

– Igen. Kivolt a számuk, de ha már ott voltam, megengedték, hogy beszálljak. Csak hát köhögök, nem túl jó a hangom. Igazából azért mentem oda, hogy megnézzem a halottat. Még sose láttam halott embert.

– Dehogynem láttál! Együtt mentünk el megnézni Szamadót, mikor felravatalozták. Meg azt a kislányt is láttad, aki belefulladt a folyóba, és úgy szedték ki. Emlékszem, hogy ott voltál.

– Benőtt halotról beszélek – magyarázta Ramon. – Másmilyen halottat már láttam. De benőttet tegnap estig még nem.

Olyat Matty se látott még. Csak hallotta a történeteket. De benövés olyan ritkán fordult elő, hogy már kezdte azt hinni, ez is afféle mítosz, múltbeli mesés dolog.

– És milyen volt? Azt mondják, borzalmas látvány.

Ramon bólogatott.

– Az volt. Úgy nézett ki, hogy először a nyakát kapták el az indák. Szegény Gyűjtögető... Megpróbált kiszabadulni a fojtogatásból, de aztán a kezére is rátekeredtek. Teljesen be volt növe. Rémisztően nézett ki az arca. A szeme nyitva volt, a gallyak kezdtek már befűrödni a szemhéja alá. Még a szájába is belekúsztak, láttam, hogy valami rá van csavarodva a nyelvére.

Matty megborzongott.

– Pedig milyen kedves ember volt – dünnyögte. – Mindig dobott nekünk bogyókat, mikor kiment gyűjteni. Én kitátottam a számat, ő meg belecélt, és ha sikerült elkapnom a bogyót, akkor ujjongott és adott még egyet.

– Velem is játszott ilyen. – Ramon arcára szomorúság ült ki. – A felesége meg nemrég szült. Valaki azt mondta, Gyűjtögető azért is indult el. Meg akarta vinni a hírt a felesége családjának.

– De hogyhogy nem tudta, hogy ez lesz a sorsa? Nem kapott intéseket?

Ramont hirtelen köhögési roham fogta el, levegő után kapkodott. Aztán felegyenesedett, és megvonta a vállát.

– A felesége azt mondja, nem. Mikor az első gyerekük született, Gyűjtögető akkor is elment, és nem volt semmi gond. Nem kapott intéseket.

Matty elgondolkozott a dolgon. Gyűjtögető bizonyára kapott intést, csak nem vette észre. Az első intések gyakran apróságok. Mattyt fájdalommal töltötte el, hogy ennek a kedves, vidám embernek, két kicsi gyerek apjának, ilyen borzalmas véget kellett érnie. Erdő először mindig küld intéseket, Mattynek ebben nem volt kétsége. Sokat járt a rengetegben, és mindig nagyon figyelt. Ő, ha akár a legapróbb intést kapná, a lábát se tenné be oda soha többet. A vak ember csak egyszer kelt át Erdőn: mikor felkereste szülőfaluját, ahol szükség volt a bölcsességére. Az oda úton nem érte baj, de visszafelé jövet kapott egy kis figyelmeztetést: fájdalmasan megszúrta valami. Látni persze nem látta, mi volt az, de később azt mondta, érezte az ág közeledtét annak a képességének a segítségével, aminek a Látó nevet köszönhette. Matty, aki akkor kisfiú volt még, útikalauzként volt ott vele, és látta, ahogy az ág nőtt, nyújtózkodott, kihegyesedett, célzott és szúrt. Tévedésről szó sem lehetett: ez intés volt. A vak embernek többet nem volt szabad Erdőbe merészkednie. Számára lejárt a hazatérésre engedélyezett idő.

Matty viszont sosem kapott intést. Újra meg újra belépett Erdőbe, járt-kelt az ösvényein, beszélgetett lakóival. Rájött, hogy Erdő valamiért különleges elbánásban részesíti őt. Hosszú évek óta taposta az ösvényeket – immár pontosan hat éve, azóta, hogy kiskorában elhagyta régi otthonát, ami kegyetlen volt hozzá.

– Én sosem fogok bemenni Erdőbe – jelentette ki Ramon. – Most, hogy láttam, mit művelt Gyűjtögetővel, végképp nem.

– Neked úgy sincs hova visszamened – mutatott rá Matty. – Te Faluban születél. Erdő csak azokat fenyegeti, akik megpróbálnak visszamenni oda, ahonnan valamikor eljöttek.

– Tehát téged is.

– Engem is, de én vigyázok.

– Én meg inkább nem kockáztatok. Ez jó horgászhely? – váltott témát Ramon. – Nem szívesen gyalognék tovább. Mostanában hamar elfáradok.

A kukoricaföldet megkerülve közelítették meg a folyót, s most megérkeztek arra a fűvel benőtt partra, ahol már többször horgásztak együtt.

– Legutóbb itt rengeteget fogtunk. Anyám megsütött párat vacsorára, de az is olyan sok volt, hogy utána, mikor a szerencsével játszottam, még csipegethettem a maradékból.

Már megint a szerencsével. Ramon nagyon sokat emlegette. Lehet, hogy a *Kérkedő* név még inkább illene rá, gondolta Matty. Korábban a Hencegőre szavazott, de most úgy érezte, a Kérkedő találóbb lenne. Vagy a Dicsekvő. Unta már, hogy Ramon mindig a szerencséről beszél – no meg egy kicsit irigykedett is.

– Igen, maradjunk itt.

Matty leereszkedett a csúszós, meredek parton. Volt odalent egy nagy sziklatömb, amin mindketten elfértek. Felkapaszkodtak rá, és hozzáláttak, hogy összeszereljék horgászkesztségüket a lazacfogáshoz.

Ezalatt, messze a hátuk mögött, Falu a megszokott csendes, nyugodt életét élte. Gyűjtőgetőt reggel eltemették. Özvegye most a tornácon ült, s az újszülöttet ringatta. Nagyobbik gyereke a lábánál játszott, és ott voltak a vigasztaló asszonyok is: kötögettek, hímeztek, és csupa örömteli dologról beszéltek.

Az iskolában Mentor szelíd szavakkal igyekezett a lelkére beszélni egy Gabe nevű rosszcsont nyolcéves fiúcskának, aki a játék kedvéért elhanyagolta a tanulást. Mentor lánya, Jean virágot és frissen sült kenyeret árult a piacon, közben pedig nevetve flörtölt a standjánál megálló kajla, esetlen kamaszokkal.

Látó, a vak ember az utcákat járta, hallgatta a polgárokat, tájékozódott az emberek hogylétéről. Ismert minden kerítésoszlopot, minden kereszteződést, minden hangot, szagot és árnyékot. Ha bajt észlelt, kész volt nyomban segíteni.

Egy magas fiatalember, az, akit Vezetőnek neveztek, egy ablakból figyelte Falu derűs, komótos életét. Nézte az embereket, akiket annyira szeretett, s akik az ő útmutatására és védelmére bízták magukat. Kisfiúként érkezett ide, nehéz, fáradságos úttal a háta mögött. A múzeumban üveg mögött volt kiállítva az a törött számkó, amivel – a felirat tanúsága szerint – Vezető érkezett. Számos érkezési relikviát őriztek a múzeumban, hisz minden embernek, aki nem Faluban született, megvolt a maga viszontagságokkal teli története. A vak ember históriáját is számon

tartották: száműzöttként hozták őt ide arról a helyről, ahol ellenségei kiszúrt szemmel, félholtan hagyták.

Voltak a múzeum üvegtárlóiban cipők, mankók, kerékpárok s még egy kerekesszék is. Mégis a kis piros szánkó vált a bátorság és a bizakodás legmegbecsültebb szimbólumává. Jóllehet Vezető fiatalember volt, úgy tartották, ő ezeknek a dolgoknak a letéteményese. Vezető sosem akart, sosem próbált meg hazamenni. Neki immár Falu volt az otthona, az itteniek voltak a szerettei. Délutánról délutánra őket figyelte az ablakban állva fénylő, égszínkéék szemével.

Az utcákat járó vak embert Vezető hálatelt pillantással kísérte.

Egy tornác korlátja mögött látta a fiatalasszonyt, aki kisbabáját ringatva gyászolta a férjét. *Enyhüljön a fájdalmaid*, gondolta.

Ellátott a kukoricáson túlra, ahol a két fiú, Matty és Ramon horgászsinórt lógattak a folyóba. *Legyen gazdag zsákmányotok*, gondolta.

Ellátott a piactéren túlra, a temetőbe, ahol Gyűjtögető elcsúfított holtteste feküdt. *Nyugodj békében*, gondolta.

Végül elnézett Falu határa felé, arra a helyre, ahol Erdő sötétje elnyelte az ösvényt. Ellátott a fák árnyain túlra, de nem tudta kivenni, mi van ott. Elmosódott kép jelent meg a szeme előtt – volt valami Erdőben, ami megzavarta a tudatát, s nyugtalansággal töltötte el őt, habár nem tudta, jó vagy rossz dolog van-e készülőben. Most még nem tudta.

A tisztás közelében, a sűrű aljnövényzet mélyén, valahol a Vezető fejében megjelent, zavaros kép határán egy kicsi zöld béka bekebelezett egy rovar, amit ragadós, fűrge nyelvvel zsákmányolt. Gubbasztva körbeforgatta düllelt szemét, további zsákmányokat keresve. Mivel egyet se látott, ugrálva továbbállt. Az egyik hátsó lába kissé mereven mozgott, de ezt ő maga is alig érzékelte.

3

– Ha lenne egy szerencsegépünk – jegyezte meg mintegy mellékesen Matty –, akkor esténként sose unatkoznánk.

– Talán unalmasnak találod az estéinket? Azt hittem, téged is szórakoztat a közös olvasás.

Látó felnevetett, és helyesbített:

– Bocsáss meg, úgy értettem, az, hogy te felolvasol, én pedig hallgatom. Nekem az a nap legkellemesebb időszaka.

Matty vállat vont.

– Szeretek felolvasni neked. Csak nekem az nem izgalmas.

– Akkor olvassunk egy másik könyvet. A legutóbbi – már el is felejtettem a címét – egy kicsit vontatott volt. A *Moby Dick*... Arra gondolok.

– Jó volt az, csak túl hosszú – vélekedett Matty.

– Hát akkor kérj a könyvtárból valami érdekfeszítőbbet.

– Mondtam már, hogyan működik a szerencsegép? Nagyon érdekes.

Az öreg elnevette magát. Ezt már jó párszor hallotta.

– Szaladj ki a kertbe, és hozz egy fej salátát! Addig én befejezem a haltisztítást. Amíg elkészül a hal, megcsinálhatod a salátát.

– Meg különben is – emelte fel a hangját Matty, miközben a kertre nyíló ajtó felé indult –, nagyon jó lenne vacsora utánra egy kis édesség... desszertnek. Ugye, mondtam már, hogy a szerencsegép kiad egy cukrot, ha nyer az ember?

– Ha már kimész, nézd meg azt is, nincs-e egy szép érett paradicsom – szólt utána Látó, s nevetve hozzátette: olyan, ami már *édes*.

– Van, amikor mentolos cukrot ad – magyarázott tovább Matty –, máskor meg gumicukrot vagy savanyúcukrot.

A hátsó lépcsőn leérve behajolt a zöldségeskertbe, és kihúzott egy kis fej salátát a földből. Aztán gondolt egyet, letört egy uborkát is, és lecsípett néhány bazsalikomlevelet. A konyhába visszatérve szórakozottan mosni kezdte a zöldségeket.

– Savanyúcukorból több színű is van, és azok különböző ízűek – folytatta előadását. – De ez téged biztos nem érdekel.

Matty sóhajtott, és körülnézett. Bár tudta, hogy a vak nem látja a mozdulatát, rámutatott a közeli falra, amin egy színpompás hímzés, a vak ember tehetséges lányának ajándéka díszelgett. Matty sokszor elácsorgott előtte; nézegette a szálak bonyolult szövődékéből összeálló képet, ami két kis falut, és köztük egy nagy, sűrű erdőt ábrázolt. A saját és a vak ember életének térképe volt ez, hisz mindketten a rengetegen túlról költöztek át ide, nagy viszontagságok közepette.

– Ott állhatna a szerencségep – mondta most Matty. – Ott pont jó helyen lenne. Felettből jó helyen – tette hozzá. Tudta, hogy Látó örül neki, ha választékosan fogalmaz.

Az öreg a mosogatóédényhez lépett, félretette a salátát, és mosni kezdte a lazacszeleteket.

– Tehát fel kellene adnunk – uram bocsá, el kellene cserélnünk – az olvasást és a zenét azért a felettből izgalmas elfoglaltságért, hogy meghúzzunk egy kart, és várjuk, hátha a gépezet savanyúcukrot pottyant nekünk?

Ebben a megközelítésben Matty sem tartotta túl jó beruházásnak a szerencségepet.

– Hát nem is tudom... – motyogta. – De biztos mókás lenne.

– Mókás – visszhangozta az öreg. – Jól ég a tűz? Elővetted a serpenyőt?

Matty a tűzhelyre nézett.

– Egy pillanat. – Kicsit megpiszkálta a fahasábokat, hogy feléledjenek a lángok, aztán a vaslapra helyezte a serpenyőt, benne az olajjal. – Én vállalom a halat, ha megcsinálod a salátát.

– Bazsalikomot is hoztam be – tette hozzá elvigyorodva. – A kedvedért, saláták mestere... Ott van a fejes saláta mellett.

Figyelte, hogyan tapintják ki az öreg fúrge ujjai a bazsalikomot, majd hogyan szagatják a mély fatálba az illatos leveleket.

Matty ezután a serpenyőbe helyezte a halszeleteket, és meglögybölte körülöttük az olajat. A sülő hal illata másodperceken belül betöltötte a konyhát.

Odakint már alkonyodott. Matty feljebb csavarta és meggyújtotta az egyik olajlámpa kanócát.

– Tudod, mikor nyersz egy cukrot, a gép csönget, és színes lámpák villognak rajta – jegyezte meg, majd hozzátette: – Persze téged az ilyesmi nem izgat, de van, akinek nagyon tetszik...

– Matty, Matty, Matty – csóválta a fejét az öreg. – Inkább figyelj oda a halra. Gyorsan megsül, és nem csönget, amikor elkészül.

– Azt se felejtsd el – mutatott rá –, hogy a barátodéknak adniuk kellett valamit a szerencségéért cserébe. Valószínűleg nem kis dolgot.

Matty a homlokát ráncolta.

– Nyalókát is lehet nyerni – tett még egy utolsó próbálkozást.

– Tudod, mit adtak cserébe? Azt is megmondta Ramon?

– Nem. Azt nem szokás megmondani.

– Ramon talán nem is tudja. Lehet, hogy meg se mondták neki a szülei. Úgy sejtem, jól tették.

Matty levette a serpenyőt a tűzről, és egy-egy tányérra csúsztatta a két aranybarna halszeletet. A tányérokat az asztalra rakta, majd a salátástálat is elhozta a mosogató mellől.

– Ehetünk – jelentette.

A vak ember a kosárhoz lépett, és két lapos, vastag, friss illatú kenyeret vett ki belőle.

– Délelőtt hoztam a piacról – magyarázta. – Mentor lányától való. Egyszer derék feleség válik belőle. Valóban csinos, vagy csak a hangjából tűnik annak?

Matty azonban nem hagyta a tanító szép lányára terelni a gondolatait.

– Mikor tartanak legközelebb cserepiacot? – kérdezte, miután asztalhoz ültek.

– Gyerek vagy még ahhoz.

– Úgy hallottam, nemsokára megint lesz.

– Ne törődj vele. Nőnőd kell még.

– De egyszer majd... Most még csak szeretném megnézni.

Az öreg a fejét rázta.

– Fájdalmas élmény lenne – felelte. – Edd a haladat, Matty, mert kihűl.

Matty megpiszkálta villájával a lazacot. Tudta, hogy a cserepiacról aznap már nem eshet több szó. Az öreg még sosem cserélt, egyetlenegyszer sem, és erre büszke is volt. Matty viszont úgy tervezte, ő egyszer majd fog. Talán nem szerencségépet vesz, hisz van egyéb is, amire vágyik... De legalább arra engedélyt kaphatna, hogy megtudja, hogyan zajlik a cserélés.

Elhatározta, hogy csak azért is utánajár a dolognak. Egyelőre azonban jobban foglalkoztatta az a másik dolog, meg a nyomasztó érzése amiatt, hogy nem mer beszélni róla Látónak.

Faluban nem voltak titkok. Egyike volt ez a Vezető indítványozta s az emberek által egyhangúlag megszavazott szabályoknak. A jövevények, vagyis azok, akik nem Faluban születtek, mind olyan helyekről származtak, ahol elfogadott volt a titkolózás. Az emberek néha – nem túl gyakran, mert szomorú emlékeket jobb nem feleleveníteni – meséltek szülőhelyükről: kegyetlen diktatúrákról, borzalmas büntetésekről, riasztó szegénységről, önáltatásról.

Túlságosan is sok ilyen rossz helyről szóltak a hírek. A történetek hallatán Matty néha meghökkenve gondolt vissza a gyermekkorára. Miután Faluba érkezett, eleinte azt hitte, az ő rémséges múltja – az apátlanság, az otthonnak nevezett viskó, a mogorva, megalázott anya, aki véresre verte őt és az öccsét – valami ritka különlegesség. Most már tudta, hogy az ismert világnak, e végtelenül hatalmas térnek a tájain szétszórva mindenütt vannak közösségek, ahol emberek szenvednek. Nem mind veréstől vagy éhezéstől, nem mind úgy, ahogy ő szenvedett – hanem az elme sötétségétől. A *nem tudástól*. Attól, hogy tudatlanságban tartják őket.

Matty hitt Vezetőben, és mindabban, amit Vezető fontosnak tartott: hogy Falu összes lakója, a gyerekek is, olvasson, tanuljon, vegye ki részét a közös dolgokból, és viseljen gondot másokra. Így hát Matty tanult, és igyekezett kitenni magáért.

Néha mégis feléledtek benne hajdani szokásai, megkísértették a régi idők, amikor még ravasznak és alattomosnak kellett lennie, mert csak úgy tudott életben maradni.

– Nem tehetek róla – mondogatta dacosan a vak embernek közös életük első időszakában, ha olykor rajtakapták valamely kisebb kihágáson. – Otthon nem mondták, hogy ezt nem csinálhassa az ember.

– Csinálhatja – javította ki szelíden az öreg.

– Csinálhatja – ismételte Matty.

– Hát mi mondjuk neked. Most tanuld a becsületességet. Nem szívesen büntetlek meg, Matty, de Falu erényes, őszinte emberek közössége, és azt szeretném, ha ebben is közénk tartoznál.

Matty lehorgasztotta a fejét.

– Akkor most meg fogsz verni?

– Nem, az a büntetésed, hogy ma nem tanulhatsz. Nem mégysz iskolába, hanem a kertben fogsz segíteni nekem.

Matty ezt akkor nevetséges büntetésnek tartotta. Ki akar iskolába menni? Ő ugyan nem!

És mégis, mikor hallotta, hogyan szavalnak és énekelnek a pajtásai, fájdalmasan elveszettnek, kinasztottnak érezte magát. Fokról fokra változtatott a viselkedésén, nemsokára jó tanuló, s Falu vidám gyermeklakóinak egyike lett. Most, hogy lassan kijárta az iskolát, és már a felnőtt életre készült, csak nagyritkán vettek erőt rajta a régi beidegződések, s szinte mindig sikerült gyorsan megemberelnie magát.

Szörnyen zavarta hát, hogy van egy titka.

4

Vezető magához hívatta Mattyt, hogy üzenetet bízson rá.

Matty szeretett látogatást tenni Vezetőnél, egyrészt a lépcső miatt, ami csigavonalban vezetett, s mókás volt rajta fel-alá szaladni, másrészt a könyvek miatt. Mattynek volt otthon pár iskolai könyve, és gyakran vett ki köteteket a könyvtárból, hogy esténként – mindkettőjük öröme – felolvasson belőlük a vak öregnek.

Csakhogy a házban, ahol Vezető egyedül lakott, több könyv volt, mint amennyit Matty valaha egy helyen összegyűjtve látott. Az alsó szint minden falát – a konyha kivételével – polcok szegélyezték, és azok telis-tele voltak mindenféle kötettel. Vezető megengedte Mattynek, hogy nézegesse őket, s bármelyikbe belelapozzon. Akadtak ott regények is persze, akárcsak a könyvtárban, meg történelemről szóló könyvek, hasonlóak azokhoz, amelyekből Matty az iskolában tanult, s a legjobbak tele voltak térképekkel, melyek megmutatták, hogyan változott a világ az évszázadok során. Más könyvek fényes lapjain festmények sorakoztak: Matty számára ismeretlen tájakat, különös öltözetű embereket vagy épp csatajeleneteket ábrázoltak, és volt egy sorozatra való festett kép, amelyeken egy újszülöttet dajkáló nő volt látható. Megint más könyveket régi korok és távoli tájak nyelvein írtak.

Vezető szomorkásan nevetett, mikor Matty rámutatott a különös írásra az egyik könyvben.

– Ez görög nyelven van – magyarázta. – Én is csak pár szót értek belőle. Ahol a gyerekkorom telt, ott nem tanulhattunk ilyen dolgokat. Így hát a szabadidőmben idehívom Mentort, hogy nyelvekre tanítson. Csak hát... – Vezető sóhajtott. – Nagyon kevés a szabadidőm. Ha öreg leszek, talán már nem lesz más dolgom, mint ülni és tanulni. Szép is lenne...

Matty közben visszatette a helyére a könyvet, és finoman végigsimított a szomszédos kötetek bőrkötésű gerincén.

– Ha nem volt szabad tanulnod, miért engedték, hogy elhozd a könyveket? – kérdezte.

Vezető nevetett.

– Láttad a kis szánkót, nem?

– A múzeumban?

– Igen. Azzal érkeztem. Kicsit zavar, hogy ilyen nagy felhajtást csapnak körülötte. De való igaz, hogy azon a szánkón érkeztem. Reményvesztetten, félholtan. Dehogy voltak nálam könyvek! Azokat később kaptam meg. Életem legnagyobb meglepetése volt, mikor ezek a könyvek megérkeztek.

Matty végignézett a több ezer kötetten. Erős fiú volt, de tizenkét darabnál többet nem bírt volna el egyszerre.

– Hogyan kaptad őket?

– Egy bárkán érkeztek, a folyón. Egyszer csak itt voltak: hatalmas faládák, telis-tele könyvekkel. Akkor múlt csak el a félelmem. Megérkeztem ide, eltelt egy év, aztán még egy, de én még mindig féltem – azt hittem, továbbra is kutatnak utánam, el fognak kapni és kivégeznek, mert előttem soha senkinek nem sikerült megszöknie abból a közösségből. Csak amikor megláttam a könyveket, akkor jöttem rá, hogy megváltoztak a dolgok, hogy szabad vagyok, és hogy ott, ahonnan jöttem, megújult, jobbá lett a világ. Úgy hiszem, a könyvek a megbocsátás jelei voltak.

– Akkor hát visszamehettél volna – jegyezte meg Matty. – Vagy már túl késő volt? Erdő intéseket küldött neked?

– Nem. De miért mentem volna vissza? Ahogy mindenki más, én is otthonra találtam itt. A múzeumot is azért tartjuk fenn, Matty, hogy emlékeztessen rá minket, hogyan és miért jöttünk ide. Azért jöttünk, hogy mindent újra kezdjünk; új otthont építsünk, okuljunk abból, amit ott tanultunk, ahonnan elmenekültünk.

Matty ma is megcsodálta a könyveket Vezető otthonházában, de ezúttal egybe se lapozott bele. Arra sem szánt időt, hogy megálljon nézegetni a csigalépcső művészi, faragott homloklapjait. Mikor Vezető leszólt neki, felszaladt az emeleti nagyszobába, ahol a ház lakója napjai nagy részét töltötte.

Vezető az íróasztalánál ült. Most felnézett az előtte fekvő papírokból, és rámosolygott Mattyre.

– Hogy megy a horgászás?

Matty vigyorgott és a vállát vonogatta.

– Egész jól. Tegnap négyet fogtunk.

Vezető letette a tollat, és hátradőlt a széken.

– Kérdeznék valamit, Matty. A barátoddal sokat jártok a vízhez mostanában. Te magad pedig már nagyon rég horgászol – azóta, hogy gyerekfejjel Faluba érkeztél. Így van?

– Nem tudom pontosan, mióta járok le. Csak ekkora voltam, amikor ide jöttem. – Matty az inge második gombjához emelte a kezét.

– Hat éve – mondta Vezető. – Hat éve érkeztél. És azóta jársz is horgászni, igaz?

Matty bólintott, de a következő pillanatban megdermedt. Nyugalomság fogta el. Arra gondolt, korai még, hogy megkapja az igazi nevét. Csak nem akarják Horgásznak nevezni? Talán azért kellett most eljönnie?

Vezető ránézett, és elnevette magát.

– Nyugalom, Matty! Mikor ilyen arcot vágasz, szinte belelátok a fejedbe. Ne ijedj meg, ez csak egy ártatlan kérdés volt.

– De a horgászásról érdeklődsz... Én csak szórakozásból fogom a halakat, meg azért, hogy megegyük őket. Ez nem olyan fontos dolog a számomra.

Matty többek között azt szerette Vezetőben, hogy bármit elmondhatott neki, őszintén feltárhatta előtte az érzéseit.

– Értem. Ne aggódj emiatt. Csak azért kérdezősködöm, mert fel kell mérnem az élemtartalékainkat. Egyesektől azt hallom, kevesebb hal van a folyóban, mint azelőtt. Nézd csak meg, amit írtam!

Matty elé tolt egy papírlapot. Azon oszlopokban számok sorakoztak a „Lazac” és a „Pisztráng” szavak alatt.

Matty végignézett a számokon, és a homlokát ráncolta.

– Lehet, hogy így van – mondta. – Emlékszem, kezdetben egymás után húztam ki a halakat a folyóból. De ez furcsa dolog.

– Mert? – Vezető elvette Mattytól a papírt, és visszarakta a többihez.

– Akkor még kicsi voltam. Te talán már nem emlékszel rá, milyen ez, mert öregebb vagy nálam...

Vezető elmosolyodott.

– Azért még én is fiatal vagyok, Matty. Jól emlékszem a gyerekkoromra.

Hiába a kedves mosoly, Matty észrevette a szomorú villanást Vezető szemében. Ő maga is és Faluban még nagyon sok ember őrzött fájó emlékeket a gyerekkorából.

– Arra gondolok, hogy emlékszem a sok halra, meg arra az érzésre, hogy sose fogynak el. Újra meg újra bedobhattam a horgot, és mindig volt kapás. Most nincs mindig. De tudod, ez úgy van...

Vezető várakozóan nézett rá.

– Ez úgy van, hogy a dolgok többnek tűnnek, ha kicsi az ember. Nagyobbnak látszanak a tárgyak meg a távolságok. Amikor először keltem át Erdőn, végtelenül hosszúnak tűnt az út.

– Az a hely, ahonnan jöttél, valóban többnapos járőföldre van.

– Igen, tudom. Most is napokig tart, mire odaérek. De mégsem tűnik már olyan hosszúnak az út. Nagyobb és idősebb vagyok, sokszor jártam arra, ismerem az ösvényt, és nem félek. Ezért úgy tűnik, mintha gyorsabban haladnék.

Vezető halkán nevetett.

– És mi van a halakkal?

– Hát az – magyarázta Matty –, hogy tényleg úgy érzem, mintha kevesebb lenne, mint régen. De talán csak azért, mert kicsi koromban végtelenül soknak tűntek.

Vezető elgondolkodva kopogtatta az asztalt a tolla végével.

– Lehet – szökölt kisvártatva, majd felállt, és a sarokban álló másik asztalról egy halom összehajtott papírt vett magához.

– Üzenetek? – kérdezte Matty.

– Üzenetek. Gyűlést hívok össze.

– A halak miatt?

– Nem. Bárcsak a halak miatt kellene! Az gyerekjáték lenne ehhez képest.

Matty átvette az üzeneteket, de mielőtt elindult volna a csigalépcső felé, nem tudta megállni, hogy ne jegyezze meg:

– A halfogás nem gyerekjáték. A megfelelő csalit kell használni, a megfelelő helyet kell kiválasztani, és aztán a megfelelő pillanatban kell bevágni, mert különben a hal leugrik a horogról. Nem mindenki ért hozzá, és...

Még akkor is hallotta Vezető nevetését, amikor kilépett a házból.

Mattynek majdnem az egész napja ráment az üzenetek kézbesítésére. Maga a feladat egyébként nem volt nehéz. Matty jobban is szerette a nehezebbeket, amikor hátizsáknyi élelemmel felszerelve hosszú utakra indulhatott Erdőn át. Annak különösen

örült, ha a szülőfalujába küldték – igaz, erre már vagy két éve nem került sor –, mert jó volt fensőbbes mosollyal köszönteni gyerekkori pajtásait, és keresztülnézni azokon, akik egykor bántották őt. Anyja a legutóbbi látogatásakor sem élt már. Az öccse ott volt, s az addiginál nagyobb tisztelettel nézett rá, de immár semmi sem kötötte össze őket. A közösség időközben sokat változott, idegenné vált, ugyanakkor kevésbé tűnt embertelennek, mint ahogy Matty emlékeiben élt.

Ma csupán Falut kellett bejárnia, hogy kézbesítse a jövő heti gyűlésről szóló üzeneteket. Ő maga is elolvasta a meghívót, s már értette, miért kérdezett rá Vezető a halakra, s miért látszott olyan gondterheltnak.

Felterjesztésre került egy indítvány – számos aláírással megtámogatva –, hogy zárják le Falut az újabb jövevények előtt. A javaslatot meg kellett vitatni, és szavazni kellett róla.

Az ötlet nem először vetődött fel.

– Alig egy éve, hogy leszavaztuk ezt az indítványt – emlékeztetett az öreg, miután Matty felolvasta neki az üzenetet. – Ezek szerint megerősödött a mozgalom.

– Azért még mindig rengeteg hal van – bizonygatta Matty –, és bő a termés a gabonaföldeken.

A vak ember összegyúrta és a tűzbe dobta az üzenetet.

– Nem a halakról és nem is gabonáról van itt szó – csóválta a fejét.

– No persze arra fognak hivatkozni. Legutóbb is azt hangoztatták, hogy egyre kevesebb az élelem. Nem, ez...

– Kevés a lakóhely?

– Annál is többről van szó. Hirtelen nem is jut eszembe a szó...

Az önzés, igen, ez az. Faluban felütötte a fejét az önzés.

Matty meghökkent. Hiszen Falut épp az önzés ellentéte, az önzetlenség hozta létre! Tudta ezt a tanulmányaiból és a régi történetekből. Ezt mindenki tudta.

– De hát az üzenetben – felolvasnám még egyszer, ha nem égetted volna el –, abban az volt, hogy a lezárást követelők csoportját Mentor vezeti! A tanító!

Az öreg sóhajtott.

– Keverd meg a levest, légy szíves!

Matty a fazékba merítette a fakanalat, és elnézte a fortyogó, sűrű lében úszó babszemeket meg paradicsomdarabokat. Még mindig a tanító járt a fejében.

– De hát Mentor nem önző!

– Tudom, hogy nem az. Épp ezért különös a dolog.

– Mindenkit szívesen lát az iskolában, még az újakat is, akik soha semmit nem tanultak még, és beszélni se tudnak rendesen.

– Te is ilyen gyerek voltál, mikor megérkeztél – mosolyodott el az öreg. – Mentornak nem lehetett könnyű dolga veled, mégis tanított téged.

– Előbb meg kellett szelídítenie – vigyorgott Matty. – Vad gyerek voltam, igaz-e? Látó bólított.

– Vad voltál. De Mentor szereti felkarolni azokat, akiknek szükségük van rá.

– De vajon miért akarja lezárni Falut?

– Matty...

– Igen...?

– Nem tudod, cserélt-e magának valamit Mentor?

Matty elgondolkodott.

– Most vakáció van, úgyhogy ritkábban találkozom vele. Néha benézek ugyan hozzájuk... – Jeanról, a megözvegyült tanító lányáról inkább hallgatott. – De nem vettem észre semmi változást a házban... Szerencséje nincs – tette hozzá nevetve.

Az öreg nem nevetett vele. Egy percre gondolataiba mélyedt, s mikor végül megszólalt, hangjában aggodalom csengett.

– Mást is lehet ott kapni, nemcsak szerencséjét...

5

– A tanító lánya mesélte, hogy a kutyájuknak három kölyke született. Ha egy kicsit megnőnek, megkaphatom az egyiket.

– Nem Mentor lánya volt az, aki korábban csókot ígért neked? Most már kutyát is? Ha neked lennék, beérném a csókkal.

Az öreg mosolygott. Kihúzott egy céklát a földből, és betette a kosárba a többi zöldség mellé. A kertben tevékenykedtek Mattyvel.

– Hiányzik a kutyám. Nem volt vele semmi bajunk. Matty elnézett a kerten túlra, az otthonházhoz tartozó parcella sarka felé. Ott temették el két éve Branchot.

– Igazad van, Matty. A kiskutyád hosszú évekig sok örömet szerzett nekünk. Jó volna egy kölyök a háznál. – Az öreg hangja szelíden csengett.

– Betaníthatnám, hogy vezessen téged.

– Vakvezetőre nincs szükségem... De meg tudod-e tanítani, főzni?

– Hát céklafőzésre biztos nem! – felelte Matty, miközben fintorogva bedobott egyet a kosárba.

Mikor délután átment a tanítóékhoz, Jean lelombozódva fogadta.

– Kettő elpusztult az éjjel. Valami betegség. Csak egy kölyök maradt meg, és az is beteg, meg az anyja is.

– Adtál nekik valamit?

Jean tehetetlenül csóválta a fejét.

– Azt, amit apámnak vagy magamnak adnék. Fűzfakéreg-főzetet. De a kölyök még túl kicsi, nem tudja meginni, az anyja meg túl beteg. Épp csak belenyalt, aztán lehanyatlott a feje.

– Megnézhetem őket?

Jean bevezette Mattyt a kis házba. A fiúnak eszébe jutott az öreg kérdése, s a kutyák miatti aggodalma ellenére figyelmesen körülnézett odabent. A súlyos bútorok katonás rendben álltak, csakúgy, mint Mentor könyvei a polcokon. A konyhában elő voltak készítve a tepsik és a dagasztótálak, amelyekkel Jean a csodás kenyereit készítette.

Matty nem látott semmit, ami csere útján kerülhetett volna a házba. Semmi olyan butaságot, mint a szerencsegép, semmi olyan hivalkodót, mint a párnázott, rojtos bútorok, amelyeket az utca végén lakó bolondos fiatal pár cserélt magának.

Matty persze tudta, hogy másféle cserék is történnek, bár azoknak a lényegét nemigen értette. Csak pletykákat hallott róla, hogy olyan dolgokat is lehet szerezni, amelyek nem látszanak. Sokan azokat tartották a legveszélyesebb ügyleteknek.

– Itt vannak.

Jean kinyitotta a konyha hátsó ajtaját, ami a ház mellé épített szerszámokkamrába nyílt. Matty az összehajtott pokrócon heverő szukához lépett, és letérdelt mellé. A csöppnyi kölyök, ahogy kell, az anyja hasához bújva feküdt, de furcsán mozdulatlan volt, csak szagatott zihálása jelezte, hogy él. Egy egészséges kölyök farkcsóválva szopott volna, tappancsával döfködte volna anyja hasát a tejért.

Matty szerette a kutyákat, és jól értett hozzájuk. Óvatosan megérintette a kölyköt, de ijedten vissza is rántotta a kezét. Fájdalom hasított az ujjába.

És ez a fájdalom furcsamód a villámot juttatta eszébe.

A szülőfalujában, mikor kicsi volt, arra tanították, hogy vihar idején menjen be a házba. Látott villámsújtotta, kettéhasadt és elszenesedett fát, és tudta, hogy ember is juthat erre a sorsra: egy villanás, és a tüzes energia átjárja a testet, keresve a pontot, ahol a földbe áramolhat.

Matty az ablakból sokszor látta az eget át- meg átszelő villámokat, s utána néha kénes szagot érzett.

Volt Faluban egy ember, egy földműves, aki egyszer a határban szántott, és akkor se ment haza, amikor sötét felhők kezdtek gyülekezni az égen. Azt remélte, elkerüli őt a vihar. Végül belecsapott a villám, s bár túlélte a balesetet, elvesztette minden emlékét, egyetlen dolog kivételével: azt pontosan tudta, milyen érzés volt, mikor a testébe robbant a nyers energia. Most Falu többi lakója viselte gondját, ő pedig segített itt-ott a ház körüli munkákban, de a régi ereje odavolt – azt kiszippantotta belőle a villámban dühöngő titokzatos erő.

Ezt az érzést – a villámcsapást idéző lüktetést a testben – Matty először a tisztáson tapasztalta meg egy derűs napon, mikor a vihar még csak készülöben sem volt.

Később megpróbálta száműzni a fejéből ezt az emléket, igyekezett elfelejteni még a napot is, amikor a dolog történt, mert az élmény rémisztő titokként raktározódott el benne – titkolózni pedig nem akart. Mégis, mikor elrántotta a kezét a beteg kutyakölyökről, tudta, hogy újabb kísérletet kell tennie.

– Apád hol van? – fordult Jeanhez. Nem akart tanúkat maga körül.

– El kellett mennie valami gyűlésre. Hallottál a petícióról?

Matty bólintott. Jól van. A tanító tehát nincs a közelben.

– Szerintem nem is érdekli a gyűlés, csak találkozni akart Számadó özvegyével. Udvarol neki. – Jean szeretetteljes derűtséggel beszélt apjáról. – El tudod képzelni? Udvarolni az ő korában!

Mattynek a lánytól is meg kellett szabadulnia valahogy. De hogyan?

– Menj el Gyógyfüveshez! Hozz cickafarkat!

– Cickafark van itt a kertben is! – felelte Jean. – Rögtön az ajtó mellett!

Mattynek nem kellett cickafark. Az kellett neki, hogy Jean elmenjen. Gondolkodott még egy sort.

– Fodormenta? Citromfű? Macskagyökér? Ezek is mind vannak a kertben?

Jean a fejét rázta.

– Macskagyökér nincs. Ha bejárnának hozzánk a macskák, sose lenne nyugtunk a kutyától. Igaz, szegénykém? – duruzsolta a haldokló szuka fölé hajolva. Megsimogatta a kutya hátát, de az nem emelte fel a fejét. A szeme már üvegesedni kezdett.

– Menj! – sürgette Matty. – Hozd a gyógyfüvet!

– Szerinted azok segítenek rajtuk? – kérdezte kételkedve Jean. Levette a kezét a kutyáról és felállt, de nem akarózkodott elindulnia.

– Menj már! – ripakodott rá Matty.

– Jól van, jól van... – méltatlankodott Jean, de már libbent is a szoknyája fordultában.

A lány mögött becsukódó ajtó zaja alig jutott el Matty tudatáig. Erőt gyűjtött, felkészült a tagjaiban szétáradó fájdalomra, amiről tapasztalatból tudta, hogy jönni fog. Azután bal tenyerét a szukára jobbját a kölyökre helyezte, és beléjük küldte akaratának éltető erejét.

Egy órával később a kimerült Matty már hazafelé botorkált, Mentor házában pedig Jean a szukát etette, és a kölyök bolondos huncutságain kuncogott.

Sose gondoltam volna pont erre a gyógyfü-keverékre! – kiáltott fel örvendezve, mikor meglátta a megelevenedett kutyákat. – Ez fantasztikus!

Próba, szerencse.

Matty meghagyta Jeant abban a hitében, hogy a gyógyfüvek segítettek a két állaton. A lány figyelmét annyira lekötötték a hirtelen erőre kapott kutyák, hogy fel sem tűnt neki Matty kimerültsége. A fiú a kamra falának dőlve kuporgott, s csak nézte a kutyák körül tevékenykedő lányt. Minden porcikája sajgott, és a szeme is káprázott egy kicsit.

Amint sikerült annyira összeszednie magát, hogy fel tudjon állni, hazaindult. Az otthonházat üresen találta; az öreg elment valahova, s Matty ezt cseppet se bánta. Látó biztosan észrevette volna, hogy valami nincs rendjén vele. Mindig megérezte az illetet. Azt mondta, ha Matty csak megnáthásodik, attól is úgy megváltozik a levegő körülötte, mint odakint időjárás-változás előtt szokott.

Ez pedig sokkal több volt egy szimpla náthánál. Matty átbotorkált a konyhán, betámolygott a szobájába, és zihálva az ágyra roskadt. Még sose érezte ilyen gyengének, ennyire kifacsartnak magát. Talán csak a béka után...

A béka kisebb volt, gondolta. De csak ennyi a különbség.

A kis állatra véletlenül akadt rá a tisztáson. Aznap nem volt rá különösebb oka, hogy elmenjen oda, épp csak magányra vágyott, ki akart szabadulni a nyüzsgő Faluból. Bement hát Erdőbe, ahogy már máskor is tette.

Mikor rálépett a békára, kicsit megijedt, annál is inkább, mivel meztláb volt.

– Bocs! – szólt játékosan, és lehajolt az állatkáért. – Jól vagy, ugye? Félre kellett volna ugranod, mikor hallottad, hogy jövök.

Csakhogy a béka egyáltalán nem volt jól, és félre se tudott volna ugrani. Nem Matty könnyű léptétől sérült meg. Valami – talán egy róka vagy egy menyét, gondolta Matty – nagyon csúnya, jószerével halálos sebet ejtett rajta: az egyik hátsó lába szinte teljesen leszakadt, csupán pár izomroston és bőrcafaton lógott.

Matty tenyerében a béka belélegzett, közben remegés futott át a testén, aztán nem mozdult többet.

– Valaki megrágott és kiköpött téged... – állapította meg a fiú együttérzően, de tárgyilagosan. Erdőben veszélyes volt az élet, és mindennapos a hirtelen halál. – Megérdemelsz egy szép temetést.

Leguggolt, hogy sírgödört kaparjon a kis tetemnek a mohos földben. Mikor azonban le akarta tenni a békát, azt tapasztalta, hogy érthetetlen okból és módon összeragadt vele. Fájdalmas energiaáramlás indult meg a tenyeréből az állatba, s az mintha mágnesesen tapadt volna a kezéhez.

Matty elborzadt a felfoghatatlan jelenségtől, és megpróbálta lekaparni a tenyeréről a békát. Nem sikerült. A rázkódtató fájdalom összekötötte őket. Így telt el néhány másodperc: Matty térdepelt, és tanácstalanul meredt a kezére – s akkor egyszerre megrándult a béka teste.

– Szóval mégis élsz. Na, akkor tűnés!

Most már le tudta tenni a békát, s a fájdalma is enyhült. Aztán azon kapta magát, hogy tovább beszél az állathoz, mintha választ várna tőle.

– Mi volt ez? Azt hittem, kimúltál, és mégsem. De az biztos, hogy a fél lábadról lemondhatsz. Vége az ugrádozásnak. Sajnálak.

Matty felállt, de tovább nézte a gubbasztó állatot. *Csarramp.* A hang a béka torkából jött.

– Úgy bizony. Szerintem is. Hasonló jókat.

Matty megfordult, és indulni készült. *Csarramp.*

A hang szinte kényszerítette, hogy visszaforduljon, és ismét leguggoljon a béka mellé. Az állat düleedt szeme, amelyet fél perce még elfátyolosított a halál, most elevenen, tisztán csillogott. A béka Mattyt nézte.

– Figyelj, beraklak oda a páfrányok közé, mert ha itt maradsz a nyílt terepen, előbb-utóbb megint bekap valami. Az a baj, hogy most már menekülni se nagyon tudsz. Meg kell tanulnod rejtőzködni.

Matty felemelte, és a magas páfrányokhoz vitte a békát.

– Ha nálam lenne a késem – folytatta –, levágnám a fityegő lábadat, és akkor talán a sebed is gyorsabban begyógyulna. De nincs nálam, úgyhogy nem segíthetek. Sajnos magaddal kell hurcolnod azt a lábat.

Lehajolt, hogy elengedje az állatot, s közben azon töprengett, mit tehetne még érte.

Körülnézek, hátha találok egy éles követ, amivel levághatom. Alig tartja valami, biztos nem is fájna, ha lenyisszantanám.

– Ne menj sehova – parancsolt rá a békára, azzal letette a páfrányos rész mellé. Nem is tudsz elmenni, gondolta.

A kis pataknál, amin a tisztásra jövet átkelt, megtalálta a keresett eszközt: egy éles szélű kavicsot. Visszasietett vele a mozgásképtelen állathoz.

– Na, ide figyelj – fordult hozzá. – Nem kell félned. Egy kicsit kinyújtóztatlak, aztán finoman levágom a használhatatlan lábadat. Hidd el, jobban boldogulsz nélküle.

A hátára fordította a békát, aztán kissé meghúzta a letépett végtagot, hogy könnyen és gyorsan el tudja végezni az amputálást. Néhány izomrostot és némi bőrt kellett csak átvágnia.

Ekkor azonban hirtelen fájdalmas energialöket száguldott végig a karján, bele az ujjai hegyébe. Moccanni sem bírt. A kezében tartotta a majdnem teljesen leszakított lábat, s az ereiben most a saját vérét érezte áramlani. Pulzusa felgyorsult, és hallotta szíve szapora dobogását.

A réműlettől egy örökkévalóságnak tűnő ideig visszafojtotta lélegzetét. Aztán egyszerre elmúlt a fájdalom, véget ért a dolog. Most már el tudta engedni a békát.

Csarramp.

Csarramp.

– Na jó, most itthagylak. Nem tudom, mi volt ez, de most elmegyek.

Eldobta az éles kavicsot, és megpróbált felállni, de a lába nem engedelmeskedett. Forgott vele a világ, a hányinger kerülgette. Ott térdepelt a béka mellett, és mélyeket lélegzett, hogy erőre kapjon, és végre elmenekülhessen.

Csarramp.

– Hagyd abba! Nem akarom ezt hallani!

A béka, mintha megértette volna, a hasára fordult, és elindult. De egyik hátsó lábát sem húzta maga után – mozgatta mindkettőt. Eléggé nehézkesen haladt, az igaz, de kétségkívül két lábbal lökte magát előre, és hamarosan eltűnt a rezgő páfránylevelek között.

Egy perccel később a kimerült Matty feltápáskodott, és kibotorkált Erdőből.

Most, az ágyán fekvve ugyanazt a fajta, de még bénitöbb kimerültséget érezte. Sajgott mindkét karja. Próbálta elemezni a történeteket. *Akkor egy egészen kicsi békát. Most két kutyát.*

Ez nagyobb dolog volt.

Meg kell tanulnom uralkodni rajta, mondogatta magának.

Aztán egyszer csak zokogni kezdett, s ezen ő maga is meglepődött. Fiúsan büszke volt rá, hogy sohasem bög, most mégsem tudott erőt venni könnyein. Úgy érezte, a sírás megtisztítja, eltávolít minden rosszat a testéből. Patakokban csorgott a könny az arcán. Végül megtörölte a szemét, a kimerültségtől dideregve az oldalára fordult, s bár még csak dél volt, elaludt.

A nap magasán járt Falu fölött az égen. Matty megfoghatatlan, rémisztő és fájdalmas dolgokról álmodott, s teste az öntudatlanságba merülve is feszült maradt. Nagy sokára aztán változott az álma. Izmai ekkor elernyedtek, arcára derűs nyugalom ült ki. Immár begyógyult sebekről, új életről és békéről álmodott.

6

– Újak jönnek! Egy szép lány is van köztük!

Ramon meg sem állt, csak futtában kiáltott oda Mattynek. A fogadótér felé rohant, ami Falunak azon a szélén terült el, amerről a jövevények mindig érkeztek. Ki is volt téve ott egy üdvözlő felirat, jóllehet, mint a tapasztalatok mutatták, a jövevények közül sokan nem tudtak olvasni. Matty maga is ezek közé tartozott. Ő akkoriban azt sem tudta, mit jelent az „Isten hozott!” kifejezés.

– Láttam, de nem tudtam elolvasni – fejtette ki egyszer Látónak.

– Te el tudtad volna olvasni, viszont nem láttad.

– Jó kis páros vagyunk, mi? – nevetett az öreg. – Nem csoda, hogy ilyen remekül kijövünk egymással.

– Elmehetek? Már majdnem végeztem. – Mikor Ramon elszaladt mellettük, Matty és az öreg épp a zöldségeskertben foglalatoskodtak. Kihúzogatták a földből az utolsó elburjánzott borsónövényeket, hisz a borsószezon rég véget ért. Múlóban volt a nyár. Hamarosan a gumók is a raktárba kerülhettek.

– Hát persze, menj csak. Mindjárt én is megyek. Üdvözlőnk kell őket.

Gyorsan megtörölték piszkos kezüket, aztán kisérték a kertkapun, és elindultak ugyanazon az úton, amin Ramon is szaladt. A fogadótér, ahol a jövevények csoportja álldogált, a közelükben volt. Régen az újak egyesével vagy párokban érkeztek, mostanában viszont többnyire csoportokban: gyakran egész családok jöttek, a hosszú úttól kimerülten, és félelemtől gyötörten. Borzalmas dolgokat hagytak maguk mögött, s rendszerint veszélyes, rémisztő kalandok árán menekültek el. De mindig ott volt az arcukon a remény is, s aztán a megkönnyebbülés, ami az üdvözlők mosolya láttán áradt szét bennük. Falu lakói számára fontos esemény volt az újak fogadása, sokan a napi munkájukat hagyták félbe, hogy részt vegyenek az örömteli eseményen.

A jövevények között sok sérült akadt. Bottal, mankóval jártak, vagy sorvasztó kórság jeleit mutatták; másokat sebek vagy épp velük született testi hibák torzítottak el. Jöttek árvák is. A szívélyes üdvözlés mindenkinek kijárt.

Matty beállt az összegyűltekaréjába, és bátorítóan mosolygott a jövevényekre. Közben a fogadócsapat tagjai sorban feljegyezték az érkezettek nevét, aztán kinek-kinek bemutaták a patronálóját, aki majd a szálláshelyére vezeti és segíti őt a beilleszkedésben. Matty felfedezni vélte a csoportban azt a lányt, akiről Ramon beszélt. Velük nagyjából egyidős, sovány, de bájos lány volt, piszkos arcú, fésületlen hajú. Egy kisebb gyermek kezét fogta, akinek sűrű, sárga váladék folyt a szeméből. Gyakori betegség volt ez a jövevények között, de gyógnövényes borogatással gyorsan gyógyítható.

A lány szemlátomást aggódott a gyermekért; Matty kereste a tekintetét, s igyekezett megnyugtatóan mosolyogni.

Az újak ezúttal a szokásosnál is többen voltak.

– Népes csoport – súgta oda Matty az öregnek.

– Igen, hallom. Ki tudja, talán híret vették, hogy a bezárást fontolgatjuk.

Miközben az öreg beszélt, zaj ütötte meg a fülüket, és mindketten megfordultak. A fogadótér felé, ahol az újak regisztrálása zajlott, Mentor vezetésével emberek egy kisebb csoportja közeledett, jelmondatokat skandálva: – Zárjunk be! Zárjunk be! Nem kell több! Nem kell több!

Az üdvözlésre összegyűltektanácstalanok voltak. Tovább mosolyogtak, s a kezüket nyújtották az újak felé, de a tüntetők felbukkanása mindenkit zavarba ejtett.

Az általános elbizonytalanodásnak Vezető megjelenése vetett véget. Valaki nyilván értesítette őt a helyzetről. A tömeg kettévált, hogy utat nyisson neki, s a tüntetők is elhallgattak.

Vezető hangja, mint mindig, most is higgadt volt. Először a jövevényeket szólította meg, üdvözölte őket. Ezt rendesen csak később tette volna meg, miután az utazók ettek és elfoglalták szállásukat. Ezúttal azonban jobbnak látta néhány szóval megnyugtanni őket.

– Valamennyien újak voltunk itt egykor – szólott mosolyogva –, kivéve azokat az ifjakat, akik már itt születtek. Tudjuk, min mentetek keresztül. Soha többet nem fogtok éhezni. Soha többet nem fogtok elnyomás alatt élni. Soha többet nem fogtok üldöztetést szenvedni. Megtiszteltetés számunkra, hogy közösségünkben üdvözölhetünk benneteket. Isten hozott új hazátokban. Isten hozott Faluban.

Vezető most a regisztrálókhoz fordult:

– Halasszátok későbbre a papírmunkát. Ezek az emberek kimerültek, vezessétek őket a szállásukra, hogy ehessenek, tisztálkodhassanak és pihenhessenek egy keveset.

A regisztrálók körülállták a jövevényeket, és kivezették őket a térről. Vezető folytatta beszédét:

– Köszönet azoknak, akik az újak üdvözlésére siettek. Ez az egyik legfontosabb szokásunk itt, Faluban. De vannak, akik ezt nem így gondolják. Hozzád szólok, Mentor, és a társaidhoz. – Ránézett a tüntetők kis csoportjára. – Jogotok van véleményt nyilvánítani. Az egyet nem értés joga a legfontosabbak egyike. De a gyűlést meghirdettük, és négy nap múlva sor kerül rá. Az újonnan érkezettek kimerültek és tanácstalanok, azt javasolom hát, ne riogassuk őket, hanem várjuk meg, milyen döntés születik a gyűlésen. Ti, akik le szeretnétek zárni Falut a további jövevények előtt – még ti is Falu nagy értékének tartjátok a békét és a bizalmat. Mentor? Nyilatkozz, kérlek.

Matty ránézett a tanítóra, akinek olyan sokat köszönhetett. Mentor töprengett, s ez megszokott kép volt Matty számára, hisz a tanító diákjai előtt is gyakran merült el a gondolataiban. Mindig minden felvetést alaposan megfontolt, még a kicsik legoktondibb kérdéseit is.

Furcsa, gondolta Matty. A méhjegy Mentor arcán fakóbbnak tűnt. Rendesen sötétvörös volt, most viszont csak rózsaszínű, mintha eltűnőben lett volna. De hát nyár vége van, gondolta Matty, lehet, hogy Mentor arca lebecsült, azért látszik világosabbnak a méhjegye.

Nyugtalansága azonban nem múlt el. Valami más szokatlant is érzett ma Mentoron, de nem tudta meghatározni, mit. Talán azt, hogy Mentor egy hajszállal magasabb lett? Az nagyon furcsa volna, gondolta Matty. A tanító, mióta csak ismerte, kissé görnyedten, a vállát lógatva járt. Azt mondták róla, hirtelen és látványosan öregedett meg, miután meghalt a felesége, akit nagyon szeretett. Jean akkor még egészen kicsi volt, s Mentor beleroppant a sorscsapásba.

Ma egyenes háttal, emelt fővel állt. Nem lett tehát magasabb, csak annak tűnik, gondolta megkönnyebbülten Matty. Csupán a tartása változott meg.

–Jól van – szólalt meg végül Mentor. – Megvárjuk a gyűlés határozatát.

Matty úgy érezte, a tanító hangja is megváltozott.

Látta, hogy Vezető is észrevett valamit Mentoron, és kissé elbizonytalanodott. De az emberek most már elfordultak, a tömeg oszlani kezdett, ki-ki ment a dolgára. Matty szaladt, hogy utolérje az öreget, aki már elindult hazafelé az ösvényen.

Fél füllel még hallotta, hogy hátul valaki elkiáltja magát:

– Ne feledjétek, holnap este cserepiac!

Cserepiac. Mattynek annyi egyéb gondja volt az utóbbi időben, hogy kis híján meg is feledkezett a cserepiacról. Most elhatározta, hogy ő is ott lesz másnap este.

A cserepiac nagyon régi szokás volt Faluban. Senki nem emlékezett a kezdeteire. Az öreg azt mondta, akkor hallott róla először, mikor annyira új volt Faluban, hogy még a sebesüléseiből sem épült fel. Vakon és fájdalomtól gyötörten feküdt a kórházi ágyán, várva, hogy visszatérjenek az emlékei, és figyelmének egy kis szeletével hallgatta az őt ápoló kedves emberek beszélgetését:

– Voltál a cserepiacon? – kérdezte az egyik.

– Nem, nincs mit elcserélnem. És te?

– Csak nézelődtem. Butaságnak tartom az egészet.

Látó akkor nem foglalkozott a dologgal. Neki sem volt mit elcserélnie. Régi, szakadt, véráztatta ruháját elvették, újat kapott helyette. Az egyetlen tulajdona a nyakában lógó amulett volt. Nem emlékezett rá, miért fontos a számára ez a tárgy, de érezte, hogy az. Esze ágában sem volt holmi csecsebecséért odaadni az egyetlen dolgot, ami a múltjából megmaradt. Az öreg mindezt elmesélte Mattynek.

– Később aztán elmentem a cserepiacra – mondta –, de csak körülnézni.

Matty felnevetett. Akkor már bizalmas viszonyban voltak, meglehetett.

– Körülnézni? – visszhangozta.

A vak ember is nevetett.

– Én is nézelődöm a magam módján – felelte.

– Persze, tudom. Azért is Látó a neved. Többet látsz, mint a legtöbb ember. Bárki elmehet nézelődni a cserepiacra?

– Hogyne. Nálunk nincsenek titkok. De ahogy emlékszem, unalmas dolog volt. Mindenki bekiáltotta, hogy mit keres. Emlékszem, a nők általában új karperecet akartak, s cserébe felajánlották a régit. Efféle ügyletek voltak.

– Akkor ez olyasmi, mint a piacnap.

– Nekem is úgy tűnt. Többször nem is mentem el. De most, az újak érkezése utáni estén, az öreg aggodalommal beszélt a cserepiacról.

– Megváltozott, Matty. Hallom, hogyan beszélnek róla az emberek mostanában, és érzem, érzem is a változást. Valami nincs rendjén.

– Hogyan beszélnek?

Az öreg hangszerével az ölében ült. Most megpendített egy akkordot, s közben a homlokát ráncolta.

– Nem is tudom... Titkolózást érzek a szavaikban.

– Végül is megkérdeztem Ramontól, mit adtak a szülei a szerencségepért cserébe. De nem tudta. Azt mondta, nem árulják el neki. Az anyja elfordult, amikor rákérdezett, mintha szégyenkezne.

– Ez aggasztóan hangzik. – Az öreg ujjai végigfutottak a húrokon, és két újabb akkord csendült fel.

– Mármint az, amit játszol? – kérdezte nevetve Matty, hogy kicsit oldja a hangulatot.

Az öreg eleresztette a füle mellett a tréfát.

– Valami rossz történik a cserepiacon... – dörmögte.

– Vezető is ezt mondta.

– Akkor hát úgy is van. A helyedben óvakodnék attól a dologtól.

Matty másnap este vacsorakészítés közben jelentette be, hogy el akar menni a cserepiacra.

– Tudom, hogy szerinted túl fiatal vagyok hozzá. De szerintem nem. Ramon is ott lesz. És lehet, hogy hasznos is lesz, ha elmegyek. Talán ki tudom kémlelni, mi folyik ott.

Látó sóhajtvá bólintott.

– De egy dolgot ígérj meg nekem – mondta.

– Rendben.

– Ne cserélj semmit. Csak nézelődj, és tartsd nyitva a füled. De ne köss üzletet akkor se, ha kísértést éreznél rá.

– Megígérem. – Matty elnevette magát. – Különben sincs semmim, amit elcserélhetnék! Mit tudnék felajánlani, mondjuk, egy szerencségéért? Egy szopós kutyakölyköt? Kinek kéne az?

Az öreg megkeverte a rotyogó húslevest.

– Nem is tudod, milyen értékeid vannak, Matty. És ami neked van, arra találnál is vevőt.

Matty eltűnődött. Hát persze, Látónak igaza van. Ott van neki az a nyugtalanító dolog – az *erő*, ahogy magában nevezte –, és talán vannak olyanok, akik ilyesmire vágynak. Lehet, hogy meg kellene próbálnia valahogy elcserélni... De ennek még az ötlete is nagyon felkavarta, igyekezett hát más, kevésbé nyugtalanító dolgokra gondolni. Van egy horgászbotja, de azt nagyon szereti, és szüksége is van rá. Van fent a padláson egy papírsárkánya, azt talán elcseréli majd egyszer egy jobb sárkányra. De nem ma. Ma csak nézelődni fog. Megígérte az öregnek.

7

Kora este volt, alig múlt el vacsoraidő. Mattyn kívül még jó néhányan siettek az úton, ami a cserepiacnak helyet adó térre vezetett. A fiú biccentett a szomszédoknak, és intett néhány távolabb felbukkanó ismerősnek. Mindenki viszonzta a biccentést és az integetést, de a megszokott kedélyes, évődő megjegyzések nem hangzottak el. Mindenki furcsán komoly, sőt kissé feszült volt, és – Faluban szokatlan módon – aggodalom érződött a levegőben.

Nem csoda, hogy Látó nem akart elengedni, gondolta Matty. Valami itt nincs rendjén.

A teret egyenletes, halk zsongás töltötte be. Az emberek sugdolóztak. Egészen más volt ez a pusmogás, mint a piacnap vidám zsvivaja: a felcsendülő nevetések, a trécselés, a kedélyes alkudozások, a malacok visítása, a tyúkok anyáskodó kotkodálása csipogó csibéik mellett. Ez a mai zaj izgatott suttogásokból összeolvadó, tompa moraj volt.

Matty ahhoz a csoporthoz csatlakozott, amelyik a legközelebb állt az emelvényhez; a dísztelen, színpadszerű faépítményt számos rendezvény alkalmával használták. Itt szándékoztak megtartani a Falu lezárásának ügyében összehívott gyűlést is; akkor Vezető áll majd fel a színpadra, hogy levezényelje a vitát és a szavazást.

Az emelvényt és környékét jókora fatető védte az esetleges esőtől. A hideg hónapokban oldalfalakat is felszereltek a tartóoszlopok közé, most azonban, a nyárvégi melegben, még szabadon áramlott a téren az esti levegő. Egy fuvallat felborzolta Matty haját, s az orrát megcsapta a térrel szomszédos fenyőliget fáinak illata.

Mentor mellett volt némi hely, s Matty odaállt – remélte, hogy előbb-utóbb Jean is csatlakozik édesapjához, jóllehet egyelőre nyomát se látta a lánynak. Mentor lenézett rá, és elmosolyodott.

– Szervusz, Matty! – köszöntötte. – Micsoda meglepetés! Még sose láttalak itt.

– Mert nem is voltam itt még soha. Nincs mit elcserélnem.

A tanító jóindulatúan átkarolta Matty vállát, s a fiúnak ekkor tűnt csak fel, hogy Mentor lefogyott.

– Nagy tévedés, fiacskám. Mindenkinek van elcserélnivalója.

– Jeannek például a virágai – próbálta a lányra terelni a szót
Matty. – De ő a rendes piacon árulja őket. Nincs szüksége hozzá a
cserepiacra. A kiskutyát pedig – tette hozzá – már nekem ígérte.
Nem örülnék, ha elcserélné.

Mentor elnevette magát.

– Nem, nem, a kiskutya a tied, Matty. És minél előbb elviszed,
annál jobb. Mindig a huncutságon jár az esze, ma reggel is
megrágta a cipőmet.

Egy percig minden olyan volt, mint régen. Mentorból kedvesség
és vidámság áradt; ugyanaz a melegszívű tanító és apa volt, akinek
Matty éveken át ismerte. Az is régi emlékeket ébresztett a fiúban,
ahogy Mentor a vállán nyugtatta a kezét.

Ám aztán valami szöveget ütött Matty fejébe. Egyáltalán: mit akar
itt Mentor? És mit akarnak itt a többiek? Senkinél nem látott
semmiféle elcserélésre alkalmas tárgyat. Még egyszer körülnézett,
hogy megbizonyosodjon erről. Az emberek karba font vagy
leengedett kézzel, mozdulatlanul álltak. Egyesek suttogva
beszélgettek a mellettük állóval. Matty megpillantotta a fiatal
házaspárt, akik az utcájukban laktak, nem messze tőlük. A férfi és a
nő fojtott hangon beszélgetett, talán vitatkoztak valamin, s a
fiatalasszonyt szemlátomást nyugtalanította, amit a férje mondott
neki. De az ő kezük is – mint Mattyé, Mentoré és mindenkié – üres
volt. Senki nem hozott magával semmi elcserélnivalót.

Egyszerre néma csend lett, és a sokaság utat nyitott egy magas,
fekete hajú férfinak, aki hosszú léptekkel az emelvény felé tartott.
Ő volt Cseremester. Azt beszélték róla, hogy már akkor is ezt a
nevet viselte, amikor pár éve Faluba érkezett, s hogy a cserék
lebonyolításában való jártasságát még a régi hazájában szerezte.
Matty gyakran látta őt Falu utcáin, és tudta róla, hogy szokása
ellenőrzés céljából utólag felkeresni azokat a házakat, amelyek
lakói üzletet kötöttek. Ramonéknál is járt azután, hogy megkapták a
szerencségepet. Ezen az estén nem volt nála semmi, csak egy
vastag könyv, amit Matty még sohasem látott.

Mentor levette a kezét Matty válláról, és ettől kezdve csak a
színpadot és a fekete hajú férfit figyelte.

– *A cserepiacot ezennel megnyitom* – jelentette be Cseremester.
Zengő hangja volt, és enyhe akcentusa, ami Faluban nem volt
ritkaság – sokak beszédén érződtek a szülőhelyükön használt nyelv
nyomai. A téren most teljes volt a csend, még elsuttogott szavak

sem hallatszottak. Aztán valahol a tömeg szélén egy nő elsírta magát. Matty lábujjhegyre állva meresztette a szemét a hang irányába, s látta, hogy többen közrefogják és elvezetik a zokogó nőt.

Mentor tudomást sem vett a közjátékról. Matty most őt figyelte. A tanító arca mintha megváltozott volna kissé, de hogy miben állt ez a változás, azt Matty nem tudta meghatározni. Alkonyodott, kevés volt már a fény.

De akadt egyéb furcsaság is: az amúgy higgadt, derűs természetű tanító most feszült, szinte izgatott lett – szemlátomást nagyon várt valamit.

– Ki az első? – kérdezte Cseremester, s mire Matty odanézett, Mentor már a magasba lendítette kezét. Olyan lelkesen jelentkezett, mint egy jutalomra áhítózó kisdíák. – Én! Én! – kiáltozta követelőző hangon, s Matty szeme láttára félrelökdöste az előtte állókat, hogy jobban láthassák őt az emelvényről.

Késő este volt; az öreg komor arccal hallgatta Matty beszámolóját a cserepiacon történekről.

Mentor volt az első, mert ő jelentkezett a leggyorsabban. És teljesen elfelejtette, hogy ott vagyok. Egymás mellett álltunk, előtte még beszélgetett is velem, de attól fogva, hogy elkezdődött, még csak rám se nézett. Előretolakodott, és kiharcolta, hogy ő mehessen elsőnek.

– Hogyan mehessen? Hova ment?

– Fel a színpadra. Félrelökte az embereket. És amikor Cseremester szólította, felment a színpadra.

Az öreg előre-hátra ringatózott a székén. Egész este egyszer sem szólaltatta meg hangszerét. Matty ebből is tudta, hogy nyugtalanítja valami.

– Régen ez másként volt. Az emberek egyszerűen bekiabáltak. Nevettek, tréfálkoztak...

– Ma nem volt viccelődés. Az emberek csendben voltak, mintha féltek volna. Egy kicsit hátborzongató is volt.

– És mi történt, mikor Mentor felment a színpadra?

Matty elgondolkodott. A nagy tömegben alig látta, mi zajlik az emelvényen.

– Először csak állt ott. Aztán Cseremester kérdezett tőle valamit, de úgy, mint aki előre tudja a választ, és utána sokan nevettek, mintha ők is előre tudták volna, de nem vidáman nevettek, hanem inkább kicsit gúnyosan.

Nem hallottad, mit kérdezett Cseremester?

– Akkor először nem hallottam, de tudom, mert később mindenkitől ugyanazt kérdezte. Mindig ugyanazt a három szót: Mit kérsz cserébe? Ezt kérdezte mindenkitől.

– És mindenki ugyanazt válaszolta?

Matty a fejét rázta, aztán észbe kapott, és szóban is megadta a választ:

– Nem. Mindenki mást válaszolt.

– Mentor válaszát hallottad?

– Igen. Arra kezdtek el az emberek olyan furán nevetni. *Amit mindig* – ezt felelte Mentor.

Az öreg összevonta a szemöldökét.

– Nincs valami elképzelésed róla, mit jelenthetett ez a válasz?

– De van, mert mindenki Számadó özvegye felé nézett, aki el is pirult. Ott állt a közelemben, azért láttam. A barátnői bökdösték, ő meg azt mondta nekik: *Ahhoz még cserélnie kell párszor*.

– Aztán mi történt?

Matty megpróbálta rekonstruálni magában az események sorrendjét.

– Azt hiszem, Cseremester azt mondta, rendben van, vagy legalábbis bólintott, aztán kinyitotta a könyvét, és beleírt valamit.

– Szívesen belenéznék abba a könyvre – dörmögte az öreg, majd saját szavain nevetve hozzátette: – Jobban mondva te néznél bele, és felolvasnád, mi áll benne. Aztán mi történt?

– Mentor csak állt, és úgy látszott, örül, hogy Cseremester beírt neki valamit.

– Ezt miből láttad?

– Mosolygott, és sokkal nyugodtabbnak tűnt.

– Aztán?

– Aztán megint néma csend lett, és Cseremester azt kérdezte: *Mit adsz cserébe?*

Az öreg töpregett.

– Ez is három szó. Mindenkinek ezt a két kérdést tette fel?

Először Mit kérsz cserébe?, aztán Mit adsz cserébe?

– Igen. De az első kérdésre mindenki hangosan válaszolt, ahogy Mentor is, a másodikra viszont suttogva feleltek, hogy csak Cseremester hallja.

– Az tehát nyilvános, hogy ki mit kért...

– Igen, és a tömeg néha fel is zúgott, ha nem tetszett nekik a kérdés. Hurrogtak, azt hiszem, ez a jó szó.

– És Cseremester minden kérést beírt?

– Nem. Ramon édesanyja is felment, és mikor Cseremester megkérdezte: Mit kérsz cserébe?, azt mondta: Egy bundát. De Cseremester erre nemet mondott.

– Megindokolta, hogy miért?

– Azt mondta, már van egy szerencségük. De talán majd máskor megkapja a bundát, próbálkozzon csak.

Az öreg nyugtalanul fészkelődött a székén.

– Főznél egy teát, Matty?

A tűzhelyre állított kannában kisvártatva zubogott a víz. Matty teletöltött vele két vastag falú bögrét, amelyekbe előzőleg teafüvet tett. Az egyiket most Látó keze ügyébe rakta.

– Hadd halljam csak újra a második háromszavas kérdést! – szólt az öreg, miután beleszürcsölt a forró italba.

– Mit adsz cserébe? – Matty harsányan és ünnepélyesen zengte el a mondatot, körülbelül úgy, ahogy Cseremestertől hallotta. Még a férfi akcentusát is próbálta utánozni.

– De egyetlen ember válaszát sem értetted, így van?

– Igen. Suttogva feleltek, és Cseremester beírta a könyvbe a válaszukat.

Matty hirtelen kihúzta magát. Támadt egy ötlete.

– Mi lenne, ha ellopnám a könyvet, és felolvasnám neked, mi van benne?

– Matty, Matty...

– Bocsánat – visszakozott gyorsan a fiú. A lopás annyira természetes volt számára előző életében, hogy néha, még most, évek múltán is megfélekedezett róla, mennyire elítélik az ilyen tettet Faluban.

– Hát igen – szólalt meg egy percnyi csöndes teakortyolgatás után az öreg. – Jó volna megtudni, mi mindent cserélnek el az emberek. Azt mondod, üres kézzel érkeztek a cserepiacra. Mégis mindenki odasúgott valamit, és az belekerült a könyvbe.

– Kivéve azt, amit Ramon anyja súgott – mondta Matty. – Neki nemet mondott Cseremester. De a többiek mind megkapták, amit kértek. Mentor is.

– Épp csak azt nem tudjuk, ő mit kért.

– Nem tudjuk. Azt kérte, „amit mindig”.

– Azt mondd meg, Matty: mikor Mentor hazament, nem volt nála semmi? Ugye, nem volt? Nem kapott semmit a cserepiacon, igaz?

– Nem, nem kapott.

– Kapott-e bárki bármit, amit hazavihetett?

– Nem, legfeljebb a szállítási dátumot mondták meg. Illetve valaki kapott egy szerencségépet. Annak én is nagyon örülnék – tette hozzá Matty, bár tudta, hogy hiába próbálkozik.

Az öreg mintha nem is hallotta volna a megjegyzést.

– Még egy kérdésem lenne. Jól gondold meg a választ!

– Rendben. – Matty a homlokát ráncolta, igyekezett összpontosítani.

– Próbáld felidézni, hogy az emberek máshogy festettek-e a dolog után. Nem mindenki érdekel, csak azok, akik cseréltek.

Matty sóhajtott. Nagy volt a tömeg, sokáig tartott a rendezvény, és ő eléggé elfáradt a végére. Láta Ramont, integetett is neki, de barátja az anyja mellett állt, aki dühös volt, amiért Cseremester nem teljesítette a kérését. Ramon nem integetett vissza.

Jeant is kereste a tekintetével, de a lány nem bukkant fel.

– Nem emlékszem. A vége felé már nem figyeltem.

– Azt mondtad, valaki kapott egy szerencségépet. Kicsoda?

– Az a nő, aki ott lakik közel a piactérhez. Nem ismered? A férje nagyon görnyedten jár, mert valami baj van a gerincével. Ő is ott volt, de nem ment fel cserélni.

– Igen, már tudom, kire gondolsz. Jóra való emberek. – Az öreg bólogatott. – Tehát az asszony kért és kapott egy szerencségépet. Nem láttad őt véletlenül, amikor hazafelé ment?

– De, azt hiszem, igen. Együtt ment el pár másik nővel, és nagyokat nevettek.

– Mintha azt mondtad volna, a férjével volt.

– Igen, de ő lemaradt.

– Mi volt a benyomásod az asszonyról?

– Örült, mert megkapta a szerencségépet. Mondta a barátnőinek, hogy majd ők is játszhatnak vele.

– Egyébre nem emlékszel?

Matty vállat vont. Kezdte unni az öreg faggatózását. Jean járt a fejében, és hogy másnap reggel esetleg átmegy a lányhoz. Lehet, hogy már el is hozhatja a kutyát... Ez jó ürügy volna a látogatásra. A kölyök most már makkegészséges volt, szépen fejlődött, kajla fülű, nagy tappancsú kutyus lett belőle. Matty legutóbb jót nevetett egy kedves jeleneten: a kiskutya addig kapkodott az anyja füle után, amíg az rá nem mordult és el nem kergette.

A kutyus kópéságáról valami mégis eszébe jutott Mattynek.

– Tényleg... Mintha láttam volna egy változást – szölt. – Azt a nőt, aki a szerencségepet kapta, kedvesnek ismerjük. Vagy nem?

– De igen. Békés, jókedélyű asszony. Nagy szeretettel bánik a férjével.

– Hát... – folytatta eltűnődve Matty –, amikor hazafelé ment... Mondtam, ugye, hogy menet közben a többi nővel beszélgetett, és a férje próbálta utolérni őket? Akkor az asszony hirtelen hátrafordult, és szemrehányást tett a férjének, amiért olyan lassan megy.

– Amiért lassan megy...?! – csodálkozott az öreg. – De hiszen az az ember alig tud járni! Hogy mehetne gyorsabban?

– Hát igen. A nő mégis fintorgott rá, és még utánozta is a rossz járását. Kigúnyolta őt. De az egész csak egy-két másodpercig tartott.

Látó hallgatott, és megint ringatózni kezdett a széken. Matty a mosogatótálhoz lépett az üres bögrékkel, hogy kiöblítse őket.

– Késő van – szölt végül az öreg. – Ideje lefeküdnünk.

Felállt, visszatette húros hangszerét a polcra, és lassú léptekkel elindult a szobája felé.

– Jó éjszakát, Matty – búcsúzott, majd haragosan maga elé dörmögött még egy utolsó mondatot: – Szóval kapott egy szerencségepet...

A mosogatónál álló Mattynek most még valami eszébe jutott.

– És Mentor méhjegye teljesen eltűnt – szölt Látó után.

8

A kölyök készen állt a költöztetésre, s leendő gazdája is felkészült a fogadására. A régi kiskutya, Matty gyerekkori kedvence vidám, mozgékony állat volt, álmában múlt ki, és ünnepélyes, szomorú szertartás keretében került a kerten túli végső nyughelyére. Mattynek annyira hiányzott Branch, hogy sokáig nem is akart másik kutyát. De ez az érzése már elmúlt, és mikor Jean riadóztatta – a lány üzenete ugyanis úgy szólt, hogy Matty azonnal vigye el a kutyát, mert az apja végképp megelegelte a csínyeit –, azonnal átsietett Mentorékhoz.

A cserepiac óta már eltelt egy hét, és Matty azóta nem járt a tanító otthonházában. A virágoskert most is gyönyörű és ápolt volt; a kései rózsák bimbókkal voltak tele. Jean kint volt a kertben, a virágágyások között térdepelt, ültetőkanállal a kezében. Rámosolygott Mattyre, de nem a szokásos huncut, csalfa mosolyával, amitől Matty majd' esztét veszített. Ezen a délelőttön látszott rajta, hogy nincs jó kedve.

– Be van zárva a sufniba – mondta, a kutyára célozva. – Hoztál valami póráznak valót?

– Arra nem lesz szükség. Velem fog jönni. Tudok bánni a kutyákkal.

Jean sóhajtott, letette az ültetőkanalat, és megtörölte a homlokát. Piszkos keze szürke csíkot hagyott a bőrén, amit Matty kimondottan csinos homlokdísznek ítélt.

– Én sajnos nem tudok – mondta a lány. – Nekem egyáltalán nem fogad szót. Úgy nő, mintha húznák, nagyon erős, és szörnyen akaratos lett. Apám borzasztóan dühös rá, azt mondta, látni sem akar a ház körül egy ilyen vadócot.

Matty elvigyorodott.

– Pedig Mentornak az iskolában is sok vadóccal van dolga. Valamikor én is kis vadóc voltam, és pont ő szelídített meg.

Jean elmosolyodott.

– Igen, emlékszem. Elég mihaszna lurkó voltál, amikor Faluba érkeztél.

– Apád itthon van?

– Nincs – felelte sóhajtva Jean. – Szokás szerint Számadó özvegyénél tölti az idejét.

– Kedves asszony.

– Igen, az. Nekem sincs semmi bajom vele. De tudod...

Matty, aki eddig álldogált, most leült a kerítés mellé a pázsitra.

– Igen...?

– Mondhatok neked valamit egészen őszintén?

Matty lelkét egyszerre elöntötte a lány iránti túláradó szeretet.

Régóta bájosnak és vonzónak találta Jean megmosolyogtató affektáltságát, a lányosan butus játékokat, amelyekkel csáberejét próbálgatta. De most először valami mást, valami teljesen újat is megérezett Jeanben: a felszínes, kislányos dolgok mögött felfedezett benne a fiatal nőt. Piszkos homlokába hulló göndör fürtjeivel Matty e percben a leggyönyörűbb teremtésnek látta őt, akivel életében találkozott. És Jean most nem bolondos-gyermetegen, incselkedve beszélt vele, hanem komolyan, gondterhelten, felnőtt módjára. Matty ezekben a pillanatokban egy olyan érzést fedezett fel magában, ami teljesen új volt a számára: a szerelmet.

– Az apámról van szó... – mondta csendesen Jean.

– Megváltozott, igaz? – vágta rá Matty, s maga is elcsodálkozott, hisz mindaddig nem fogalmazta meg ezt magában, nem is öntötte szavakba. Lám, most kimondta, és éppen Jeannek. Furcsa megkönnyebbülés lett úrra rajta.

A lány csendesen sírni kezdett.

– Igen – felelte. – Apám elcserélte legbenső önmagát.

– Elcserélte...? – Ez meglepte Mattyt; magától nem jutott el eddig a probléma átgondolásában.

– Mit kért cserébe? – kérdezte borzadva, s ahogy kimondta, rájött, hogy a cserepiacon hallott kifejezést visszhangozza.

– Számadó özvegyét – válaszolta könnyek között Jean. – Azt akarta, hogy az a nő szeresse őt, ezért kért cserét. Matty! Az apám kiegyenesedett, sőt nőtt is valamit. A kopasz foltot a feje búbján újra benőtte a haj, és teljesen eltűnt a méhjegye.

– Én is észrevettem – bólogatott Matty –, de nem értettem, mi történt vele.

Átkarolta a zokogó lányt.

Jean végül kicsit összeszedte magát.

– Hidd el, Matty, fogalmam sem volt, hogy ennyire magányos. Ha tudtam volna...

– Szóval ezért... – Matty rendezni próbálta kavargó gondolatait.
– És a kutya... Régebben imádott volna egy csintalan kutyakölyköt, ahogy téged is szeretett, mikor még vásott gyerek voltál. Akkor ijedtem meg végképp, mikor tegnap belerúgott a kiskutyába.

Jean megtörölte a szemét a kézfejjével, újabb bájos piszokcsikot mázolvva magára.

– És a petíció! – tódította Matty, ahogy eszébe jutott az újabb bizonyíték.

– Igen. Apa azelőtt örült a jövevényeknek. Azt csodáltam benne a legjobban, hogy bármire kész volt másokért, mindenkit tanítani próbált, minden rászorulón segített. Most pedig...

A sufnyiból nyüszítés és kaparászás hallatszott ki.

– Engedd ki, Jean... Elviszem, mielőtt apád hazaér.

A lány a kamra ajtajához lépett, kinyitotta, s bár könnyek csíkozták az arcát, elmosolyodott a virgonc, szertelen kiskutya láttán. A kölyök kirentott a sufnyiból, Matty karjába ugrott, és megnyalta a fiú arcát. Fehér farkincája úgy járt, mint egy propeller.

– Végig kell gondolnom a dolgot – mondta Matty búcsúzóul.

– Ezen már nincs mit gondolkodni. A cserék véglegesek. A vacak szerencségep vagy akármi akkor is a nyakadon marad, ha elromlik, vagy ha megunod – nem lehet visszacsereálni.

Matty arra gondolt, most talán el kellene mondania a titkát Jeannek. A lány látta, mi történt a beteg kiskutyával és az anyjával, csak azt nem tudja, hogy ez a benne, Mattyben lakozó erő műve volt. Most, ha akarna, beszélhetne róla. De a vallomással járó kockázat elbizonytalanította. Nem tudhatta, meddig terjed a képessége, és nem akart annak, akit a legjobban szeret, olyat ígérni, amit esetleg nem tud teljesíteni. Visszaadni egy ember szívének és lelkének épségét – visszacsinálni egy örök érvényű cserét –, ez lehet, hogy sokkal, de sokkal több, mint amire ő valaha is képes lesz.

Ezért hát inkább hallgatott, és hazavitte a virgonc kiskutyát.

– Nézd! Ha mondom neki, leül! – Matty nyögött, és hozzátette:
– Jaj, ne haragudj.

Mikor fogok már leszokni róla, hogy egy vak embernek azt mondjam – „Nézd!”?

De az öreg csak nevetett.

– Nem kell látnom, úgyis tudom, hogy leült. Nem hallom a lába dobogását, és nem érzem a fogát a cipőmon.

– Szerintem okos kutya – kockáztatta meg Matty.

– Igen, szerintem is. Jó kiskutya, gyorsan fog tanulni. Ne aggódj a huncutságai miatt.

Az öreg kinyújtotta a kezét. A kiskutya egy ugrással ott termett, és nyalogatni kezdte az ujjait.

– És szép is. – Matty valójában önmagát győzködtte. A kutya tarkabarka volt, nagy tappancsú és kajla fülű, s a farka egy pillanatra se állt meg.

– Biztosan az.

– Kéne neki egy név. De még nem tudtam igazán jót kitalálni.

– Ne félj, eszedbe fog jutni az igazi neve.

– Remélem, most már én is hamar megkapom a magamét – jegyezte meg Matty.

– Megkapod, ha eljön az ideje.

Matty bólintott, aztán megint a kutyára nézett.

– Először Túlélőre gondoltam, mivel csak ő maradt meg az alomból. De az túl hosszú név. Nem az igazi. Az ölébe vette a kiskutyát, és vakargatni kezdte a hasát.

– Így aztán... – Matty nevetve folytatta: – Mivel ő él, gondoltam, legyen a neve Éltes.

– *Éltes?* – Az öreg is elnevette magát.

– Tudom, butaság, persze. – Matty fintorgott. – Az éltes öreget jelent.

Letette a kiskutyát, s az farkcsóválva elrohant, hogy megmorogja a tűzhely mellett sorakozó fahasábokat, és rágcálnivaló szilánkokat keressen rajtuk.

– Kérdezd meg Vezetőt! – javasolta Látó. – Az emberek tőle kapják az igazi nevüket. Talán egy kiskutyának is hajlandó nevet adni.

– Jó ötlet! Úgyis el kell mennem hozzá. Üzenetei vannak a gyűléssel kapcsolatban. Majd magammal viszem a kutyát is.

A kurta lábú kölyök nem tudta felverekedni magát a csigalépcsőn, így hát Matty ölben vitte fel az emeleti szobába. Vezető az íróasztalnál ült, s ott volt Matty számára előkészítve a

kupacnyi üzenet. Csak magához kellett volna vennie őket, s már indulhatott volna tovább. De nem sietett. Szerette Vezető társaságát, és mondani is akart neki pár dolgot. Rendezni kezdte hát a gondolatait.

Vezető kedvtelve szemlélte a szobában szaladgáló kutyust.

– Nem teszel le neki egy papírt? – kérdezte óvatosan.

– Nem kell, szobatiszta. Nagyon hamar az lett.

Vezető hátradőlt a széken, és kinyújtóztatta a tagjait.

– Ahogy elnézem, ugyanolyan jó pajtásod lesz, mint Branch volt.

– Ott, ahol én gyerekeskedtem – folytatta –, nem voltak kutyák.

Nem volt semmilyen állat.

– Tyúkok se? Kecskék se?

– Nem, semmi.

– Akkor mit ettetek? – kérdezte csodálkozva Matty

– Halat. Volt egy haltenyészetünk. Meg rengeteg zöldséget. De húst nem ettünk. És kedvenceink se voltak. Nem is tudtam, mit jelent ez a szó. Nem tudtam, milyen érzés szeretni valamit, ami viszontszeret.

A gondolat Jeant juttatta Matty eszébe. Érezte, hogy kissé elpirul.

– Lányt se szerettél soha? – kérdezte.

Azt hitte, Vezető nevetni fog. Ehelyett tünődő kifejezés jelent meg a fiatal férfi arcán.

– Volt egy kishúgom – felelte néhány másodperc szünet után. – Ma is sokszor gondolok rá. Remélem, boldog.

Felemelt egy ceruzát az asztalról, szórakozottan forgatni kezdte az ujjai között, és elrövedve kinézett az ablakon. Fénylő kék szeme előtt mintha távoli tájak is feltárultak volna, sőt még a múlt és talán a jövő is. Matty tétovázott egy kicsit, aztán kibökte:

– Úgy értettem, hogy *lányt*. Nem húgot meg ilyesmit, hanem... hát, *lányt*.

Vezető elmosolyodott, és letette a ceruzát.

– Nagyon jól értelek. Volt egy lány, nagyon-nagyon régen...

Fiatalabb voltam, mint te most, de már elértem azt a kort, amikor érdekelni kezdi az embert az ilyesmi.

– És mi lett azzal a lánnyal?

– Megváltozott. Ahogy én is.

– Sokszor azt kívánom, bár soha semmi ne változna meg – sóhajtott Matty. Aztán eszébe jutott, miről is akart eredetileg beszélni Vezetővel. – Elmentem a cserepiacra. Most először.

Vezető vállat vont, aztán megcsóválta a fejét.

– Annak örülnék a legjobban, ha megszavaznák, hogy lemondunk a cserepiacról. Régebben elmentem néha, de az utóbbi időben elkerülöm. Mindig csak oktalan időfecsérlésnek tartottam – most még rosszabb.

– Csak ott lehet szerencséjét meg hasonló dolgokat szerezni.

Vezető megvetően elhúzta a száját.

– Szerencséjét... – visszhangozta. – No hiszen...

– Én szeretnék egy olyat – erősködött Matty. – De Látó hallani sem akar róla.

A kiskutya besétált az egyik sarokba, körbeszaglászta a helyet, aztán lezútyant a hasára, és már aludt is. Matty és Vezető mosolyogva nézték.

– De nem csak szerencséjével meg ilyesmivel foglalkoznak ott. – Matty sokat gondolkozott rajta, hogyan mondja el, hogyan fogalmazza meg a dolgot. Most, hogy ott álltak, és csendben nézték az alvó kiskutyát, egyszerűen kibukott belőle. – Valami más is történik a cserepiacon. Megváltoznak az emberek. Mentor például.

– Én is látok rajta változásokat – erősítette meg Vezető.

– Pontosan mire gondolsz, Matty?

– Mentor elcserélte legbenső önmagát – felelte a fiú. – És azt hiszem, mások is.

Vezető előredőlt, s figyelmesen hallgatta Matty beszámolóját mindarról, amit látott, amit gyanított – és amit tudott.

– Vezető javasolt egy nevet, de nem tudom, tetszik-e.

Matty kézbesítette az utolsó üzeneteket, és ebédidőre haza is ért. Az öreg épp ruhákat mosott a lavórban.

– És mi az a név? – érdeklődött, a fiú hangjának irányába fordítva a fejét.

– Ficánk.

– Hmm. Jól hangzik. A kutyusnak tetszik?

Matty kivette a kiskutyát utazóhelyéről, az inge alól. A délelőtt nagy részében a kölyök a sarkában loholt, de kurta lábai végül elfáradtak, s az utolsó darabon Mattynek cipelnie kellett.

A kutya álmosan pislogott – a testmelegben elnyomta az álom
–, és Matty letette a földre.

– Ficánk!

A megszólított ránézett Mattyre, és csóválni kezdte a farkát.

– Ficánk! Ū! – utasította a fiú.

A kiskutya azonnal leült, s továbbra is gazdájára szegezte a szemét.

– Megcsinálta! – örvendezett Matty. – Ficánk! Fekszik!

Egy másodpercig nem történt semmi, majd Ficánk kelleetlenül a hasára ereszkedett, s orrát a szőnyeghez érintette.

– Már is érti az igazi nevét! – Matty letérdelt a kutya mellé, és megsimogatta öklömnyi fejét. – Okos kutya.

Az engedelmesen a padlóra simuló kis foltos test megremegett az örömtől.

– Jó kutya vagy, Ficánk... – dicsérte meg Matty.

9

Falut izgalomban tartotta a közelgő gyűlés. Az emberek mindenütt a petícióról vitatkoztak.

Mostanra a legutóbb érkezettek némelyike is mutatkozott már az utcákon, sebeik behegedtek, tiszta ruhát kaptak, hajuk fésült volt, arcukról eltűnt a félelem, és kissé felszabadultabban viselkedtek. Gyerekeik már együtt játszottak a falubeli gyerekekkel, fogócskáltak és bújócskáltak az utcákon, az ösvényeken. Őket figyelve Matty felidézte saját gyermekkori önmagát: szörnyű szorongását és a virtuskodást, hogy az előbbit leplezze. Mielőtt Faluba jött, nem hitte, hogy ő bárhol bárkinek kellhet, és érkezése után még hosszú ideig, nem mert bízni Falu befogadó szeretetében.

Matty a lába körül szaladgáló Ficánkkal kenyérért indult a piactérre.

– Jó reggelt! – köszönt oda vidáman egy szembejövő asszonynak, a frissen érkezettek egyikének. Matty emlékezett rá az üdvözlő szertartásról: elkerekedett szemére, beesett arcára. Az asszony fél karja természetellenesen görbe volt, nehezen is tudta használni.

Ezen a napon azonban a nő nyugodtnak tűnt, kényelmes tempóban sétált az ösvényen és mosolyogva fogadta Matty köszöntését.

– Mit csinálsz, Ficánk!? – szólt rá Matty a kutyára, miután az felágaskodva cibálni kezdte az asszony szoknyájának rojtos szegélyét.

Ficánk kelleetlenül engedelmeskedett. Az asszony lehajolt, hogy megsimogassa a fejét.

– Semmi baj – szólt szelíden. – Nekem is volt kutyám, de ott kellett hagynom.

Fura akcentussal beszélt. Mint oly sokan, ő is magával hozta Faluba szülőhelyének nyelvjárását.

– Kezdesz már megszokni itt? – érdeklődött Matty.

– Igen. Az emberek kedvesek, türelmesek. Megsérültem, és újra kell tanulnom néhány dolgot, az pedig időbe telik.

– A türelem nagyon fontos itt nálunk – magyarázta Matty. – Faluban sokan vannak, akiknek fogyatékoságuk van. Az apám például...

Matty elhallgatott, majd helyesbített:

– Mármint az öreg, akinél lakom. Látó a neve. Biztos találkozta már veled. Ő vak, mégis mindenhova el tud jutni Faluban. De amikor érkezett, azután, hogy megvakult...

– Nyugtalanít valami – szólalt meg hirtelen az asszony, és aggódó arca láttán Matty rögtön tudta, hogy nem az ösvények állapotára vagy a falubeli tájékozódás nehézségére céloz.

– Ha bármi baj van, fordulj Vezetőhöz. Az asszony a fejét csóválta.

– Talán te is tudsz válaszolni nekem. Valami petícióról hallottam, meg Falu lezárásáról.

– De hát te már itt vagy! – sietett megnyugtani Matty. – Te már közénk tartozol, nem kell félned. Még ha le is zárják Falut, téged akkor se fognak elküldeni.

– Velem jött a fiam is, Vladik. Akkora, mint te. Talán láttad őt.

Matty a fejét rázta. Nem emlékezett a fiúra, de hát az érkezettek nagyon sokan voltak. Nem értette, miért aggódik az asszony a fiáért. Talán Vladiknak nehezebbre esik a beilleszkedés. Az könnyen lehet. Neki magának is nehezebbre esett.

– Én, mikor idejöttem, nagyon rémült voltam – magyarázta. – Meg magányos is, azt hiszem. És nagyon csúnyán viselkedtem. Hazudtam és loptam. De láthatod, már megjavultam. Remélem, hamarosan megkapom az igazi nevemet.

– Nem ez a baj, a fiam jó gyerek – felelte az asszony. – Nem lop, nem hazudik. Erős és nagyon szorgalmas. Már munkát kapott a földeken. Hamarosan iskolába is járhat.

– Akkor miatta nem kell aggódnod.

Az asszony a fejét rázta.

– Nem, nem is miatta aggódom, hanem a többi gyerekem miatt. Vladikot elhoztam, de a többit ott kellett hagynom. Előrejöttek Vladikkal megkeresni az utat. Hosszú, nehéz utazás volt. Úgy terveztük, hogy a kicsik később utánunk jönnek. Hogy a hűgom elhozza őket, miután előkészítettem a helyet a családnak.

Az asszony hangja elhalkult.

– De most azt hallom, le fogják zárni a határt. Nem tudom, mitévő legyek. Talán az lesz a legjobb, ha visszamegyek. Vladikot

itt hagyom, hogy legalább neki jó élete legyen, én pedig visszamegyek a kicsikhez.

Matty habozott. Nem tudta, mit mondjon erre. Visszamehet-e az asszony? Rövid ideje van csak itt, még bizonyára nem késő, Erdő nem fogja benőni szegényt. De mi vár rá a régi helyen? Matty nem tudta, hogyan szerezte sérüléseit az asszony, de azt igen, hogy vannak helyek – ilyen volt Matty szülőfaluja is –, ahol borzalmas büntetéseket szabnak ki az emberekre. Rápillantott az asszony sebhelyeire, rosszul összeforrt karjára, és arra gondolt, talán megkövezték szerencsétlent.

Érthető, hogy el akarta hozni a gyerekeit a biztonságos Faluba.

– Holnap szavazás lesz – magyarázta. – Mi nem szavazhatunk, mert még nincs igazi nevünk, de elmehetünk, és meghallgathatjuk a vitát. Fel is szólalhatunk, ha akarunk. És nézhetjük a szavazást.

Matty elmondta, hol található az emelvény, ami előtt az emberek összegyűlnek majd. Búcsúzóul az asszony a jó kezével hálásan megszorította az övét.

Matty a piacon Jeannél vásárolt. A lány egy krizantémvirágot tűzött a kenyér mellé, majd mosolyogva lehajolt, és engedte, hogy Ficánk lenyalja a morzsákat az ujjairól.

– Mégy holnap a gyűlésre? – kérdezte Matty.

– Úgy néz ki, igen. Apám másról se beszél. Jean sóhajtott, és rendezgetni kezdte portékáját.

– Régen minden a könyvekről, a versekről szólt otthon- tört ki belőle hirtelen a panasz. – Emlékszem, kicsi koromban, anya halála után apám történeteket és verseket mondott nekem vacsoránál. Később meg az írókról, költőkről mesélt.

– Mire az iskolában tanultunk róluk – emlékszel még, Matty, az irodalomórákra? –, addigra én már mindent tudtam. Apa úgy tanított meg mindenre, hogy észre se vettem.

Matty jól emlékezett.

– Többféle hangon beszélt. Emlékszel Lady Macbeth-re? „El, átkozott folt! – mondom, tűnj el!” – Matty próbálta a szöveget azon az ijesztő, mégis méltóságteljes hangon idézni, amit Mentor használt.

Jean nevetett.

– És Macduff! Sirtam, amikor apa a feleségét meg a gyerekeit gyászoló Macduff szövegét mondta.

Matty arra az idézetre is emlékezett, s ahogy ott álltak a piaci asztalnál, lábuknál az ugrabugráló Ficánkkal, kórusban mondták Jeannel a szöveget:

„Mind, mind az édesek? Azt mondd, mind? Ó, poklok ölyve! Mind? Szép kis csibéim, kotlójukkal együtt, Mind, egy csapásra? Felejtsem el, hogy legdrágább kincsem ők Voltak a földön?”

Aztán Jean elfordult. Folytatta a kenyerek rendezgetését, de látszott, hogy a gondolatai máshol járnak. Végül felpillantott, Mattyre nézett, és mikor megszólalt, tanácstalanság csengett a hangjában:

– Annyira fontos volt neki a költészet, a nyelv! Arra tanított, hogy nekem is fontos legyen, úgy használjam, hogy eszembejuttassa, hogyan kellene élnünk az életünket... – A lány hangja megváltozott, keserűség vegyült belé. – Most nem hallani tőle semmi másról, csak Számadó özvegyéről meg Falu lezárásáról. Mi történt az apámmal?

Matty a fejét csóválta. Erre nem tudott válaszolni.

Macduff fájdalmas szavai eszébe juttatták a gyermekeiért aggódó asszonyt, akivel az ösvényen találkozott. *Mind az édesek...*

Hirtelen úgy érezte, valamennyiük sorsa megpecsételődött.

A testében szunnyadó erőről teljesen megfeledkezett.

Elfelejtette a békát.

10

A petíció ügyében tartott gyűlés az efféle eseményeket mindig jellemző békés, higgadt légkörben kezdődött el. Vezető kiállt az emelvényre, erős, tiszta hangján felolvasta a javaslatot, és megnyitotta a vitát. Falu lakói egymás után felálltak, és elmondták a véleményüket.

Az újak is eljöttek. Egy csoportban álltak, kissé odébb, hiszen ők nem szavazhattak. Matty látta köztük az asszonyt, akivel az ösvényen találkozott, s mellette egy magas, szőke fiút, aki bizonyára Vladik volt.

A fenyőliget szélén unatkozó kisgyerekek ténferegtek. Egykor Matty is olyan volt, mint ők: az érkezése utáni időkben még nem szerette a gyűléseket, vitákat. Most azonban már Látó meg a többi felnőtt között állt, és figyelt minden szóra. Ficánkot nem hozta magával. A kutyus különben mindenhova elkísérte őt, de ma otthon kellett maradnia. Nyüszített is, mikor induláskor rázárták az ajtót.

Most, hogy Falu lakói mind a térre gyűltek, egyértelműen érződött, hogy valami szörnyű dolog van készülóban. A cserepiacot este, sötétben tartották, és Matty figyelmét annyira lekötötték az események, hogy nem nézte az arcokat – csak azokét, akik felmentek az emelvényre: Mentorét például, meg az asszonyét, aki hazafelé menet olyan gonoszul viselkedett a férjével.

Most azonban fényes nappal volt. Matty mindenkit látott, és borzadva fedezte fel a változásokat.

A közelben állt barátja, Ramon a szüleivel és a húgával. Ramon anyja volt az, aki bundát kért Cseremestertől. Nem kapta meg, viszont már jó ideje volt egy szerencsegépük, vagyis a múltban már kötöttek csereüzletet. Matty alaposan szemügyre vette barátját és a családját. Azóta nem látta Ramont, hogy egyszer el akarta hívni őt horgászni, és azt mondták neki, Ramon nem mehet, nincs jól.

A fiú most ránézett Mattyre, és elmosolyodott. Mattynek elakadt a lélegzete: ijedten látta barátján a kórság szembeszökő jeleit. Arca nem napbarnított és rózsás volt, mint máskor, hanem beesett és szürke. A kishúga, aki mellette állt, szintén betegnek tűnt: fénytelen volt a tekintete, és köhögött.

A gyerekek édesanyja, Matty ezt jól tudta, korábban az ilyen köhögés hallatán aggódva hajolt volna a kislányhoz. Most viszont Matty szeme láttára durván megrázta őt, és lepisszegte.

Egymást követték a felszólalók, és Matty rendre felismerte azokat, akik csereüzletet kötöttek. Néhányan azok közül, akik egykor Falu legszorgalmasabb, legjóindulatúbb és legbölcsebb polgárai közé tartoztak, most felmentek az emelvényre, és azt harsogták: le kell zárni a határt, hogy ne kelljen többé megosztanunk másokkal a készleteinket – Matty megborzongott a kirekesztő többes szám első személytől.

Szükségünk van az összes halra.

Az iskolánk nem elég nagy hozzá, hogy az ő gyerekeik is oda járjanak.

Nem tudnak rendesen beszélni. Nem lehet érteni, amit mondanak.

Túl nagy igényeik vannak. Nem akarjuk gondozni őket.

És végül: *Elég sokáig csináltuk már.*

Időről időre egy-egy olyan polgár is felment az emelvényre, aki nem kötött üzletet a cserepiacon. Ők Falu múltját elevenítették fel, azt hangoztatták, hogy valamennyien a szegénység és az emberi gonoszság elől menekültek erre az új helyre, ahol szívesen látták, befogadták őket.

Látó ékes szavakkal beszélt arról az időről, amikor félholtan elhozták ide; a jó emberek hónapokig ápolták őt, mígnem – bár a látását nem nyerte vissza – Falu az igazi otthona lett. Matty fontolgatta, hogy ő maga is szólásra jelentkezik. Akart volna beszélni, hiszen ő is Faluban talált menedékre, valódi otthonra, de egy kicsit lámpalázias volt. Azután egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a vak öreg már az ő nevében beszél:

– A fiam hat éve, gyerekfejjel érkezett ide. Sokan emlékeznek közületek az akkori Mattyre. Verekedett, szitkozódott és lopott.

Matty örült, hogy Látó a fiaként beszél róla – az öreg ezt a szót azelőtt sosem használta rá. Ugyanakkor zavarba jött, mert a közelben állók felé fordultak és megbámulták.

– Falu változtatta meg őt, Falu tette olyanná, amilyenek ma ismeritek – folytatta az öreg. – Hamarosan megkapja igazi nevét.

Matty egy pillanatig reménykedett benne, hogy Vezető, aki most is az emelvényen állt, csendre inti az összegyűlteket, felhívja őt az emelvényre, majd a homlokára teszi a kezét, és bejelenti, mi lesz az igazi neve. Néha ugyanis ilyen váratlanul került sor a

névadásra. *Hírvivő*. Matty visszafojtotta lélegzetét, úgy drukkolt. De Vezetőé helyett egy másik hang harsant fel.

– Én emlékszem rá, milyen volt Matty! Ha lezárjuk a határt, többé nem lesz dolgunk a fajtájával! Nem kell nagyszájúakkal, tolvajokkal, tetves fejűekkel vesződünk!

Egy nő beszélt. Matty a hang irányába kapta a tekintetét, és úgy érezte, mintha pofonvágták volna. A saját szomszédjuk volt az, azaz asszony, aki ruhákat varrt neki, mikor Faluba érkezett. Még emlékezett a jelenetre, ahogy ott állt rongyosan – az asszony méretet vett róla, aztán gyűszűt húzott az ujjára, hogy megvarrja az új ruhát. Akkoriban lágy volt a hangja, és munka közben barátságosan társalgott vele.

Az asszonynak most már volt egy varrógépe, nem is akármilyen, és sok finom kelméje, amelyekből szép ruhákat készített. Az egyszerű holmikát, amelyekre Mattynek szüksége volt, immár a vak Látó varrta meg.

Az asszony is csereüzletet kötött – s lám, az új jövevények és Matty ellen fordult.

Az indulatos szavak másokat is feltűzeltek. Sokan kiáltozni kezdtek:

– Zárjuk le Falut! Zárjuk le a határt!

Matty még sosem látta ilyen szomorúnak Vezetőt.

Miután a gyűlés véget ért, s a szavazás eredményeképpen megszületett a döntés Falu lezárásáról, Matty hazaindult az öreggel. Eleinte mindketten hallgattak. Nem volt mit mondaniuk egymásnak. A világ, amiben éltek, egy csapásra megváltozott.

Egy idő után Matty úgy érezte, beszélnie kell, s valahogy muszáj meglátnia a jót a rosszban.

– Gondolom, Vezető most el fog küldeni a többi faluba, hogy vigyem meg a hírt. Sokat leszek úton. Még jó, hogy nincs tél. Hóban nehéz gyalogolni.

– Ő hóban jött – jegyezte meg Látó. – Jól tudja, milyen az.

Matty hirtelen nem értette, kiről beszél az öreg. Ki jött hóban? Ja persze, kapott észbe. A szánkó...

– Vezető mindent jobban tud, mint mások – mondta. – Pedig sokan vannak, akik öregebbek nála.

– Mert ő túlra lát.

– Tessék?

– Vannak különleges képességekkel rendelkező emberek.
Vezető is ilyen. Ő túlra lát.

Matty meghökkent. Az égszínkéek szempár benne is azt a benyomást keltette, hogy Vezető olyan dolgokat is érzékel, amit mások nem. De ezt így megfogalmazva még sosem hallotta. Most eltűnődött azon, amit nemrég önmagában felfedezett.

– Szóval az olyan embereknek, mint Vezető, különleges képességük van?

– Igen – bólintott Látó.

– És mindegyiknek ugyanaz van? Mindegyik – hogy is mondtad – túlra lát?

Közeledtek ahhoz az elágazáshoz, ahol az ösvény elkanyarodott a házuk felé. Matty, mint mindig, most is ámulva figyelte, hogyan érzi meg a világtalan öreg a kanyar közeledtét, a helyet, ahol irányt kell változtatniuk.

– Nem. Mindegyiknek más képessége van.

– Te is különleges vagy? Azért tudod mindig, merre kell menni?
Az öreg nevetett.

– Nem, én ezt megtanultam. Sok éve vagyok már vak.
Kezdetben botladoztam, és mindennek nekimentem. Gyakran szorultam mások segítségére. Igaz, a régi időkben Falu lakói mindig készséggel segítettek. – Látó keserűen hozzátette: – Ki tudja, mi lesz ezután?

Megérkeztek a házhoz. Ficánk a közeledtüket hallva kaparni kezdte az ajtót, és izgatottan ugatott. Matty nem akarta, hogy a beszélgetésnek vége szakadjon. Vallani akart az öregnek önmagáról, a titokról.

– Szóval neked nincs olyan különleges képességed, mint Vezetőnek, de másoknak van?

– A lányomnak is van. Akkor mondta el, amikor elvittél hozzá.

– Kirának? Róla mondod, hogy különleges képessége van?

– Igen, régi barátnődnek, Kirának, aki jómodorra tanított téged.

Matty elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Most már biztos felnőtt. Már majdnem két éve, hogy utoljára ott jártam, és találkoztam vele. De mondd, Látó, mi az a...

Az öreg hirtelen megtorpant az ajtóhoz vezető lépcsőn.

– Matty! – szólt izgatottan.

– Tessék.

– Most döböntem csak rá... Három hét múlva lezárják a határt.

– Igen.

Látó leült a lépcsőre, és a két tenyerére támasztotta állát. Így tett néha, amikor töprengett. Matty leült mellé, és várt. Közben hallotta, hogy Ficánk türelmetlenül ostromolja bentől az ajtót.

Az öreg végül megszólalt:

– Szeretném, ha elmennél a régi faludba, Matty. Vezető amúgy is elküld a hírrel. Sok helyre el kell majd menned, de arra kérlek, az első utad a régi faludba vezessen. Vezető meg fogja érteni.

– De én nem értem.

– A lányomról van szó. Azt ígérte, egyszer, ha eljön az ideje, ide fog költözni. Ismered őt, Matty. Tudod, hogy ott is volt mit elvégeznie.

– Igen. És el is végezte. Láttam, amikor legutóbb ott jártam. Megváltoztak a dolgok. Az emberek már gondos szülőként bánnak a gyerekeikkel. És...

Mattynek egy pillanatra elállt a szava, mert felelevenedtek benne saját szörnyű gyermekkorának emlékei. Végül csak ennyit mondott:

– Kira megváltoztatta a dolgokat. Most jobb ott az élet.

– Csak három hetünk maradt, Matty. Ha lezárják a határt, már késő lesz. Nem fogják beengedni őt. Még előtte el kell hoznod Kirát. Ha nem érsz ide vele, nem láthatom őt soha többé.

– Mindig olyan furcsa, mikor azt mondod, hogy látom.

Az öreg elmosolyodott.

– Én a szívemmel látok, Matty.

A fiú bólintott.

–Tudom. Elhozom Kirát. Holnap indulok.

Mindketten felálltak. A délután már kora estébe hajlott. Matty kinyitotta az ajtót, és Ficánk nyomban az ölébe szökkent.

11

– Dugd az ingedbe, Matty, hogy ne gyűrődjön össze! Hosszú út áll előtted.

Matty átvette a borítékba helyezett vaskos levélköteget, és Vezető tanácsát megfogadva, az ingébe rejtette. Ezt nem mondta meg Vezetőnek, de azt tervezte, hogy később, ha már összeszedte az útra való holmiját, más helyet fog keresni a borítéknak. Valószínűleg az élelem és a pokróc mellé teszi majd. Igaz, az ingében volna a legtisztább és legbiztosabb helyen, de ott, a mellkasához szorítva Ficánkot akarta vinni.

Három hét nem volt elég ahhoz, hogy az összes falut és telepelt felkeresse. Ezek némelyike többnapos járóföldre volt, és olyanok is akadtak, amelyeket csak vízi úton lehetett megközelíteni. A folyón Matty nem közlekedhetett; azon az úton mindig a Hajósok nevezett ember szállította az üzeneteket és az eladásra szánt árukat.

Az a döntés született, hogy a hírt Erdő minden ösvényén kiplakátolják, így az esetleg közeledő újak tudomást szereznek róla, és időben visszafordulhatnak. Matty volt az egyetlen, aki ismert minden ösvényt, aki nem félt belépni Erdőbe, bejárni a veszélyes rengeteg útjait. Neki kellett kihelyeznie a plakátokat. Ezen kívül a szülőhelyére is el akart menni. Falu hosszú évek óta kapcsolatot tartott fenn azzal a településsel, s most meg kellett vinni oda az új szabály hírért.

Vezető, mint oly gyakran, most is az ablak előtt állt; Falu és lakóit szemlélte. Matty várt. Sietnie kellett volna, hogy mielőbb elindulhasson hosszú útjára, de az volt az érzése, hogy Vezető még mondani akar neki valamit.

A fiatal férfi végül elfordult az ablaktól, és odalépett mellé.

– Elmondta neked, hogy túlra látok, igaz?

– Igen. Azt mondta, van egy különleges képességed. Ahogy a lányának is.

– Kirának? Aki segített eljőnnöd a szülőfaludból? Látó sose beszél róla.

– Mert elszomorodik tőle. De nagyon sokat gondol rá.

– És azt mondod, neki is van különleges képessége?

Igen, de az övé más. Látó azt mondta, sokfajta különleges képesség létezik.

Vajon tudsz az enyémről?, gondolta Matty. De nem kellett hangosan feltennie a kérdést.

Vezető, mintha olvasott volna a gondolatában, így szólt:

– Tudok a tiedről. Matty megorzongott.

– Hallgattam róla – vallotta be bünbánóan. – Még Látónak se mondtam el. Nem akartam titkolózni, de úgy éreztem, előbb meg kell értenem. Próbálok nem gondolni rá, igyekszem elfelejteni, hogy bennem van, de néha magától kiütözik. Érzem, amikor jön, és nem tudom megállítani.

– Nem is kell. Ha magától jön, az azt jelzi, használnod kell, mert valakinek szüksége van az erődre.

– De épp egy békának? Először egy békán használtam.

– Az csak afféle bemutatkozás volt, arra szolgált, hogy megismerkedj a képességeddel. Mindig kis dolgokkal kezdődik. Mikor én először túlra láttam, tudod, mi jelent meg előttem? Egy alma.

Matty a beszélgetés komolysága ellenére elnevette magát. Egy béka meg egy alma. *És egy kutyakölyök*, döbrent rá.

– Várd ki, amíg igazán szükséged lesz a képességedre. Ne pazarold el az erődöt.

– De hát honnan tudjam, mikor van igazán szükség rá?

Vezető elmosolyodott, és szeretettel meglapogatta Matty vállát.

– Tudni fogod, ne félj – mondta.

Matty körülnézett, hogy merre van Ficánk, és látta, hogy a kiskutya összegömbölyödve alszik a sarokban.

– Indulnom kellene. Még össze sem csomagoltam. És Jeannek is szólni akarok, nehogy megsértődjön, hogy csak úgy elmentem.

Vezető azonban nem vette le róla a kezét.

– Várj, Matty – mondta. – Szeretnék még... Elhallgatott, és újra kinézett az ablakon. Matty csak állt, nem értette, mire kell még várnia. Aztán egyszerre érezni kezdett valamit. A fiatal férfi keze természetellenes súllyal nehezedett a vállára, és megtelt valamiféle különös energiával. Matty ezt csak a kézben érezte, de tudta, hogy az erő Vezető egész testét átjárja. Megértette, hogy Vezető e percben a különleges képességét használja. Végül, néhány kibírhatatlanul hosszúnak tűnő másodperc múltán Vezető levette a kezét Matty válláról. Sőhaj szakadt fel a mellkasából, és kissé

meggörnyedt a kimerültségtől. Matty egy székhez kísérte, s Vezető zihálva lerogyott.

– Erdő sűrűsödik – szólt némi idő múlva, miután kissé erőre kapott.

Matty nem tudta, mit jelentsen a baljóslatú mondat. Kinézett az ablakon, de az erdőszéli bokrokat és fenyőfákat ugyanolyannak látta, mint addig.

– Magam sem értem – folytatta Vezető –, de azt látom, hogy Erdő sűrűsödik, mint... – Elhallgatott, habozott. – Azt akartam mondani: mint az alvadó vér. Pangást, betegséget érzek.

Matty megint kinézett az ablakon.

– A fák ugyanolyanok, mint mindig. Viszont vihar közeledik. Már hallani a szelét. És nézd, kezd elsötétülni az ég. Talán azt láttad.

Vezető tagadóan rázta a fejét.

– Nem, én Erdőt láttam. Ez biztos. Nehéz ezt szavakba önteni, de megpróbáltam átnézni Erdőn, hogy megérezzem Látó lányát. És nagyon-nagyon nehezen jutottam át. Erdő borzasztóan... nincs más szó: *sűrű*.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha mégsem indulsz el, Matty. Sajnálom. Tudom, szereted az ilyen utakat, és büszke vagy rá, hogy egyedül te vagy képes félelem nélkül járni Erdőben, de azt hiszem, most téged is veszély fenyegetne ott.

Mattynek elszorult a szíve. Azt remélte, ezzel az úttal fogja végképp kiérdemelni a Hírvivő nevet. Ugyanakkor valami azt súgta neki, hogy Vezetőnek igaza van.

Azután eszébe jutott az ellenérv.

– De muszáj elmennem!

– Dehogyan muszáj. A plakátot majd Falu bejáratára tesszük ki. Igaz, az újaknak így a hosszú úttól kimerülten kell majd visszafordulniuk, és ez borzalmas dolog, de...

– Nem a plakátokról van szó, hanem Kiráról! Megígértem Látónak, hogy elhozom a lányát! Ha most nem jön el, később már nem fog tudni! Látónak ez az utolsó esélye rá, hogy viszontláthassa Kirát!

– És Kira vajon el akar jönni ide?

– Biztos, hogy igen. Már eladósorban van, de ott senki nem veszi feleségül. Rossz a lába, mankóval jár.

Vezető többször, mélyen sóhajtott.

– Matty – szólt végül –, újra megpróbálok Erdőn túlra nézni. Igyekszem megtudni, mire van szüksége Látó lányának. Itt maradhatsz, mert az utad függ attól, amit látni fogok, de tudnod kell: nagyon nehéz ezt egymás után kétszer megtennem. Ne ijedj meg attól, ami most következik.

Vezető felállt, és újra az ablakhoz lépett. Matty tudta, hogy most nem segíthet neki, behúzódott hát a sarokba, leült az alvó Ficánk mellé, és onnan figyelt.

Vezető egész teste megfeszült, mintha fájdalom járná át. Lélegzete akadozni kezdett. A szeme nyitva maradt, de mintha már nem a látható dolgokat, a szobát vagy az ablakon át Falut nézte volna. Tekintete és egész lényé messze járt, egy távoli helyen, ami láthatatlan volt Matty és mindenki más számára. Vezető alakjának körvonalai mintha vibrálni kezdtek volna.

Végül a székhez botorkált, és zihálva leroskadt rá. Percekbe telt, mire újból meg tudott szólalni.

– Eljutottam hozzá – mondta.

– Ő is tudta, hogy ott vagy? Megérezte téged? Vezető a fejét rázta.

– Nem. Annyi erőm már nem volt, hogy a tudatába is belépjek. Nagyon messze van, és Erdő rettenetesen sűrű.

Mattynek támadt egy ötlete.

– Várj csak! Szerinted lehetséges, hogy két képesség találkozzon?

Vezető – még mindig kifulladásra – felemelte a fejét, és kérdően nézett a fiúra.

– Ezt hogy érted?

– Nem tudom pontosan... De például lehetne, hogy te elmész félútig, meg ő is eljön félútig a képessége segítségével. És akkor középen találkoznátok... Vezető behunyta a szemét.

– Nem tudom, Matty.

Matty várta a folytatást, de Vezető hallgatott, s Matty végül már attól tartott, hogy elaludt.

– Ficánk! – szólította a kutyát, mire az felébredt, megrázkódott, majd odaballagott hozzá.

Matty odahajolt a kimerült férfihoz.

– Vezető – mondta –, útra kelek. Elhozom Látónak a lányát.

– Légy nagyon óvatos – motyogta Vezető. A szemét nem nyitotta ki. – Veszélyes útra vállalkozol.

– Mindig óvatos vagyok.
– Tartogasd az erődet... Ne pazarold el.
– Nem, nem fogom – ígérte Matty, noha a jó tanács értelme nem volt egészen világos a számára.
– Matty...
– Tessék. – Matty már a csigalépcsőnél állt, karjában Ficánkkal, aki még mindig nem tudott egyedül közlekedni a keskeny fokokon.
– Nagyon szép lány, ugye?
Matty vállat vont. Rájött, hogy Vezető Kiráról beszél, de ő maga a lányt, aki jóval idősebb volt nála, a nővéreként szerette. Ott a régi helyen senki nem tartotta szépnek Kirát. Megvetették a testi hibája miatt.
– Rossz az egyik lába – emlékeztette Vezetőt. – Mankóval tud csak járni.
– Igen... Nagyon szép.
Vezető már csak suttogott, s a következő pillanatban elnyomta az álom. Matty sarkon fordult, és Ficánkkal a karjában lesietett a lépcsőn.

Délután lett, mire felkészült az indulásra. Napközben szakadt az eső, s bár végül elállt, a szél még mindig erősen fúj: a fák lobogó levelei fákó fonákjukat mutogatták. Az eget elszürkítették a viharfelhők és a közelgő este.

Matty az összezsavart pokrócban helyezte el a vaskos borítékot. Az öreg a mosogató mellett állt, és ételmet pakolt a hátizsákba. Matty annyi útravalót nem tudott magával vinni, hogy az egész hosszú útra elég legyen, de hozzá volt szokva, hogy megéljen azon, amit Erdő biztosít számára. Ha elfogy a hátizsákba pakolt elemózsia, gyűjtögetni fog.

– Amíg oda vagy, előkészítem a vendégszobát Kira számára. Mindenképp mondd meg neki, hogy jó helye lesz nálunk. És... és hogy van kert! Tudom, az milyen fontos neki. Kiskora óta a kert a mindene.

Matty a kabátja összehajtogatásával foglalatoskodott, s közben próbálta megnyugtani az öreget.

– Nem kell majd győzködnöm őt. Sokszor mondta, hogy el fog jönni, ha itt lesz az ideje. Hát most itt van az ideje. Vezető járt nála,

úgyhogy Kira is tudja már. Azt mondtad, neki is van különleges képessége.

– Nem könnyű elhagyni azt a helyet, ahol világ életedben éltél.

– Te is elhagytad – emlékeztette Matty.

– Nekem nem volt választásom. Megvakítva feküdtem Erdőben, úgy hoztak ide.

– De én is eljöttem, és még nagyon sokan.

– Ez igaz. De remélem, nem lesz túl fájdalmas számára a búcsú.

Matty az öreg felé pillantott.

– Céklát ne tegyél bele. Azt utálom.

– Pedig nagyon egészséges.

– Csak akkor, ha megesszük. Én viszont ki fogom dobni, ha beleteszed.

Az öreg nevetett, és a mosogatótálba rakta a céklát.

– Na jól van... amúgy is túl nehéz. Húzná a vállad. De répát, azt csomagolok.

– Bármit, csak céklát ne.

Kopogtattak az ajtón. Jean érkezett – a haja még a szokásosnál is göndörebb volt az eső utáni párás levegőtől.

– Ilyen rossz időben is elindulsz? Matty nevetett a lány aggodalmán.

– Hóban is keltem már át Erdőn – dicsekedett. – Egy kis szél meg se kottyán nekem. Igen, mindjárt indulok, csak még összepakoljuk az ennivalót.

– Hoztam neked egy kis kenyeret – mondta Jean, és elővett kosarából egy szalaggal átkötött cipót. Még dísz is volt rajta: egy leveles gally és egy sárga krizantémvirág.

Matty megköszönte az ajándékot, bár fogalma sem volt, hogyan fog beleférti a hátizsákjába. Végül az öreg valahogy helyet szorított a cipónak az összetekert pokrócban.

– Erdő felé menet még be akarok nézni Ramonhoz – mondta Matty. – Ha nem sietek, sose indulok el.

– Jaj, Matty – sajnálkozott Jean. – Hát nem tudod? Ramon nagyon beteg, és a kishúga is. Kiraktak egy táblát a házuk ajtajára. Senki nem mehet be hozzájuk.

Aggasztó volt a hír, de Matty nem lepődött meg rajta. Ramon már napok óta köhögött, lázasnak tűnt, és láthatóan egyre rosszabbul volt.

– Mit mond Gyógyfüves?

– Azért tették ki a táblát. Gyógyfüves attól tart, hogy a betegségük fertőző. Nem akarják, hogy járvány törjön ki.

Mi történik Faluval? Mattyt szörnyű nyugtalanság fogta el. Nem tudott róla, hogy Faluban valaha is pusztított volna bármilyen járványos betegség. Emlékezett rá, hogy ott, ahol született, időről időre sokan haltak meg, és azoknak utána az összes holmiját elégették, hátha úgy sikerül legyőzni a kórt, amit a pizok, a bolhák vagy – mint egyesek hitték – a gonosz varázslat okozott. De itt soha nem történt ilyesmi. Az emberek itt nagyon ügyelnek a tisztaságra.

Matty látta, hogy az öreg arca is elsötétült a hírre.

Látó megigazította a hátán a zsákot, majd felkötötte alá az összecsavart pokrócot. Matty közben a gondolataiba merült. Először a békára gondolt, aztán a kiskutyára, s azt latolgatta, vajon a képességével megmenthetné-e Ramont is. Elmehetne most a barátjához, és rátehetné a kezét lázas homlokára. Tudta, hogy kimondhatatlanul nehéz volna, minden erejét felemésztené, de talán lenne esélye a sikerre.

De mi lenne azután? Ha egyáltalán túlélne a próbálkozást, teljesen kimerülne tőle, és pihennie kellene. Ha Ramon kedvéért elgyengíti magát, nem lesz ereje átkelni Erdőn. Erdő máris „sűrűsödik” – bármit jelentsen is ez –, és hamarosan átjárhatatlanná válik. És akkor Látó lánya örökre elveszik számukra.

S ami a legfontosabb, Vezető arra kérte, akkorra tartogassa a képességét, amikor igazán szükség lesz rá. *Ne pazarold el az erődöt*, ezt mondta.

Így hát Matty, nehéz szívvel bár, de úgy döntött, sorsára hagyja Ramont.

– Nézd! – szólalt meg hirtelen Jean. – Nézz oda! Megváltozott!

Matty a lány felé fordult, és látta, hogy Jean az előtt a hímzett falvédő előtt áll, amit Kira készített egykor az apjának. Távolról is látszott, hogy milyen változásról beszél Jean. Az erdőt ábrázoló rész, a zöld különböző árnyalatait mutató több száz apró öltés mind besötétedett. A szálak furcsán elferdültek, csomóssá váltak. A békés tájkép immár vészjósló volt, az áthatolhatatlanság érzetét keltette.

Matty közelebb lépett a falvédőhöz, és riadt értetlenséggel rámeredt.

– Mi ez, Matty? – kérdezte Jean.

– Semmi. Nincs ezzel semmi baj. – Matty a pillantásával jelezte a lánynak, hogy inkább ne tárgyalják meg hangosan a különös változást. Nem akarta, hogy Látó tudjon róla. Ideje volt indulnia. Megigazította vállán a hátizsák pántját, aztán odahajolt az öreghez, és átölelte.

– Vigyázz magadra – dörmögte Látó.

Jean – Matty nagy meglepetésére – megcsókolta őt. A múltban oly sokszor ígerte neki tréfásan, hogy egyszer majd megteszi – hát most beváltotta az ígését. Futó kis csók volt, leheletfinom érintés az ajkán, de bátorságot öntött Mattybe, és már most, indulás előtt a hazatérés vágyával töltötte el.

12

Ficánk félt a sötétben. Mattynek ez eddig nem tűnt fel, hisz az estéket a házban töltötték, az olajlámpa fényénél. Erdőre szurokfekete leplet borított az alkony, és Matty nevetett is egy kicsit Ficánk szűkülésén. Felvette a kiskutyát, és bátorító szavakat dörmögött neki, de Ficánk még a karjai közt is sokáig reszketett.

Hát jó, gondolta Matty, amúgy is ideje nyugovóra térni. Közel járt ahhoz a tisztáshoz, ahol korábban – s talán még most is – a béka lakott. Ficánkot a mellkasához szorítva lassan, óvatosan lépkedett a puha mohaszőnyegen, lábával tapogatta ki az utat. Végül megállapodott egy sudár fa görcsös gyökereinél; térdre ereszkedett, és letette hátizsákját. Kibontotta a pokrócot, adott Ficánknak néhány falatnyit a kenyérből, maga is evett belőle egy keveset, aztán összebújt a kutyával, és behunyta a szemét.

Csarramp.

Csarramp.

Ficánk felemelte a fejét, hegyezni kezdte a fülét a hangra, és beleszimatolt a levegőbe. De érdeklődése hamar ellankadt; újra Matty karjára hajtotta fejét, és ő is elaludt.

Sorban teltek az utazás napjai, s a negyedik éjszaka után kifogyott az élelem a hátizsákából. Matty azonban erős volt és bizakodó, s kellemes meglepetésére nem kellett cipelnie Ficánkot. A kiskutya kitartóan loholt a nyomában, és türelmesen várt, mikor Matty időről időre megállt, hogy kitűzze a plakátot egy-egy ösvényen. Ez a feladat jelentősen lassította a haladásban. Ha egyenesen megcélozta volna Kira faluját, ami egyúttal saját régi otthona volt, ekkorra már közeljárt volna a célhoz. Emlékeztette azonban magát, hogy első és legfontosabb feladata a hír terjesztése. Kötelességtudóan letért hát a mellékutakra, nagy vargabetűket írt le, s minden alkalmas helyen kitűzte a közeledőknek a Falu lezárására figyelmeztető hirdetményt.

Tudta, hogy a sebhelyes asszony és csapata keletről érkezett. A keletieket könnyű volt felismerni a ruhájukról. Matty fel is figyelt az ösvényen a jelekre, amelyek arról árulkodtak, hogy nem sokkal korábban emberek jártak arra: látta a letaposott aljnövényzetet az

éjszakai táborok helyén, a tábortüzek hamukupacait, talált egy rózsaszín szalagot, ami egy gyerek hajából eshetett ki... Azt felemelte, és a hátizsákjába dugta.

Kíváncsi volt, vajon az asszony nagyfiát Faluban hagyva hazaindult-e végül a többi gyerekéhez. Ha úgy lenne, akár össze is találkozhatnának.

Az idő végig derűs maradt, s Matty hálás volt ezért a természetnek. Igaz, eldicsekedett vele, hogy hóban is utazott már, de jól tudta, hogy az elemekkel megküzdeni roppant kimerítő, ráadásul rossz időben szinte képtelenség élelmet gyűjteni. Erdő most tele volt kora őszi bogyókkal és mogyoróval. Tudta, hol lehet halat fogni, és azt is tudta, hogyan. Ficánk undorodva fordult el a haltól, még azután is, hogy Matty megsütötte azt a takarosan megrakott tűz fölött.

– Ha koplalni akarsz, hát koplalj – nevetett a fiú, és maga ette meg az aranybarnára pirult halat. Aztán Ficánk egyszerre csak hegyezni kezdte a fülét, majd elrohant. Rikoltás, szárnycsapkodás zaja, levelek zörgése és morgás hallatszott a bozótból, majd kisvártatva újra felbukkant a kutya. Elégedettnek tűnt, és bajszán egy tollpihe ékeskedett.

– Jól van. Én halat ettem, te madarat. – Mattyt szórakoztatta, hogy úgy beszélhet az állathoz, mintha ember volna. Mióta kimúlt az előző kutyája, magányosan járta Erdőt. Örült, hogy immár újra van útitársa.

Most már világos volt számára, mire gondolt Vezető, mikor Erdő sűrűsödéséről beszélt – noha a változás nem volt különösebben feltűnő. Matty ismerte annyira Erdőt, hogy előre tudta, mire számíthat ott a különböző évszakokban. Ezúttal azonban szokatlan dolgokat tapasztalt. Most először valahogy ellenségesnek érezte Erdőt. A halak nehezen akadtak horogra; a máskor oly barátságos mókusok egyike beleharapott a felé nyújtott kézbe. Matty kedvenc piros bogyói közül sokat fekete pöttyök borítottak, és ezeknek keserű volt az ízük. És végül: mérges szömörce nőtte be az ösvényeket olyan helyeken is, ahol Matty korábban sosem találkozott ezzel a növényvel.

Sötétebb is volt Erdőben. A fák csúcsai mintha összehajoltak volna, hogy sátrat képezzenek az ösvények fölött. Matty arra gondolt, a lombok legalább megvédik őt az esőtől – ennek ellenére nem érezte jóindulatúnak a jelenséget. A fák estét csináltak a

fényes nappalból, zavaró árnyakat vetettek az ösvényekre, s emiatt Matty újra meg újra megbotlott a kiálló gyökerekben és kövekben.

Erdő szaga is rossz volt. Olyan bűz terjengett a fák között, mintha ez az új, baljós sötétség oszlásnak indult dögöket rejtegetne.

Egy alkalommal Matty tábort ütött egy korábbi útjairól jól ismert tisztáson, és letelepedett egy kidőlt fára, amin már sokszor üldögélt főzés közben. A rönk váratlanul összeroppant alatta, s korhadó kéregmorzsalékkal meg valami bűzös nyálkával szennyezte be a ruháját. Az erős, kemény fatörzs, ami már oly régen feküdt ott, egyszerre halott törmelékanyaggá hullott szét, hogy soha többet ne szolgáljon már kényelmes ülőhelyül. Matty félrerugdosta a maradványokat, és elnézte, hogyan szalad szét a megannyi hajléktalanná vált korhadéklakó bogár.

Az éjszakái sem voltak nyugodtak többé. Rélmok kínozták, reggelente fejförccsel és fájó torokkal ébredt.

Most azonban már tényleg közel járt a célhoz, elszántan folytatta hát útját. Gondolatai visszakalandoztak kisgyermek korába: felidézte azokat az időket, amikor a Vadak Legvadabbikának nevezte magát, s akkori barátságát Kirával, a világtalan öreg lányával.

13

Micsoda egy hengegő kis vadóc volt ő akkoriban! Apja nem volt; anyja, a szegénysorba süllyedt, megkeseredett nő sosem akarta és sosem szerette két gyermekét, így Matty jobb híján a kisebb-nagyobb csibészségeknek, csínyeknek élt. Ideje nagy részét a hozzá hasonló, maszatos képű lurkókkal töltötte, együtt ötlötték ki, hogyan szerezzék meg mindazt, amire szükségük van. Az otthon ridegsége a tolvajlás és csalás útjára terelte Mattyt; ha úgy folytatja, felnőtt fejjel a börtönben vagy még rosszabb helyen kötött volna ki.

Pedig Matty a lelke mélyén szelíd volt, ha keménynek is próbált mutatkozni. Szerette a kutyáját, azt a kis korcsot, akit sebesülten talált, és ő maga ápolt, gyógyíttatott. Idővel pedig megszerette a Kira nevű sánta lányt is, aki nem ismerte apját, s anyja hirtelen halála után teljesen magára maradt.

– Kis kobold – így nevezte őt nevetve Kira. – Házimanó.

A lány rávette őt a mosakodásra, megtanította viselkedni, és meséket mondott neki.

– Én leszek ám a Vadak Legvadabbika! – kérkedett neki egyszer Matty.

– A szutykosok legszutykosabbika vagy – nevetett a lány, s ezután történt, hogy Matty átélte élete első fürdését. Tiltakozott és rúgkapált ugyan, de csak mert úgy érezte, ezt kell tennie, miközben kellemesnek találta a meleg vizet. Jólesett megszabadulnia az évek során rátapadt mocsoktól, és az is tudatosult benne, hogy képes tisztább, jobb emberré válni.

Kiskora óta lételeme volt a kóborlás, s útjai során megismerte Erdő zegzugos ösvényeit. Így vetődött el egy napon Faluba, ahol megismerkedett a világtalan öreggel.

– A lányom él? – kérdezte hitetlenkedve Látó. – Kira életben van?

Az öreg számára veszélyes lett volna szülőfalujába visszatérni. Akik annak idején az életére törtek, s otthagyták félholtan Erdőben, azt hitték, meghalt. Biztosra vehette, hogy ha újra felbukkan otthon, azok az emberek gondolkodás nélkül megölik. De Matty, a besurranás mestere éjjel, titokban elvitte őt Kirához, hogy apa és lánya végre megismerkedhessenek egymással. A szoba sarkából

nézte a jelenetet: Kira megpillantotta Látó nyakában az amulettként viselt törött kavicsot, és összeillesztette a magáéval, amit anyja a halálos ágyán adott neki. A vak ember simogatta lánya arcát, úgy ismerkedett vele, s Matty csöndben figyelte, hogyan gyászolják együtt, a veszteség fájdalmában egymásra találva, Kira édesanyját.

Másnap, mikor leszállt az este, Matty visszavitte Látót Faluba. Kira nem akart velük menni. Akkor még nem.

– Majd egyszer elmegyek – felelte, mikor Matty és Látó kérlelték, hogy tartson velük. – Nem kell azt elsietni. És még dolgom is van itt.

– Biztos egy legény miatt akart maradni – mondta az öreg a hazaúton Mattynek. – Kira már abban a korban van.

– Dehogyan – vágta rá méltatlankodva Matty. – Nem ismered te őt. Neki fontosabb dolgok járnak az eszébe.

– Meg különben is nyomorék – tette hozzá, a lány rossz lábára célozva. – Nyomorékot senki nem vehet feleségül. Örülhet, hogy nem dobták a vadállatok elé. Akarták különben. De végül megkímélték, mert hasznukra van.

– Mivel, hogyan?

– Virágokat nevel, meg...

– Ahhoz az anyja is értett.

– Igen, az anyjától tanulta, meg azt is, hogyan lehet virágokból színezőt készíteni.

– Festéket?

– Igen, azt. Megfesti a fonalakat, aztán képeket varr belőlük.

Ahhoz senki nem ért, csak ő. Azt mondják, varázslat van a kezében. Azért kell nekik Kira.

– Faluban tisztelnék őt. Nemcsak a tehetségéért, de a rossz lába miatt is.

– Erre! – Matty megfogta Látó karját, és a kanyarodó ösvény jobb szélére kormányozta őt. – Vigyázz, gyökerek!

Észrevette, hogy egy gyökér felemelkedik, és hegyes végével az öreg szandálba bújtatott lába felé dőf. Nyugtalanító volt számára ez a visszaút, mert látta, hogy Erdő intéseket küld útítársának. Az öreg nem kelhetett át többször a rengetegen.

– Ha itt lesz az ideje, Kira el fog jönni – jelentette ki magabiztosan. – De én addig is rendszeresen eljárak majd hozzá.

Csak hogy már két év telt el azóta, hogy utoljára találkozott Kirával.

Matty kissé megtántorodott, amikor kilépett Erdőből. A hirtelen fény a szemébe szűrt – szinte elfelejtette, hogy napsütés is van a világon, olyan hosszú ideig volt a félhomályos rengetegben.

Elesett az ösvényen, s csak ült szédülten, zihálva. Ficánk aggódva rátette a mancsát a lábára. Azelőtt mindig csak úgy *kiséált* Erdőből, néha még füttyörészett is. Ez most egészen más volt. Úgy érezte, Erdő kilökte magából. Megrágta és kiköpte őt... Mikor hátranézett arra, amerről jött, tekintete a fák ellenséges, zárkózott, komor falába ütközött.

Tudta, hogy a visszaúton újra be kell lépnie majd Erdőbe, megint végig kell mennie a sötét, immár számára is baljóslatú ösvényeken. El kell vezetnie Kirát apjához, a biztonságos, szép jövőbe. És hirtelen rátört a riasztó megérzés, hogy ez lesz élete utolsó erdei útja.

Sietniük kellett; Matty tudta, hogy ezúttal nem keresheti fel egykori pajtásait, nem nevetgélhet velük a régi csínyeken, nem dicsekedhet el vele, hogy milyen sokra vitte. Pedig ezt sosem mulasztotta el, ha szülőfalujában járt. Még arra se lesz ideje, hogy elbúcsúzzon az idegen fiútól, aki egykor az öccse volt.

A döntés kihirdetésétől számított három hét elteltével Falut lezárják. Matty mindent gondosan megtervezett.

Kiszámolta, hány napig tart az oda-vissza út, s hozzáadta a plusz napokat, amelyeket a plakátok kitévésével kellett töltenie. Most épp csak arra volt ideje, hogy kipihenje magát – rá is szorult a pihenésre –, elemózsiát csomagoljon a visszaútra, és rábeszélje Kirát, hogy tartson vele. Ha egyenletes ütemben, hosszabb megszakítás nélkül gyalognak (bár tudta, hogy a rossz lábú Kirával lassan fognak haladni), még időben hazaérnek.

Matty pislogott, vett egy nagy levegőt, feltápáskodott, és sietve elindult a kanyaron túli kis ház, Kira otthona felé.

A kert nagyobb volt, mint amekkorára emlékezett; két év előtti utolsó látogatása óta Kira bizonyára kibővítette. A faragott gerendás, zsúptetős házikót sárga és rózsaszínű virágok dús bokrai szegélyezték. Matty sose vette a fáradságot, hogy megtanulja a virágok nevét – a fiúk megvetették az ilyen lányos dolgokat –, de

most azt kívánta, bár ismerné a virágokat, hogy majd mesélhessen róluk Jeannek.

Ficánk odaszaladt egy bíborszín virágú növényvel befuttatott faoszlophoz, s felemelte hátsó lábát, hogy kihirdesse érkezését és a területre támasztott igényét.

A házikó ajtaja kinyílt, és megjelent Kira. Kék ruhát viselt, és hátrakötött, hosszú fekete hajában hasonló színű szalagot.

– Matty! – kiáltott fel örvendezve. A fiú rávigyorgott.

– És új kutyusod is van! Nagyon örülök neki! Emlékszem, milyen szomorú voltál, miután szegény Branch meghalt.

– Ficánk a neve, és bocsánat, de épp megöntözi a...

– A Klematiszt. Nem baj.

Kira nevetve átölelte Mattyt. A fiút ez máskor igencsak zavarba hozta volna, de most a kimerültség és túlradó érzelmei hatására vizionozta az ölelést, sőt megdöbbenésére könnyek szöktek a szemébe. Gyorsan pislogni kezdett, hogy eltüntesse őket.

– Na jól van, hadd nézzelek meg alaposabban! – nevetett a lány.

– Magasabb vagy már, mint én?

Matty vigyorogva hátrált egy lépést, és megállapította, hogy egy magasságban van a szemük.

– Már nem kell sok hozzá. És a hangod is már-már férfias.

– Tudok Shakespeare-t olvasni – dicsekedett Matty.

– Haha! Én is tudok! – vágta rá Kira, és Matty már ebből megtudta, milyen nagy változások történtek szülőfalujában: azelőtt a lányok semmit nem tanulhattak.

– Jaj, Matty, ha eszembe jut, milyen kis kópé voltál!

– A Vadak Legvadabbika! – idézte fel Matty, s a lány elérzékenyülten rámosolygott.

– Biztos borzasztóan fáradt vagy. És farkaséhes! Nagyon hosszú út áll mögötted. Kerülj beljebb! Már fő a leves. És hamar meséld el, hogy van apám!

Matty a lány nyomában belépett a rég nem látott házikóba. Kira magához vette a falnak támasztott mankót, levett egy vastag falú agyagtálat az egyik polcra, majd rossz lábát húzva odabicegett a tűzhelyhez, amin egy nagy lábosban zöldfűszerektől és zöldegektől illatozó étel rotyogott.

Matty körülnézett. Cseppet sem csodálkozott rajta, hogy Kira ragaszkodik ehhez a házhoz. A mennyezet durván ácsolt gerendáin garmadával lógtak a festékkészítéshez használt, szárított növények

csokrai. A fali polcok telis-tele voltak vékony és vastagabb fonalak színek szerint elrendezett gombolyagjaival: a sort a fehérek és halvány sárgák nyitották, aztán jöttek a kék, a piros és a barna egyre sötétebb árnyalatai, végül pedig a szürkék. Két ablak között a sarokban egy szövőszék állt, rajta hegyvidéket ábrázoló félkész tájkép. Kira épp az ég megjelenítésénél tartott – a kék levegőtengerbe halvány rózsaszínben játszó felhőket szőtt.

A lány letette Matty elé az asztalra a gőzölgő levest, majd a mosogatóhoz lépett, hogy vizet pumpáljon egy tálba Ficánk számára.

– Mesélj apáról! Jól van?

– Igen, jól. Üdvözetét küldi.

Matty figyelte, ahogy Kira a mosogatónak támasztja botját, és nagy nehezen letérdel, hogy a vizes tálat a padlóra helyezze. Utána szólította Ficánkot, aki addig a sarokban álló seprűt rácsálta elmélyülten.

Mikor a kiskutya odament a tálhoz és lefetyelni kezdett, Kira felállt, vágott egy vastag karéj kenyeret, majd újra a hóna alá vette a mankót, és a kenyérral visszament az asztalhoz. Matty elnézte a mozgását: pontosan úgy járt, mint régen. A jobb lábfeje élesen befelé fordult, s vele csavarodott az egész lábszára. Ez a láb nem nőtt együtt a másikkal: rövidebb volt, görbe, használhatatlan.

Matty megköszönte a kenyeret, és a levesbe mártotta a sarkát.

– Aranyos kiskutya...

Matty csak fél füllel hallgatta Kira csevegését Ficánkról. Közben a kiskutya születésére gondolt, és arra, hogy az anyjával együtt milyen közel jártak a halálhoz.

Aztán megint Kira rossz lábára vándorolt a tekintete. Mennyivel könnyebben járna, gondolta, mennyivel ügyesebben és gyorsabban gyalogolhatna, ha a lába egyenes lenne, ha szilárdan megvethetné a talpát a földön...

Eszébe jutott, milyen állapotban volt, miután megmentette a kölyköt és az anyját. Most is elfáradt, felemésztette erejét a hosszú út. De akkor, azon a délutánon, félholt volt a kimerültségtől.

Próbálta felidézni, mennyi időbe telt, mire erőre kapott. Emlékezett rá, hogy aludt: igen, egész délután aludt, és örült, hogy az öreg nincs otthon, nem kérdezi meg, mit keres napközben az ágyban. De még vacsoraidő előtt felkelt... Akkor is fáradt volt

még, de már tudta titkolni – úgy evett és úgy beszélgetett, mintha mi sem történt volna.

Tehát tulajdonképpen mindössze néhány óra alatt visszanyerte erejét. Csakhogy akkor egy kiskutyáról volt szó. Nem igaz: egy kiskutyáról és az anyjáról. *Két kutyáról.* Késő délelőtt rendbehozott – meggyógyított? megmentett? – két kutyát, és estére már jól volt.

– Matty! Te nem is figyelsz rám! Félig alszol! – Melegen, szeretetteljesen csilingelt a lány nevetése.

– Ne haragudj! – Matty gyorsan bekapta az utolsó falat kenyeret, és bocsánatkérően nézett Kirára.

– Mindketten kifáradtatok. Nézd meg Ficánkot! A kiskutya összegömbölyödve aludt az ajtó mellett felhalmozott festetlen fonalgombolyagok között.

– Dolgom van a kertben, Matty. Meg kell karózni a szépecskéket, és eddig nem jutottam hozzá. Aludj egyet, amíg kint vagyok. Utána majd beszélgetünk... és bemehetsz a faluba találkozni a barátaiddal.

Matty bólintott, a pamlaghoz lépett, és leheveredett a kötött takaróra, amivel Kira megágyazott neki. Gondolatban a hátralevő napokat számlálta. El kell majd mondania a lánynak, hogy most nincs idő barátokat látogatni.

A kimerültségtől hunyorogva nézte Kirát, aki a mosogatóba rakta a leveses tányért, majd a mankóra támaszkodva karókat és egy gombolyag madzagot vett le az egyik polcra. Miután felszerelkezett, kicsavarodott lábát vonszolva az ajtó felé indult. Matty régi ismerősként köszöntött mindent, ami a lány lényéhez tartozott: a mosolyát, a hangját, a rendíthetetlen derülését, a bámulatos erejét, a kezügyességét – és a vesződését a béna lábával.

El kell mondanom neked, gondolta Matty, mielőtt elaludt. *Meg tudlak gyógyítani.*

14

Meglepetésére Kira nemet mondott. Nem a költözködéssre – azt Matty még nem is említette –, hanem a kiegyenesített, egészséges láb ötletére. A válasza eltökélt és végleges volt.

– Ilyen vagyok – mondta. – Mindig is ilyen voltam, és ilyen is maradok.

Kedves mosollyal nézett Mattyre, de a hangja határozott és komoly volt. A tűzhelyben fahasábok lángoltak, s már égtek az olajlámpák. Matty azt kívánta, bár ott lenne a vak öreg is, hogy játsszon nekik a hangszerén: a lágy, könnyű akkordok teljessé tették a falubeli közös esték békéjét, és Matty szerette volna, hogy Kira is hallja a zenét, részesüljön áldásából.

Még nem beszélt arról, hogy magával akarja vinni őt. Közös vacsorájuk alatt Kira mesélt megújuló falujáról, a sok kedvező változásról, de Matty alig figyelt oda rá. Gondolatban azt mérlegelte, mit, mikor és hogyan közöljön a lánnyal. Sokáig már nem halogathatta a színvallást, és tudta, hogy határozottan és meggyőzően kell tálnia a tényeket.

Hirtelen azonban megütötte a fülét Kira egy elejtett megjegyzése a fogyatékoságáról. A lány egy kis faliszőnyegről beszélt, amit egy nemrég megnősült barátjának, Thomasnak, a fafaragónak készített nászajándék gyanánt.

– Már készen volt, felcsavartam, összekötöttem, és virágokat tűztem rá – mesélte. – Az esküvő reggelén aztán elindultam vele. De előtte való éjjel esett, sáros volt az ösvény, én pedig megcsúsztam, és elejtettem az ajándékot. Pont egy pocsolyába esett! – Kira felnevetett. – Szerencse, hogy még korán volt. Hazajöttem, megtisztítottam, és végül senki nem vett észre semmit. Esős időben sok bajom van a lábammal meg a mankóval – folytatta fejcsóválva Kira. – A mankóm képtelen megtanulni, hogyan kell a sárban közlekedni.

Felemelte a kancsót, és töltött még teát a bögrébe. És ekkor Mattyból – őt magát is meglepve – kibukott a titok:

– Én rendbe tudom hozni a lábad.

Mély csend lett a szobában, csak a tűz ropogása hallatszott. Kira némán meredt Mattyre.

– Meg tudom tenni – ismételte meg végül a fiú. – Van egy különleges képességem. Apád azt mondta, neked is van, szóval nem kell magyaráznom.

– Van – bólintott Kira. – De az én képességem nem gyógyít béna lábakat.

– Tudom. Apád mondta, hogy a tied más.

Kira a kancsót markoló kezére nézett. Kinyitotta ujjait, az asztalra tenyerelt, majd megfordította a kezét. Matty elnézte keskeny tenyerét, erős ujjait, a kerti munkától, a szövéstől és a gyönyörű hímzések készítéséhez használt tűtől megkérgesedett ujjbegyeit.

– Az én képességem a kezemben van – mondta csendesen Kira. – Akkor jelentkezik, amikor dolgozom valamin. A kezem...

Matty tudta, hogy nem lenne szabad közbeszólnia, de sürgette az idő. Bocsánatot kérve félbeszakította hát a lányt.

– Nagyon érdekel a képességed, de inkább majd később mesélj róla. Most nagyon fontos dolgokról kell döntenünk.

– Mutatok neked valamit – folytatta. – Jól figyelj! Nekem is a kezemben van a képességem.

Matty eredetileg nem tervezett efféle bemutatót, de most úgy érezte, szükség van rá. Az éles kés, amivel Kira a kenyeret vágta a vacsorához, még az asztalon feküdt. Matty megfogta, majd lehajolt, és a bal lábán felhúzta a nadrágszárát. Kira értetlenkedve figyelte. Matty hirtelen, gyors mozdulattal megszurta a saját térdét. A vére kanyargós, sötétpiros csíokban csordult le a lábszárán.

– Ne! – Kira a szája elé kapta a kezét, s a szeme elkerekedett az ijedségtől. – Mit csinálsz!?

Matty nyelt egyet, aztán vett egy nagy levegőt, behunyta a szemét, és mindkét tenyerét sebzett térdére tapasztotta. Már érezte is, hogy jön... Az erei lüktetni kezdtek, azután egész testét átjárta a remegés, és érezte, hogy az erő a tenyerén át a sebbe árad. Az egész csak néhány másodpercig tartott.

Matty pislogott, és felemelte a kezét. Kicsit véres volt a tenyere. A véresík a lábszárán már száradni kezdett.

– Matty! Mit művelsz...?

A fiú intett, mire Kira előredőlt, és megnézte a térdét.

Utána kezébe vette a szőtt asztalkendőt, beledugta a teába a sarkát, és letörölte vele a vért Matty lábáról. A fiú térdén sima és ép

volt a bőr. Sebnak nyoma sem volt. Kira az ajkába harapott, és lehúzta Matty felgyűrt nadrágszárát.

– Értem. – Csak ennyit mondott.

Matty lerázta magáról az enyhe fáradságot, amit a mutatóvív okozott.

– Ez nagyon kicsi seb volt – magyarázta. – Csak azért csináltam, hogy meggyőzzek. De meggyógyítottam már sokkal súlyosabb sérüléseket és betegségeket is.

– Embereken?

– Még csak állatokon. De embereket is meg tudok gyógyítani. Érzem, hogy képes vagyok rá... Hiszen érted...

Kira bólintott.

– Hát persze. – Az asztalon pihenő kezére pillantott, amivel még mindig a véres kendőt szorongatta.

– A lábad nagyon sok erőt kivesz majd belőlem – folytatta gyorsan Matty. – Utána aludnom kell majd, talán egy egész napig, de lehet, hogy még tovább. És nincs túl sok időnk.

Kira kérdően nézett rá.

– Mire nincs időnk?

– Majd azt is elmondom. De egyelőre lássunk hozzá a gyógyításhoz! Ha most rögtön megcsinálok, alhatók egész éjjel, és még délelőtt is. Te addig próbáld majd megszokni, hogy már nem vagy nyomorék.

– Most sem vagyok nyomorék – vágta rá határozottan Kira.

– Úgy értem, szokd meg, hogy két erős lábad van. Majd meglátod, milyen jó érzés, mennyivel könnyebben fogsz mozogni. De persze kell egy kis idő, amíg hozzászoksz.

Kira rámeredt Mattyre, aztán a rossz lábára siklott a tekintete.

– Feküdj le a pamlagra, én meg odahúzó egy széket, és leülök melléd. – Matty már hozzá is látott az előkészületekhez.

Összedörzsölte a tenyerét, mélyeket lélegzett, energiát gyűjtött. Hamarosan ismét ereje teljében érezte magát. Az a kis seb a térdén tényleg semmiség volt.

Felállt, és székestől átköltözött a pamlaghoz, amin délután aludt. Gyorsan elrendezte a párnákat, hogy kényelmes fekvés essék rajtuk Kirának. Hallotta, hogy a háta mögött a lány is feláll, magához veszi az asztalnak támasztott mankót, és elindul a szobán át. Mikor azonban hátrafordult, meglepve látta, hogy Kira hátat

fordított neki. A mosogatóhoz ment a bögrékkel, és öblögetni kezdte őket, mintha más dolga sem volna.

– Kira?

A lány ránézett. Kicsit összevonta a szemöldökét, aztán kimondta: – Nem.

Nem lehetett meggyőzni őt, s ezt hamarosan Matty is belátta. Nem próbálkozott hát tovább, hanem a tűzhöz húzta a székét. Nyár vége volt, hűvösödtek az esték. Erdőben már egyenesen hideg volt éjszakáinként, Matty idejövet minden reggel zsibbadt tagokkal, átfázva ébredt. Jólesett most a tűz melegénél üldögélni.

Kira elővett egy kis fakeretet, amire egy félkész hímzés volt kifeszítve. A székéhez sántikált vele, majd maga mellé helyezett egy színes fonalakkal teli kosarat. Ezután a tűzhely falának támasztotta a mankóját, leült, és kihúzta az anyagból a belekészített tüt, amibe zöld szál volt fűzve.

– Veled megyek – jelentette ki váratlanul. Ismét szokásos, szelíd hangján beszélt. – Veled megyek, de így, ahogy vagyok. A rossz lábammal. A mankómmal.

Matty meghökkenve bámult rá. Hogy tud Kira egy olyan kérdésre válaszolni, amit még gondolatban sem tett fel neki?

Csak másodpercek elteltével tudott megszólalni.

– El akartam magyarázni... Rá akartalak beszélni. Honnan tudod?

– Az előbb elkezdtem mondani neked, hogy miben áll a képességem – felelte Kira. – Hogy mit tudok a kezemmel. Ülj közelebb hozzám, megmutatom.

Matty odahúzta az ormótlan faszéket a lányé mellé. Kira megdöntötte a hímzést, hogy Matty is jól lássa. Ez is tájkép volt, akárcsak a tarka falvédő Látó házában. Apró, zegzugos öltések alkották, s szinte minden pontja más és más árnyalatú volt: a sötétzöld szinte észrevétlenül ment át kissé világosabba, majd még világosabba, és így tovább, s a széleken már sápadt sárga volt a kép. A színekből kirajzolódó fákon minden egyes levél, még a legkisebbek is felismerhetőek voltak.

– Ez Erdő – állapította meg Matty. Kira bólintott.

– Nézd, mi van a fákon túl – mondta, és a kép jobb felső sarkába mutatott, ahol egy nyílt területen aprócska házak sorakoztak kanyargós ösvények mentén.

Matty úgy képzelte, ki tudja venni a képen a házat, amiben az öreggel laknak, jóllehet az végtelenül aprócska pont volt csupán a szöveten.

– Ez Falu – mondta, elámulva Kira művének hihetetlen részletgazdagságán.

– Ezt a képet újra meg újra meghímzem – magyarázta a lány. – Néha – de nem mindig – a kezem elkezd furcsán mozogni, és felfoghatatlan dolgokat művel. A fonál meg mintha életre kelne.

Matty előrehajolt, hogy még alaposabban szemügyre vegye a hímzést. Döbbenetes volt, hogy milyen apró részletek is kivehetők voltak a képen.

– Figyelj, Matty! – folytatta Kira. – Még sose csináltam ezt másnak a jelenlétében. De most érzem, hogy itt van a kezemben. Nézd!

Matty feszülten figyelt. Kira két ujjá közé csipentette a tűt a zöld fonállal, s egy még kidolgozatlan részen, Erdő szélénél, beleszúrta a szövetbe. Egyszerre mindkét keze finoman rezegni kezdett. *Vibrált*. Matty látott már ilyet egyszer: mikor Vezető az ablaknál állt, és erőt gyűjtött hozzá, hogy túlra lásson.

Matty felpillantott Kira arcára. A lány szeme csukva volt, a két keze viszont bámulatos fürgeséggel mozgott. Újra meg újra benyúlt a kosárba, s olyan gyorsan cserélgette a fonalakat, hogy Matty alig tudta követni a mozdulatait. A tű szinte egy varrógép sebességével szurkálta a szövetet.

Az idő mintha megállt volna, csak a tűz sercegett és ropogott tovább. A tűzhely előtt heverő Ficánk szusszantott álmában. Matty némán bámulta, hogyan dolgoznak a vibráló kezek. Úgy tűnt, mintha órák, napok, hetek telnének, pedig az egész csak néhány percig tartott. A sebesen mozgó ujjak között összefonódott jelen, múlt és jövő, de Kira szeme még mindig csukva volt, a tűz még mindig pattogott, és a kutya még mindig aludt.

Aztán véget ért a varázslat.

Kira kinyitotta a szemét, kiegyenesedett a széken, és megmozgatta elszibbadt vállát.

– Nagyon kifáraszt – magyarázta, de Matty ezt anélkül is tudta.

– És most nézd meg! De gyorsan, mert hamar elhalványul.

Matty még közelebb hajolt a hímzéshez, és a kép alján két apró alakot fedezett fel, akik épp beléptek Erdőbe. Az egyikben, amelyiken hátizsák volt, önmagára ismert – döbbenetes módon még

a szakadást is látta a kabátja ujján. Mögötte, a barna árnyalataival kihímezve, az égnek álló farkú Ficánk volt kivehető. Ficánk mellett pedig Kira állt, hátrakötött hajjal, kék ruhában, mankóval a hóna alatt.

A kép felső széle is megváltozott. A ház mellett, amiben Matty a sajátjukra ismert, most ott állt a vak öreg. Testtartása arra utalt, hogy figyel és vár valamire.

Matty tekintete odébb siklott, és további embereket, egész sokaságot fedezett fel Falu szélénél. Az emberek vastag szálfákat vonszoltak. Egyikük – egy Mentorra hasonlító alak – utasításokat osztott. Falu lakói egy fal felhúzására készültek.

Matty hátradőlt. Pislogott néhányat, mintha azt hinné, káprázik a szeme, aztán megint a hímzés fölé hajolt. Rádöbrent, hogy Jeant keresi a képen. Az apró részletek azonban addigra már eltűntek. Minden öltés a helyén volt, de a hímzés már csak egy egyszerű – gyönyörűen kidolgozott, de egyszerű – tájkép volt. Matty egy fél pillanatig még látta a foltot, amivé az emberalakok összemosódtak, aztán az is elhalványult és nyomtalanul eltűnt.

Kira letette a padlóra a hímzőkeretet, és felállt.

– Reggel indulnunk kell – jelentette ki. – Összekészítem az útravalónkat.

Matty még a látottak hatása alatt állt.

– Nem értem – motyogta.

– Azt érted, hogy mi történt, amikor megszúrtad a térded a késsel, aztán a keziddel begyógyítottad a sebet?

– Nem – ismerte el Matty. – Azt sem értem. Annyit tudok csak, hogy nekem az a különleges képességem.

– Na látod! – vont vállat Kira. – Nekem pedig ez. A kezem megrajzolja a jövőt. Tegnap reggel ugyanezen a darab szöveten azt láttam, amint kilépsz Erdőből. Délután kinyitottam az ajtót, és ott álltál előttem.

Kira elmosolyodott.

– Ficánkot viszont nem láttam. Ő volt a meglepetés. A kutya időközben felébredt. A neve hallatán felemelte a fejét, aztán odabaktatott Kirához egy kis simogatásért.

– Amíg aludtál – folytatta a lány –, megint varrtam, és láttam, hogy apám vár rám. Az volt a ma délutáni kép.

Mostanra pedig már elkezdtek hordani a fákat a fal építéséhez. És azt észrevetted, hogy Erdő is megváltozott? Matty a fejét rázta.

Csak az embereket néztem.

– Erdő sűrűsödik. Sietnünk kell, Matty. Különös – Vezető
ugyanezt látta.

– Kira...

– Igen? – A lány már a konyhaszekrényénél állt, és az élelmet
pakolta.

– Egy kékszemű fiatalembert nem láttál? Annyi idős lehet, mint
te. Mi Vezetőnek hívjuk.

Kira eltöprengett. Egy fekete hajtincs az arcába hullott,
hátrasimította. Aztán megrázta a fejét.

– Nem láttam őt – felelte. – De éreztem.

15

A felkelő nap első sugaraira ébredtek. Matty az ablakon kinézve elgyönyörködött a kertet elöntő borostyánsárga fényben. Egy magas rácsfalra futtatott növényen, ami előző nap, Matty érkezésekor egyszínű zöld volt, az új nap tiszteletére kék és fehér virágok százai tárták ki szirmaikat. A hajnali fuvallatban remegtek a magas karókon támaszkodó őszirózsák sötét rózsaszín, aranyló közepű, apró virágai.

Matty hirtelen megérezte Kira közelségét, és hátrafordult. A lány ott állt mögötte, és szintén kinézett az ablakon.

– Nehéz lehet itt hagynod mindezt – szólt Matty. Kira azonban a fejét rázta.

– Eljött az idő. Mindig is tudtam, hogy egyszer elérkezik ez a nap. Apámnak is megmondtam, már régen.

– Azt kérte, mindenképp mondjam meg neked, hogy ott is lesz kerted. Kira bólintott.

– Egyél gyorsan, és induljunk! Ficánkot már megettettem.

– Abban mi van? – kérdezte Matty. Tele volt a szája a vajás süteménnyel, amit reggelire kapott. Figyelte, hogyan erősít Kira a hátára két egymást keresztező pánttal egy madzaggal összekötött csomagot. – Segítsek?

– Hagyd csak, boldogulok. A keretem van benne, meg pár tű és fonalak.

– Hosszú és fáradtságos út vár ránk, Kira. Nem lesz időd hímegetni. – Matty még kis sem mondta a mondatot, máris megbánta. Hát persze, hogy Kirának szüksége van ezekre a holmikra. Velük tudja használni a képességét.

A lány a hátizsákba és az összezsavart pokrócba is rakott élelmet. A teli zsák nehezebb volt, mint az ide úton, hiszen most két személyre csomagoltak. De Matty erősnek érezte magát. Tulajdonképpen megkönnyebbült, hogy Kira nem engedte meggyógyítani a lábát, hiszen a művelet borzasztóan elgyengítette volna őt, talán több napba is beletelt volna, mire visszatér az ereje, s kevésbé felkészülten, tehát sebezhetőbben indultak volna útnak.

Matty azt is belátta, hogy Kira hozzászokott a mankóhoz, a bicegéshez. Világ életében így mozgott, testi hibája lényé részévé

vált. Ahogy ő maga mondta: ő ilyen. Az egészséges lábú, fűrge léptű Kira egy másik ember lett volna.

– Ficánk, ha egy kicsit nagyobb lennél és kicsit kevésbé bolondos, a te hátadra is kötnék egy zsákot – nevetett rá Kira az izgatott kiskutyára, aki már farkcsóválva toporgott az ajtónál. Érezte, hogy indulnak valahová, és semmiképp sem akart kimaradni a kirándulásból.

Nem kellett hozzá sok idő, hogy felszerelkezzenek az előző este gondosan összeállított csomagokkal.

– Akkor hát, indulhatunk is – állapította meg Kira, és Matty rábólintott. Ficánk már a kertben szaglászta a földet, mikor ők ketten még utoljára körülnéztek a szobában, ami gyerekkora óta Kira otthona volt. Ott maradt a szövöszék, a több kosárra való fonál, a gerendákon lógó gyógynövény-csokrok, a falidíszek, a falusi fazekas készítette agyagbögrék és tányérok, csakúgy, mint a szépen faragott fatál, Thomas ajándéka. A fali kampókon ott lógtak Kira magakészítette ruhái, köztük a gazdagon hímzett és rávarrt mintás szoknyák, kabátok. Kira ma is az egyszerű kék ruháját vette fel, meg egy nehéz kötött kardigánt, aminek a gombjai lapos kavicsokból készültek.

A lány rázárta az ajtót minderre.

– Gyere, Ficánk! – hívta kutyáját Matty, de fölösleges volt szólnia. Ficánk ott állt mellettük, s még utoljára a küszöb fölé emelte lábát, hogy a maga módján kiírja: „Itt jártam.”

Azután Matty elindult arra, ahol az ösvény Erdőbe ért. Kira mankózva követte őt, Ficánk pedig a sereghajtó helyét foglalta el.

– Tudod – szólalt meg Kira –, nagyon sokszor végigmentem azon az ösvényen, ami a házamtól a falu központjába vezet. – Elnevette magát. – De minek is mondom, hisz tudod! Kisfűkorodban sokszor mentünk együtt.

– Bizony. Nagyon sokszor.

– De Erdőbe még soha nem tettem be a lábam. Egyrészt mert nem volt rá szükség, másrészt mert mindig is féltem egy kicsit a vadontól.

Ha hátranéztek, még látták a napfényben fürdő tisztást és Kira házikójának sarkát, de előttük már homályba borult az ösvény. Matty úgy emlékezett, azelőtt ez az útszakasz világosabb volt.

– Most is félsz? – kérdezte Kirát.

– Dehogy, hisz itt vagy velem. Te nagyon jól ismered Erdőt.

– Így van. Jól ismerem. – Matty valóban jól ismerte Erdőt, most mégis nehezebb volt kimondani ezt. Az előttük kanyargó ösvényt cseppet sem érezte ismerősnek. Persze, az ösvény ugyanaz volt, mint régen – a kanyarok mind a helyükön voltak; a következő után nem látták többé a hátrahagyott tisztást –, de máskülönben semmi sem tűnt már olyanoknak, mint volt. Minden megváltozott egy kicsit – minden egy kicsit sötétebb és sokkal, de sokkal ellenségesebb lett.

Matty azonban hallgatott minderről. Mutatta az utat, és Kira a rossz lábával kitartóan bicegett a nyomában.

– Elindultak!

Vezető elfordult az ablaktól. Csupán egy hosszú pillanatig nézett ki rajta, miközben a vak öreg mögötte állt, és várt. Napok óta rendszeresen elvégezték ezt a különös szertartást.

Vezető leült, hogy kifújja magát. Hozzászokott már, hogy túlránézés után a teste átmenetileg veszít elevenségéből, pihenőre szorul.

Az öreg mélyet sóhajtott, ami ezúttal a megkönnyebbülés jele volt.

– Tehát eljött veled.

Vezető csak bólintott, mert szólni még nem tudott.

– Féltém, hogy nem jön el. Annyi mindentől búcsút kellett vennie. De úgy látszik, Mattynek sikerült rábeszélnie őt. Hálás vagyok neki.

Vezető kinyújtóztatta tagjait, aztán ivott egy kortyot az asztalon álló vizespohárból. Lassan megjött a hangja.

– Nem volt szükség rábeszélésre. Kira tudta, hogy itt az idő. A képessége megsúgta neki.

Az öreg az ablakhoz lépett, és fülelt. Súlyos puffanások és kiáltások hallatszottak be odakintről:

– Ide hozzátok!

– Ott tegyétek le!

– Vigyázat!

Mentor hangja mindenki másét túlharsogta.

– Ott rakjátok le mindet! – utasította társait. – Ötösével! Hé, te féleszű! Mit művelsz? Hagyd abba! Ha nem tudsz rendesen dolgozni, inkább hordd el magad!

Vezető összerezzenett.

– Nem olyan rég még türelmes és halk szavú volt. Rá se lehet ismerni.

– Írd le a külsejét! – kérte a vak öreg.

Vezető az ablakhoz lépett, és kinézett arra, ahol a polgárok a falat készültek felépíteni. Tekintetével hamar ráakadt Mentorra a tömegben.

– A kopasz folt a fején teljesen eltűnt. Magasabb lett, vagy legalábbis kihúzza magát. Lefogyott. És hegyesebb lett az álla.

– Furcsa egy cserét csinált... – jegyezte meg az öreg.

Vezető vállat vont.

– Egy asszony kedvéért tette – mutatott rá. – Az emberek meglepő dolgokra képesek.

– Gondolom, túl korai még, hogy megint túlra nézz. – Az öreg még mindig az ablaknál állt. Tartása nyugtalanságról árulkodott.

Vezető elmosolyodott.

– Jól tudod, hogy korai. Még csak nemrég léptek be Erdőbe. Jól vannak.

– Hány napjuk maradt az útra?

– Tíz. A végzés szerint addig nem húzhatják fel a falat. Időben meg fognak érkezni.

– Matty olyan nekem, mintha az édes fiam lenne. Két gyerekemért kell most aggódnom.

– Tudom. – Vezető együttérzően átkarolta az öreg vállát. – Gyere el holnap reggel is, akkor újra megnézzük őket.

– Megyek, dolgozom egy kicsit a kertben. Virágágyásokat készítek elő Kirának.

– Jó ötlet. Addig sem emészted magad.

Miután Látó elment, Vezető még jó ideig az ablaknál maradt, és hallgatta az építők zsviját. Igazság szerint ő maga is nagyon aggódott. Erről nem szólt az öregnek, de miközben az útnak induló Mattyt, Kirát és Ficánkot nézte, azt is látta, hogy Erdő megmozdul, hullámozni és sűrűsödni kezd – felkészül a vándorok elpusztítására.

16

– Később majd fogok halat – ígérte Matty. – Ficánk nem szereti, de nekünk jó lesz. És bogycsók is vannak, meg mogyoró. Úgyhogy nem kell spórolnunk az útravalóval. Egyél, amennyit akarsz.

Kira bólintott, és beleharapott a piros almába, amit Matty a kezébe nyomott.

– Még jó is, ha könnyebb lesz a hátizsákod – mondta. – Gyorsabban tudunk majd haladni.

A kiterített pokrócon ültek, az első éjszakára kiválasztott táborhelyükön. Elégedettek lehettek az aznap megtett úttal. Mattyt meg is lepte, hogy Kira ilyen jó tempóban tud gyalogolni.

– Nem, Ficánk, azt ne edd meg! – szólt rá kedvesen a kutyára a lány, mikor az rágicsálni kezdte a mankót. – Tessék.

Kira felemelt egy ágat a földről, és odadobta Ficáknak, aki elkapta, és játékosan morogva elszaladt – abban a reményben, hogy valaki hajlandó kergetőzni vele. Mikor belátta, hogy erre hiába vár, lefeküdt, majd vitéz harcos módjára megtámadta az ágat, és hegyes fogacskáival szagatni kezdte róla a kérget.

Matty dobott néhány gallyat a kis tábortűzre. Már majdnem teljesen besötétedett, és a levegő csípősen hideg volt.

– Nagy utat tettünk meg ma – szólt. – Csodálkoztam is, hogy ilyen jól bírod. Azt hittem, a lábad miatt...

– Volt időm megedződni, hisz a lábam mindig ilyen volt. – Kira leoldotta bőrszandálját, és masszírozni kezdte a lábfejét. – De azért elfáradtam. És nézd meg, vérzek is. – A szoknya szegélyével vért törölt le a talpáról. – Ezt a ruhát úgyis eldobom, ha odaértünk. – Nevetett egy sort. – Mondd csak, lesz ott kelme, hogy új ruhákat varrassak magamnak?

Matty bólintott.

– Persze. Rengeteg félét kapni a piacon. De akár kérhetsz is kölcsön ruhákat Jeantól, a barátnőmtől. Körülbelül egyforma a méretetek.

Kira érdeklődve nézett rá.

– Jean? Róla még sose beszéltél.

Matty arcára zavart mosoly ült, és örült, hogy a sötétben nem látszik, mennyire elpirul. Megvonta a vállát.

– Barátok vagyunk – mondta. – Csinos lány – tette hozzá, aztán nyomban el is szégyellte magát. Várta, hogy Kira élcelődni kezdjen, de a lány nem is nagyon figyelt rá. A lábával volt elfoglalva, s Matty a tűz pislákoló fényénél is látta, hogy Kira talpán csúnya, vérző vágások éktelenkednek.

A lány bemártotta szoknyája szegélyét a Ficánk számára kitett vízbe, és megtörölte a sebeket. Matty észrevette, hogy fájdalmasan megrándul az arca.

– Nagyon fáj? – kérdezte.

– Nem vészes. Hoztam magammal gyógynövényes kenőcsöt, majd bekenem éjszakára. – Kira kicsiny tégelyt vett elő a zsebéből, kinyitotta, és hozzálátott a vágott és szúrt sebek kezeléséhez.

– Valami baj van a cipőddel? – kérdezte Matty a puha bőrszandálra pillantva. A lábbelinek szemlátomást erős talpa volt, és végig úgy tűnt, hogy Kira kényelmesen tud járni benne.

– Nem, a cipőmnek semmi baja. Furcsálltam is, hogy miért megy tele mindig szúrós gallyakkal. Biztos észrevetted, hogy folyton meg kellett állnom kihúzogatni őket.

– Kira nevetett. – Olyan volt, mintha a bokrok szándékosan döfködnék a lábam.

Még egy kis kenőcsöt dörzsölt a sebekre.

– És jó alaposan meg is szurkáltak. Lehet, hogy reggel rátekerék valamit a lábamra, a szandál alá.

– Az jó ötlet. – Matty nem árulta el, mennyire aggasztja ez a hír. Megint dobott a tűzre, majd néhány kavicsot tett köré, hogy ne harapózhassanak el a lángok a fűben.

– Aludnunk kellene, hogy reggel korán indulhassunk. Néhány perccel később már együtt feküdtek a pokróc alatt: kétfelől Matty és Kira, közöttük Ficánk. Matty a lány egyenletes szuszogását hallgatta: Kira egy szempillantás alatt elaludt. Ficánk mozgolódott álmában; biztosan kergetni való madarokról és mókusokról álmodott. Az utolsó átizzott gallyak kettétörtek a kihunyini készülő tűzben, hogy kisvártatva hamuvá porladjanak. Matty egy portyázó bagoly szárnyának suhanását hallotta, majd halk nyikkanás jelezte, hogy a vadász karmai közé egy kis rágszáló került.

Abból az irányból, amerre tartottak, egy fuvallat az Erdő közepén terjengő undok bűz felhígult, enyhe mását hozta feléjük. Matty úgy számolt, hogy három nap múlva érik csak el Erdő közepét, és meglepte, hogy máris érződik az a dögszag. Mikor

végre elaludt, álmát megfertőzte a romlás és az alattomosan
leselkedő veszély előérzete.

Reggel evés után Kira letépett két csíkot az alsószoknyájából, és
vastagon bebugyolálta mindkét lábát. Azután meglazította
szandálja szíjait, hogy hozzáigazítsa őket bekötött lábához. Mikor
elkészült a művelettel, fogta a mankóját, és tett egy próbakört a tűz
körül.

– Jól van, kényelmes – állapította meg elégedetten. – Menni fog
a gyaloglás.

Matty, aki épp a maradék ennivalót csavarta bele a pokrócba,
most odanézett.

– Szólj, ha az ágak megint bökdösni kezdenek.

Kira bólintott.

– Indulhatunk, Ficánk?

A kutya előbújt a bozótból, ahol addig egy rágcsáló üregének
kiásásával foglalatzkodott. Kira a hátára vette hímzőeszközöket
rejtő csomagját, és már el is indult Matty nyomában.

A fiú ezen a reggelen meglepődve tapasztalta, hogy alig találja
az ösvényt. Ilyen még sosem fordult elő vele. Kira türelmesen várt
a háta mögött, amíg ő a táborhelyül szolgáló tisztás szélén a sűrűbe
vezető lehetséges utakat vizsgálta.

– Pedig nagyon sokszor jártam már erre – csóválta a fejét. – És
rengetegszer aludtam ezen a helyen. Arra is ügyelni szoktam, hogy
az ösvény tiszta és könnyen észrevehető maradjon. Most mégis...

Kézzelel félretolta egy bokor ágait, és megvizsgálta alattuk a
talajt. Aztán elővette a kését, és visszavágott pár ágat.

– Itt van – mutatta. – Itt van az ösvény. Csak ránőtt a bozót, és
eltakarta. Hát nem furcsa? Másfél napja jöttem el itt, és biztos,
hogy akkor még nem volt benőve.

Félrehajtva tartotta az ágakat, hogy Kira könnyebben
beléphessen a fák közé; örömmel látta, hogy a lány sebei ellenére
biztos léptekkel halad, s látszólag nincsenek fájdalmai.

– Én is tudok segíteni a mankómmal – mondta Kira. – Látod?

A mankóval felemelt egy vastag indát, ami vállmagasságban
nőtt át az ösvény két oldalán álló fák között. Egyszerre hajoltak le
és bújtak át az inda alatt – és egyszerre vették észre, hogy további
indák állják útjukat.

– Elvágom őket – mondta Matty. – Várj meg itt.

Kira megállt, s hirtelen Ficánk is mozdulatlaná dermedt, mintha veszélytől tartana. Matty elvágott egy szemmagasságban lógó indát, de nyomban vissza is rántotta a kezét.

– Au!

Az indából savas nedv csöpögött a kezére meg az ingére, s a vékony pamutszöveten át is égetni kezdte a bőrét.

– Vigyázz, hogy ne csöpögjön rád ez a lé! – figyelmeztette Kirát Matty, miközben intett a lánynak, hogy induljon el utána.

Araszolva haladtak a mérges indák labirintusában. Matty, aki elől ment a késsel, újabb meg újabb adagokat kapott a kezére a maró nedvből. Egyre több lett a lyuk az inge ujján és a sajtó seb a bőrén. Mikor az ösvény végre megnyílt, kiszélesedett, és elfogytak a mérges indák – amelyek mögöttük meglepő módon máris visszanttek a helyükre, ismét elzárva az ösvényt –, Matty és Kira megálltak pihenni. Közben eleredt az eső. A sűrű lombkorona nagyrészt felfogta a csapadékot, de amennyi rájuk csöpögött, attól is épp eléggé fáztak.

– Van még abból a gyógynövényes krémből?

Kira elővette zsebéből a tégelyt, és átnyújtotta Mattynek, aki addigra feltúrta az inge ujját, és vizsgálgatni kezdte a karját. Bőrét gyulladt sebek és nedvedző hólyagok csúfították el.

– A savtól van – magyarázta Kirának, és a balzsammal kengetni kezdte a sebeket.

– Engem megvédett a vastag kardigánom. Fáj?

– Nem nagyon. – Ez nem volt igaz. Matty nem akarta megijeszteni Kirát, de a kínok kínját kellett kiállnia: mintha megannyi parázsszem égette volna a karját. Miközben a sebekre kente a balzsamot, visszafojtotta lélegzetét, és a foga közé szorította a nyelvét, hogy ne kiáltson fel fájdalmában.

Egy röpké pillanatig arra gondolt, megpróbálja használni a képességét – a vibráló energia segítségével eltünteti a méregtől égő sebeket a karjáról. De tudta, hogy nem szabad megtennie. Az túl sok erőt venne ki belőle – ahogy Vezető mondta: pazarlás lenne –, és gátolná őket a haladásban. Tovább kellett menniük. Valami olyan szörnyűség volt készülóban, amit Matty elgondolni se mert.

Kira nem sejtett semmit. Ő sosem tette még meg ezt az utat. Csak annyit vett észre, hogy ezen a második napon nehézségekbe ütköznek, de fogalma sem volt róla, mennyire szokatlan

nehézségek ezek. Még nevetni is volt kedve, hisz nem tudta, mekkora szenvedést okoz Mattynek felmárt, hólyagos karja.

– Istenem – kuncogott –, még jó, hogy a Klematiszom nem nő ilyen gyorsan és ilyen vastagra. Ki se tudnám nyitni tőle a házam ajtaját!

Matty óvatosan lehúzta az inge ujját, visszaadta a kenőcsöt Kirának, és mosolyt erőltetett az arcára.

Ficánk szűkölt és reszketett. Kira megsajnálta, és az ölébe vette.

– Szegénykém... Nagyon félelmetes volt az ösvény? Vagy rád is csöppent abból a nedvből?

Átadta a kiskutyát Mattynek, aki megvizsgálta, de nem talált sebeket rajta. Ficánk mégsem akart továbbmenni, így hát Matty bedugta őt az ingébe, s a kiskutya nekisimult a mellkasának. A kicsi szív ott dobogott az övé mellett.

– Mi ez a bűz? – fintorgott Kira. – A komposztnak van ilyen szaga.

– Rengeteg oszló dolog van Erdő közepén – adta meg a választ Matty.

– Jó ég! Még bűdösebb is lesz?

– Félek, hogy igen.

– Hogy lehet ezt kibírni? Kendőt szoktál kötni az orrodra meg a szádra?

Matty a legszívesebben megmondta volna az igazat. *Még sosem éreztem ezt a bűzt. Legalább tízszer, de lehet, hogy hússzor is jártam már erre, de még sosem éreztem. És ilyen indák se voltak még soha. Minden más, mint amilyen lenni szokott.*

Ehelyett azt mondta:

– Igen, szerintem az a legjobb módszer. És a balzsamodnak is kellemes illata van. Majd kenünk belőle az orrunk alá, hogy elnyomja a bűzt.

– És siessünk majd, hogy hamar kiérjünk belőle – javasolta Kira.

– Jó. Olyan gyorsan megyünk át rajta, ahogy csak tudunk.

Matty sebei már nem égtek, már csak lüktetett és fájt a karja. A teste viszont forró volt, és gyöngye, mintha láza lenne.

Legszívesebben azt kérte volna, pihenjenek meg, terítsék le a pokrócot, és feküdjenek le egy kis időre. De még soha, egyetlen útja során sem állt meg délben pihenni, most pedig idő sem volt az ilyen luxusra. Tovább kellett menniük – arra, amerről a bűz

érkezett. Az indák legalább már a hátuk mögött voltak, és ameddig a szem ellátott, nem is volt több belőlük.

A hideg eső kitartóan áztatta a lombokat. Mattynek hirtelen eszébe jutott, milyen bájos Jean, mikor a nedvességtől begöndörödik a haja. A percről percre erősödő bűz ellenére felidéződött benne a lány illata, ahogy akkor érezte, amikor a búcsúcsókot kapta tőle. Milyen réges-régen is volt az!

– Gyere! – morogta, és intett Kirának, hogy kövesse.

Vezető elmondta Látónak, hogy Matty és Kira éppen átvészelték az éjszakát, és a második napi szakasz derekán járnak. A székén pihelve motyogta el ezt, mert ereje átmenetileg cserbenhagyta.

– Akkor jó – örvendezett a gyanútlan öreg. – És a kiskutya? Hogy van Ficánk? Őt is láttad?

Vezető bólintott.

– Ő is jól van.

Igazság szerint a kiskutya jobb bőrben volt, mint a gazdája, s ezt Vezető is tudta. Kirának sem volt oka panaszra. Vezető látta, hogy a lánynak első nap gondjai voltak, mert Erdő sebeket ejtett rajta. Képessége segítségével látta Kira vérző lábát. Nézte, amint a lány balzsamot ken sérüléseire. Kira azonban most már sokkal jobban volt, s Vezető látta – de az öregnek nem mondta el –, hogy Erdő most Mattyt vette célba.

És azt is látta, hogy az igazi bajok még csak most kezdődnek.

17

Délutánra Matty kínjai az elviselhetetlenségig fokozódtak, és a fiú tudta, hogy az út legnehezebb szakaszától még egynapi járőföld választja el őket. A mérgező nedvtől megdagadt és átforrósodott a karja, s a sebeiből genny szivárgott. Az ösvény ezen a szakaszon szinte teljesen be volt növe, s a bokrok végig kapkodtak felé, az eleven húsát karistolták, s Matty már majdnem ott tartott, hogy elbőgi magát a fájdalomtól.

Nem áltathatta tovább Kirát azzal, hogy ezek pusztán a szokásos nehézségek. Elmondta az igazat.

– Mit tegyünk? – kérdezte a lány.

– Nem tudom. Visszafordulhatnánk, de mögöttünk is teljesen el van zárva az ösvény. Nem hiszem, hogy megtalálnánk az utat, és az is biztos, hogy még egyszer nem tudjuk átküzdeni magunkat azokon az indákon. Nézd meg a karomat...

Matty óvatosan felhúzta inge elrongyolódott ujját, és megmutatta sebeit Kirának. A lány borzadva sikoltott fel. Matty karja már nem is hasonlított emberi végtaghoz. Annyira feldagadt, hogy a még ép bőr is megrepedt rajta, s az új sebekből sárga váladék szivárgott.

– Most már közel vagyunk Erdő közepéhez – bizonygatta Matty. – Ha azon túljutunk, már kifelé fogunk haladni. De azért még hosszú út van hátra, és szinte biztos, hogy ami előttünk áll, még ennél is rosszabb lesz.

Kira kitartóan követte őt, egy szóval sem tiltakozott – hisz nem volt választásuk, tovább kellett menniük –, de sápadt volt a félelemtől.

Végül nagy nehezen elérték a patakmedret, ahol Matty korábbi útjain mindig megtöltötte a kulacsát, s ahol néha horgászott is – de itt is kellemetlen meglepetés várta őket. A máskor tiszta, friss víz most sötétbarna és poshadt volt, döglött rovarok borították el.

Így hát most már szomjaztak is.

Az eső elállt, de ők továbbra is dideregtek átázott ruhájukban.

A bűz pedig egyre elviselhetlenebbé vált.

Kira balzsamot kent mindkettőjük orra alá, és kendőt kötött az arcukra. Ficánk mélyen befúrta a fejét Matty karja alá.

Azután az ösvény, az, amit Matty mindig követett, egyszer csak egy mocsárba futott – egy mocsárba, aminek azelőtt nyoma sem volt. A nedvesen csillogó sárból borotvaéles levelű nádszálak erdeje nőtt ki. Elkerülő út sehol. Matty a lápra meredt, és a megoldáson töprengett.

- Vágok egy vastag indát, amit kötél helyett tudunk használni. Összekötöm vele magunkat, hogy ha egyikünk beragad...

Matty nagy nehezen behajlította iszonyatosan feldagadt karját, és késével levágott egy hosszú darab nehéz indát.

– Majd én megkötöm – ajánlkozott Kira. – Abban jó vagyok. Egész életemben csomókkal dolgoztam.

Gyors, ügyes mozdulatokkal Matty derekára erősítette az inda egyik végét, majd a magáéra a másikat. – Tessék, nagyon jól tart. – Meghúzogatta a csomókat, s Matty meggyőződött róla, hogy a „köldöksínór” biztonságos és elég hosszú.

– Én megyek elől – jelentette ki a fiú. – Óvatosan fogok haladni. A legjobban attól félek...

Kira bólintott.

– Tudom. Vannak lépések, amik elnyelik az embert.

– Így van. Ha süllyedni kezdek, ki kell húznod. Ha te süllyedsz, én húzlak ki.

Araszról araszra, növénycsomóról növénycsomóra lépve haladtak a mocsárban, s ahol kénytelenek voltak belegázolni a sűrű sárba, ott még óvatosabban lépkedtek. Az éles nádlevelek könyörtelenül szabdalták a lábszárukat, s kicsorduló vérükből szúnyogok lakomáztak. Ha egyikük vagy másikuk merülni kezdett – ott a kötéllal segítettek egymásnak. Kira először az egyik, majd a másik szandálját is elveszítette a mély sárban.

Mattynek csodával határos módon a lábán maradt mindkét cipője, de annyi sár tapadt rájuk, hogy mire a fiú a túloldalon kikecmergett a lápból, ormóttan bakancsnak tüntek. Matty a magas parton megállt, és az indát feszesen tartva segítette Kirát az utolsó métereken.

Mikor a lány is kiért, Matty a késével elvágta az indát.

– Nézd! – mutatott a cipőjére, amin máris száradni kezdett a vastag sárréteg. Furcsamód nevetni támadt kedve bumfordivá vált lábbelijén.

Aztán végignézett Kirán, és elment a kedve a nevetéstől.

A lány lába borzalmas állapotban volt – korábban szerzett sebei újra kinyíltak, csorgott belőlük a vér, csakúgy, mint a nádlevelek okozta új vágásokból. Matty lemászott a láphoz, sarat hozott fel a két markában, s a hűvös, sűrű kencével bekente a lány lábfejét és bokáját. Azt remélte, így sikerül elállítania a vérzést, és enyhítenie Kira fájdalmát.

Azután a lombkorona felé emelte pillantását, igyekezett megbecsülni, hány óra lehet. Az átkelés a lápon nagyon hosszú ideig tartott. Matty karja használhatatlanná vált, de a kést még tudta markolni. A sebzett lábú Kira letérdelt mellé, hogy kifújja magát. A büztől alig kaptak levegőt, s Matty érezte, hogy Ficánk is fuldoklik az ingében.

De nem adhatták fel a reményt.

– Gyere, menjünk tovább – szólt Matty. – Már közel járunk Erdő közepéhez. Nemsokára beesteledik, akkor keresünk egy jó táborhelyet, és holnap nekivágunk az utolsó nehéz szakasznak. Apád már nagyon vár minket.

Azzal lassan elindult, s Kira feltápáskodott, hogy kövesse.

Mattyre rohamokban tört rá a tudatzavar. Kezdte azt képzelni, hogy kilép a saját testéből. Ez kellemes volt, mert akkor nem érezte a fájdalmat. Gondolatban saját maga fölött lebegett, nézte a sötét, tüskés aljnövényzeten keresztül botorkáló önmagát, a fiút, aki egy nyomorék lányt vezetett. Sajnálta a két vándort, és szívesen magához hívta volna őket, hogy együtt lebegjenek vele. Csakhogy testetlen énje nem tudott beszélni, nem tudott lekiáltani a földön járóknak.

Ezek az ébren álmódott álmok sajnos hamar elröppentek, nem enyhítették sokáig kínjait.

– Megállhatnánk egy percre? Ne haragudj, pihennem kell. – Kira hangja erőtlenül, tompán szűrődött át az arcára kötött kendőn.

– Menjünk fel oda! Van ott egy kis tisztás, ahol leülhetünk. – Matty mutatta az irányt, és továbbment a kiszemelt hely felé. Mikor odaértek, lerázta hátáról az összezsavart pokrócot, s arra ültek le mind a ketten.

– Nézd! – Kira a szoknyája aljára mutatott. A megfakult kék szövet cafatokban lógott. – Mintha kapkodnának utánam az ágak. Élesek, mint a kés, és a ruhámat szabdalják... – Megvizsgálta a

rojtos csikokra hasadt szoknyát. – ... de a bőrömet nem döfködik. Olyan, mintha csak játszadoznának velem, piszkálnának.

Mattyben egy szörnyű pillanatig felrémlt Ramon leírása a szerencsétlen Gyűjtögetőről, akit benőt Erdő, megfojtottak az indák. Erdő vajon Gyűjtögetővel is játszadozott – savakkal marta, megtépte, megvagdosta –, mielőtt halálos támadást indított ellene?

– Matty! Mondj valamit! Mondj valamit!

A fiú megrázta magát.

– Ne haragudj – szólt. – Nem tudom, mit mondjak. – Hogy van a lábad? – kérdezte végül.

Kira megborzongott, és Matty ránézett a lábára. Arról már nagyrészt lepotyogott a megszáradt sár, felfedve a megszárdalt, eleven húst.

– És a te szegény karod... – csóválta a fejét Kira. Az ing szakadt ujját foltokban átítatta a sebekből szivárgó váladék.

Matty felidézte a hajdani időket Faluban, amikor a nehezen járó mindig talált egy erősebb embert, aki készséggel és örömmel segített neki. Amikor a sérült karút addig ápolták, amíg meg nem gyógyult.

Hangok ütötték meg a fülét, s azt képzelte, Falu zaját hallja: halk nevetést, csendes beszélgetést, a munka és a boldog élet hangjait. De ez csak az emlékezés és a vágyódás szülte téveszme volt; valójában egy varangy rekedt kuruttyolását hallotta, az avar zördülését egy lopakodó kismélt láb nyomán, s a szétpattanó lusta buborékokat, melyeket a patakmedence sötét vizének mélyén lapuló titokzatos, undok lények bőföghettek ki magukból.

– Nagyon nehezen kapok levegőt – szólt Kira.

Matty rádöbbsent, hogy ő is így van ezzel. Nehéz és sűrű volt a levegő az iszonyatos büztől. Erdő mintha dohos párnát szorított volna az arcukra, hogy megfojtsa őket. Matty köhögni kezdett.

Aztán a képességére gondolt. Annak most nem veszi hasznát. Talán még képes volna rá, hogy meggyógyítsa saját karját vagy Kira lábán a sebeket, de aztán jönne a következő támadás, meg az azután következő, s azokat már nem lenne ereje kivédeni. Most is, ahogy fásultan bámulta a földet, látta, hogy a közeli túskebokor alja felől egy vékony halványzöld inda siklik felé. Megbabonázva

figyelte a növényt. Az úgy mozgott, mint egy fiatal vipera; zajtalanul, alattomosan, gyilkos céltudatossággal.

Elővette a zsebéből a kést. A kanyargós növény szár – a nyár elején a kertben növő borsó indáinak szakasztotta mása – kisvártatva elérte a lábát, és szoros gyűrűben a bokájára tekeredett. Matty ekkor odahajolt, és a rövid pengével elmetszette a növényt. Az inda másodpercek alatt elfonnyadt, megbarnult, és lehullott a bokájáról.

De ez korántsem volt végső győzelem, csupán lélegzetvételnyi szünet egy eleve elvesztett csata közepén.

Matty észrevette, hogy Kira a csomagja után nyúl.

– Mit csinálsz? – csattant fel. – Egy perc múlva tovább kell mennünk! Veszélyes itt. – A lány nem látta az előbb a halálos indát, Matty viszont tudta, hogy ahol egy volt, ott több is lesz. Szorongva pásztázta a környező bokrokat.

Az első inda őt támadta meg... Nem akart elsőként meghalni, nem akarta magára hagyni Kirát.

Megütközve látta, hogy a lány kicsomagolja hímző felszerelését.

– Kira! Most nincs idő erre!

– Lehet, hogy sikerül...

Kira gyorsan fonalat fűzött egy tűbe.

Mi sikerül? – gondolta keserűen Matty. *Sikerül egy csinos falvédőn ábrázolni az utolsó óráinkat?* Eszébe jutott, hogy az albumokban, amelyeket Vezető házában lapozgatott, sok olyan képet látott, melyek a halált ábrázolták. Levágott fejet egy tálcán, holttestekkel teli csatateret, kardokat, lándzsákat és tüzet; egy férfit, akinek szöveget vertek a tenyerébe... A képek festői szépségbe ágyazva örökítették meg az elmúlást.

Talán Kira is arra készül.

Figyelte a lány két kezét. Azok csak úgy cikáztak a kis keret fölött, a meg-megvillanó tűt vezetve. Kira szeme csukva volt. Nem ő irányította az ujjait, azok maguktól mozogtak. Végül a lány felpillantott.

– Valaki eljön, hogy segítsen rajtunk – mondta.

– A kékszemű fiatalember az.

Vezető.

– Vezető eljön értünk?

– Belépett Erdőbe.

Matty sóhajtott.

– Már késő, Kira. Nem fog időben ránk találni.

– Tudja, hol vagyunk.

– Vezető túlra lát – motyogta Matty, és köhögött.

– Mondtam már? Nem emlékszem.

– Túlra lát? – Kira elkezdte összecsomagolni hímzőeszközeit.

– Az a képessége. Te a jövőbe látsz, ő a távolba. Én pedig... –

Matty elhallgatott. Felemelte fél karját, és fásultan rábámult
gennyel átitatott ingére. Aztán rekedten felnevetett. – Én békákat
gyógyítok.

18

Vezető elment, s az öreg magára maradt kínzó aggodalmával. Visszatért a saját házába, hogy ott várakozzon. Útközben elhaladt a Falu lezárására készülő munkások csoportja mellett.

A kis háznál, amiben oly sok boldog évet töltöttek együtt Mattyvel, megcsapta az orrát a frissen felásott föld illata. Előző nap hozzálátott, hogy feltörjön egy parcellát virágoskertnek a lánya számára; fellazította a talajt, hogy könnyebben ki tudja majd húzni a gyomokat.

Jean felkereste őt, hogy érdeklődjön Mattyról. A lány csodálattal szemlélte a munkáját, és megígérte, hogy hoz majd virágmagokat a saját kertjéből. Bizonygatta, már alig várja, hogy megismerkedhessen Látó lányával. Mindig vágyott rá, hogy legyen egy nővére, és Kira talán olyasféle lesz majd a számára. Az öreg kihallotta a mosolyt Jean hangjából.

De ez előző nap történt; akkor azt mondta Jeannek – s még hitt is benne –, hogy a két vándor jól van, biztonságban közelednek.

Ennek a napnak a reggelén Vezető, miután hosszú ideig mozdulatlanul állt az ablak előtt, elmondta neki az igazságot.

Az öreg fájdalmas kiáltásban tört ki:

– Mindketten? Mindkét gyermekem...?!

Vezetőnek mindig pihennie kellett túlra nézés után, de most ezt nem tehetette. A vak öreg hallotta, hogy járkál a szobában, holmikát gyűjt össze.

– Faluban ne tudják meg, hogy elmentem – hangzott az utasítás.

– Elmégy? Hova...? – Az öreg még mindig nem ocsúdott fel a rémisztő hírek okozta döbbenetéből.

– Természetesen értük. Megmentem őket. De nem bírom a falépítőkből. Ha nem vagyok itt, hogy betartassam velük a végzést, attól tartok, hamarabb felhúzzák a falat. Nem akarok zárt kapuba ütközni, amikor visszajövök.

– Ki tudsz szökni észrevétlenül?

– Igen, ismerek egy hátsó utat. Nem fognak keresni, annyira el vannak merülve a munkájukban. Meg aztán én vagyok az utolsó ember, akire most vágnak. Tudják, mi a véleményem a falról.

Vezető energikussága némi vigaszt nyújtott a kétségbeesett öregnek. *Megmentem őket.* Ezt mondta. Lehet, hogy komolyan hisz benne.

– Viszel útravalót? Meleg kabátot? Fegyvert? Lehet, hogy szükséged lesz fegyverre, bár még rágondolni is szörnyű.

De Vezető nemmel felelt.

– Nekünk a képességünk a fegyverünk – mondta, és már szaladt is lefelé a lépcsőn.

De most, hogy magányosan várakozott az otthonházában, az öregem ismét úrrá lett a reménytelenség. A konyhafalhoz lépett, és megtapintotta a Kira készíttette falvédőt. Végighúzta kezét a színes szálakon, mintha a vándorok útját tapogatná ki. Ujjai jól ismerték az apró öltéseket, hisz mindig megsimogatta a falvédőt, valahányszor rátört Kira hiánya. Ezen a vészterhes délelőttön azonban a hímzett Erdő csupa görcs és csomó volt. Az öreg a halált érezte az ujjai alatt, és a romlás iszonyú bűze csapta meg az orrát.

19

Lassan véget ért az éjjel, és még mindketten életben voltak. Matty pirkadatkor arra ébredt, hogy Kirához bújva fekszik – ugyanott, ahol tegnapi erőltetett menetük után késő este kimerülten lerogyott.

– Kira?

Rekedt volt a szomjúságtól, de a lány meghallotta a hangját, összerezsent, és kinyitotta a szemét.

– Rosszul látok – suttozta. – Minden olyan elmosódott.

– Fel tudsz ülni?

Kira megpróbálta, nagyot nyögött.

– Gyenge vagyok – motyogta. – Várj...

Vett egy nagy levegőt, és nagy nehezen feltornászta magát ülő helyzetbe.

– Mi az az arcodon? – kérdezte Mattyre nézve.

A fiú végighúzta kezét az orra alatt, ahova Kira mutatott. Friss, piros vér festette meg az ujját.

– Vérzik az orrom – állapította meg kába csodálkozással.

Kira odaadta neki a kendőt, amit előző nap az arcára kötve viselt. Matty az orrlyukára nyomta, hogy elállítsa a vérzést.

– Mit gondolsz, tudsz járni? – kérdezte egy perccel később.

Kira a fejét rázta.

– Sajnálom. Nagyon sajnálom, Matty.

Mattyt nem lepte meg a válasz. Estére a tüskés ágak Kirának már nemcsak a szoknyáját, hanem a lábát is döfködni kezdték, s a hajnali fényben jól látszott, milyen szörnyű, mély sebeket ejtettek. Kira lábán helyenként látszott az eleven hús.

Matty úgy érezte, talán ő még tovább tudná vonszolni magát. Két karja viszont mostanra teljesen megbénult, keze ormótlan mancsához hasonlított. Már a kést sem tudta megfogni.

Hogy Ficánk hogy van, az még nem derült ki. A kiskutya mozdulatlanul feküdt a mellkasán.

Matty kábultan nézte, ahogy egy nyelvét öltögető barna gyík kígyózó farkkal átszaladt a pokrócon.

– Menj tovább... – motyogta Kira. Visszafeküdt, és lehunyta a szemét. – Nekem aludnom kell.

Matty némi nehézség árán odatolta rossz kezét a lány csomagjához. Az nem volt messze, hisz Kira az este épp csak ledobta maga mellé. Matty rájött, hogy az ujjait, ügyetlenül bár, de még tudja mozgatni. Kibontotta a csomagot, és elővette a hímzőkeretet. Nagy nehezen befűzte a fonalat a tűbe. Aztán felrázta a lányt.

– Ne... Nem akarok felébredni.

– Fogd meg – unszolta Matty, és Kira kezébe nyomta a keretet.

– Próbáld meg még egyszer, utoljára. Nagyon kérlek. Nézd meg, ha tudod, hol jár Vezető.

Kira pislogott, és úgy nézett a hímzőkeretre, mintha még sose látta volna. Matty a jobb kezébe adta a befűzött tűt. Az a gondolat járt a fejében, amit egyszer Vezetőnek mondott a félúton való találkozás lehetőségéről.

Kira szeme azonban újra lecsukódott. Matty felemelte a hangját.

– Kira! Szúrd bele a tűt az anyagba! Próbáld meg találkozni vele! Próbáld meg!

Kira sóhajtott és erőtlen mozdulattal a szövetbe szúrta a tű hegyét. Matty tartotta a keretet, és figyelte a lány kezét. Nem történt semmi. Semmi sem változott.

– Próbáld tovább...

Kira keze megremegett, és elkezdődött a vibrálás.

Vezető a második napon érezte meg, hogy Erdő támadja őt. A dolog valószínűleg már korábban, a hegyes gallyakkal elkezdődött – Vezetőnek most eszébe jutott, hogy az egyik kis híján kibökte a szemét –, de akkor minden figyelmét az ösvény felkutatása és követése kötötte le, s szinte észre se vette az apró sérüléseket. A veszéllyel mit sem törődve verekedte át magát a sűrű rengetegen – nem gondolt semmi másra csak arra, hogy meg kell találnia a két haldokló vándort. Nem állt meg se enni, se aludni.

A második nap reggelén megcsapta az orrát a bűz, s ebből új erőt és elszántságot merített. Lendületből söpörte fére a nyújtózkodó ágakat, ügyet sem vetve a kezét és arcát felsebző tüskékre.

Aztán elért egy helyre, ahol mintha véget ért volna az ösvény. Tanácstalanul megtorpant, vizsgálgatni kezdte az aljnövényzetet, s ekkor megakadt a tekintete egy fényes zöld testű békán, ami egy közeli bokor alól mászott elő.

Csarramp.

Csarramp.

A béka odaugrált hozzá a sárban, aztán megfordult, és elindult előre. Vezető arra eszmélt, hogy követi az állatot a sűrű bozótton át, s ezen maga is meglepődött. Nemsokára elérték azt a helyet, ahol az ösvény folytatódott. Vezető megkönnyebbült, hogy mégsem tévedt el, és továbbindult az úton. Most azonban már észrevette a támadásokat – most már belátta, hogy nem saját ügyetlensége folytán gyalogol bele egy-egy tüskés ágba, hanem maga Erdő kapkod utána milliónyi karmával.

Körülötte a levegő hirtelen megtelt harcias rovarokkal. Belerepültek az arcába, és könyörtelenül csípték, ahol érték. Olvasmányából emlékezett rá, hogy középkori várak ostromakor egy hadseregnyi íjász egyszerre annyi nyilat lőtt ki, hogy az ég is elsötétült. Hát ez olyan érzés volt, mintha ezer tű szurkálta volna az arcát – fel is ordított kínjában.

Aztán egyszerre vége lett; amilyen hirtelen jöttek, olyan hirtelen el is tűntek a rovarok. Rendezik soraikat, gondolta Vezető, hogy aztán újra támadjanak. Sietve folytatta útját, hogy mielőbb kiérjen a vérszomjas kis bestiáknak bölcsőül szolgáló lápos területről. Az ösvény nem sokkal odébb valóban el is kanyarodott, és szárazabb részen vezetett tovább, ott azonban hirtelen egy éles szikla bukkant fel Vezető lába előtt, és felsebezte a térdét. Később egy másik a

kezét vágta meg, de olyan csúnyán, hogy be kellett kötöznie a sebet.

Most, hogy sántított és több sebből vérzett, egy pillanatig azt kívánta, bárcsak mégis hozott volna magával valamilyen fegyvert. De hát mi az, amivel fel lehet venni a harcot magával Erdővel szemben? Ilyen hatalmas erőtől nem véd meg se kés, se furkósbót.

A képességünk a fegyverünk – ő maga mondta ezt a vak öregnek. De mikor? Mintha száz év telt volna el azóta. Akkor meggyőződéssel jelentette ki ezt, most viszont már maga sem értette, mire gondolt.

Egy percre megállt, és mozdulatlaná vált. Az arca eltorzult, feldagadt a rovarcsípésektől, s minden egyes kis sebből sötét nedv szivárgott. Bal fülkagylójából csöpögött a vér egy borotvaéles kő támadása nyomán. Az egyik bokájára rácsavarodott egy inda; olyan gyorsan nőtt, hogy látni lehetett, amint kígyózva a térde felé kúszik. Vezető tudta, hogy a növény percekben belül mozgásképtelenné teszi. Akkor majd visszatérnek a rovarok, hogy kivégezzék...

Erdő közepe felé fordult, abba az irányba, amerre a csapdába esett Matty és Kira várta a segítségét, és minden akaraterejét összeszedve túlra nézett. Úgy érezte, ez minden, amit még tehet.

20

– Mit láatsz? – kérdezte rekedten Matty.

Kira először nem válaszolt. A szeme csukva volt, s mintha álmában mozgatta volna ujjait. A tü ki-be járt a szövetben.

Matty felemelte a fejét, hátha lát valamit. De már a szeme is bedagadt, s mikor megmozdult, észrevette, hogy még mindig vérzik az orra. Inkább visszafeküdt hát. Nyögött és zihált az erőlködéstől, s az inge alatt vele mozdult a kiskutya ernyedte teste.

Olyan rettenetes szomorúság tört rá, amihez foghatót nem érzett még soha életében. Az előző kutyája öregen múlt ki: megbékélve, felkészülten fogadta a halált. De Ficánk még kölyök, épp csak ismerkedett a világgal, és olyan vidám, játékos és kíváncsi kis jószág volt! Képtelenségnek tűnt, hogy ilyen rövid idő alatt elszálljon belőle az élet.

De ez mindenre igaz, gondolta Matty Ezt a szomorúságot nemcsak Ficánk ébresztette benne, hanem mindaz, amit és akit sajnált: Falu, ami már nem a boldogság szigete; Kira, aki már nem az az erős, energikus lány, akinek mindig ismerte. És Vezető? Vajon mi lehet Vezetővel?

Kira hirtelen mintha felébredt volna.

– Jön – suttogta. – Közel van.

Ott volt a szája szinte Matty füle mellett, hiszen összebújva feküdtek. A hangja mégis távolinak tűnt, mintha valahol nagyon messze járna.

A bokájára csavarodott inda rántott egyet a lábán, belefűrődött a bőrébe, ott megkapaszkodott, majd egy új hajtást küldött felfelé. Egy másik inda kigyózva előbújt a bozótból, és a lábfejére tekeredett. Vezető mindezt észre sem vette. Dermedt-mozdulatlanul állt, és feszülten figyelt. A szeme nyitva volt, de már nem a körülötte magasodó, féregrágtá fákat látta, nem a fonnyadó leveleket, és nem is a bűzös, sötét sarat a talpa alatt. Túlra nézett, és amit látott, gyönyörű volt.

– Kira – mondta, de csak az elméje beszélt. Sebes, feldagadt száján nem jött ki hang.

– Szükségünk van rád – felelte a lány, szintén gondolatban. A mellette fekvő Matty nem hallott mást, csak sebesen mozgó ujjak halk súrlódását a szöveten.

Azon a helyen, amit Túlnannak hívnak, Vezető tudata találkozott Kiráéval. Egymásba fonódtak, akár két füstcsóva, úgy köszöntötték egymást.

– Megsebesültünk – mondta a lány –, és eltévedtünk.

– Én is megsebesültem, és fogoly vagyok – felelte Vezető.

Beszéd közben veszélyesen eltávolodtak egymástól. Vezető tudata visszatért a testéhez, és egyszerre megérezte az indát. Megroggyant a térde, mikor a tűhegyes szár a húsába döfött. Megpróbált odanyúlni, hogy letépje, de már a csuklóját is megbéklyózták az indák.

Minden erejét összeszedve újra elvezette tudatát a lányéhoz.

– Kérj segítséget a fiútól – mondta neki.

– Mattytól?

– Igen, bár ez nem az igazi neve. Mondd meg neki, hogy most szükségünk van a képességére. Szüksége van rá a világunknak.

Matty érezte, hogy Kira megmozdul mellette. A lány kinyitotta a szemét. Matty nézte, hogyan mozdul a nyelve, hogy megnedvesítse a hólyagos ajkakat. Azután Kira megszólalt, de olyan gyöngye volt a hangja, hogy Matty nem értette, mit mond.

Nagy nehezen közelebb hajolt a lányhoz, egészen közel tartotta a fülét a szájához.

– Szükségünk van a képességedre – lehelte Kira.

Matty reményvesztve hanyatlott hátra. Követte Vezető utasítását, nem pazarolta el az erejét. Nem gyógyította meg Ramont, nem hozta helyre Kira görbe lábát, de még a kiskutyáját se próbálta megmenteni. De túl sokáig várt. Már mozdulni is alig tud, Erdő annyira elkínozta a testét. Ha a karját se képes behajlítani, hogy tudná bármire is rátenni a kezét? Egyébként is, mit akar Kira, mit fogjon meg? Hisz minden beteg, minden tönkrement körülötte.

Fájdalmában és kétségbeesésében elfordult a lánytól; erőtlen teste továbbgördült, le a pokrócról, bele a sűrű, rothadás szagú sárba. Széttárt karokkal, a földre tenyerelve várta a halált.

És akkor vibrálni kezdtek az ujjai.

21

Egy egészen apró, finom dologgal kezdődött. Más volt, mint a testét még mindig kínzó, durva érzések: más, mint az égő fájdalom a karjában és a kezében, más, mint a kiszáradt száját mardosó fekély szinte elviselhetetlen kínja, más, mint a lázas lüktetés a fejében.

Az erő elsuttogott ígérete volt ez. Matty az ujjai hegyében érezte, bőre felszínének parányi barázdáiban. Aztán az érzés végighaladt a sárban mozdulatlanul heverő kezén.

Miközben didergett a kintól és az elkeseredettségtől, érezte, hogy a vére melegedni kezd, és egyre gyorsabban kering. Még mindig nem mozdult. A sötét, piros nedv surrogva áramlott a vénáiban, bezúdult dobogó szívébe, ott végigjárta az izmok labirintusát, és begyűjtötte a pihegő tüdőből érkező kevéske energiát. Aztán az életnedv az ütőerekbe áramlott. Matty érezte vére minden egyes sejtjét, maga előtt látta a színüket, a szívérványos molekulákat – s tudta, hogy az erő gyúlik benne.

Erezte testében az idegeket – egyenként mind a több milliót –, ahogy megfeszülnek a kitörni vágyó váró energiától. Minden izmának minden rostja megkeményedett.

Matty visszafojtotta lélegzetét, és hívta a képességet. Azt nem tudta, hová irányítsa az erőt, csak markolta a földet, és érezte, hogy kezéből az energia lüktetve átáramlik a romlástól gyötört világba. És akkor hirtelen rádöbrent, hogy ez az a munka, amire kiválasztatott.

A tőle nem messze fekvő Kira könnyebben, mélyebben kezdett lélegezni. Eddig félig kómában volt, most már csak békésen aludt.

Valamivel távolabb Vezető próbaképpen megfeszítette fél lábát, és nem érzett rajta semmiféle indát. Ekkor kinyitotta a szemét.

Odahaza Faluban enyhe fuvallat támadt. A nyitott ablakokon át befűjt az otthonházba, ahol Ramon és a családja lakott. Ramon egyszer csak felült az ágyban, ahonnan már napok óta nem tudott felkelni, és érezte, hogy múlni kezd a láza.

A nyitott ablakon belengő szellő megsimogatta a világtalan öreg arcát, és meglibbentette a falon függő tájképet. Látó rátette a kezét

a hímzésre – az öltések újra simák és egyenletesek voltak, akárcsak azelőtt.

Matty felnyögött, és még erősebben nyomta a tenyerét a sárba. Minden ereje, vére és lélegzete a talajba áramlott. Elméje és szelleme eggyé vált az anyaggal. Aztán érezte, hogy felemelkedik a földről. Súlytalanul lebegve nézte görcsösen rángó embertestét. Tudta, hogy ezzel megkötötte élete csereüzletét: önszántából odaadta magát mindazért, amit becsült és szeretett – és most már szabadnak érezte magát.

Vezető továbbindult. Két kezével megtörölte az arcát, és érezte, hogy a rovarcsípések eltűntek, mintha lemosták volna őket. Az ösvény immár tisztán kivehető volt, mert a bokrok visszahúzódtak – ágaikon friss, zöld hajtások és kövér bimbók tűntek fel. Egy sárga pillangó leszállt egy levélre, intett a szárnyával, majd felrebbent. Az ösvényt sima, domború kövek szegélyezték, és napfény szűrődött át a fák koronáján. A levegő hűvös és illatos volt, s Vezető fülét megütötte a közeli patak csörgedezése.

Matty mindent látott és hallott. Látta a kerítésnél álló Jeant, amint vidáman kiált édesapja után; és látta, hogy Mentor, aki újra görnyedt volt és kopaszodott, könyvvvel a kezében integet lányának az iskola felé menet. Az arcán megint ott volt a méhjeggy, és a szívébe visszatértek a versek. Matty hallotta a szavalatát:

Dicső futó, a díjad ez:

Vállon visz ma néma nép,

S a hűs küszöbre majd letesz,

Melyen, ki élt, az mind belép.

Látta, hogy a fal építői otthagyják munkájukat.

Hallotta az újak felzengő énekét – százféle nyelven daloltak, mindenki a magáén, mégis értették egymást. Látta köztük a sebhelyes nőt, ott állt büszkén, oldalán a fiával, és Falu népe összegyűlt meghallgatni az örvendezők kórusát.

Látta Erdőt, és megértette, amit Látó mondott róla. Illúzió az egész. A félelem, a csalárdság és a hatalomvágy kibogozhatatlan, sűrű szövedéke volt az, ami alattomos álca mögé rejtőzve kis híján

mindent elpusztított. Erdő most kitárulkozott, mint a szirmai bontó virág, és felragyogott benne a végtelenség.

Matty lebegve lenézett önmagára. Teste már mozdulatlaná vált, légzése lassulni kezdett. Sóhajtott, elengedte magát, és hagyta, hogy átjárja a béke.

Látta, hogy Kira felébred, és Vezető odalép hozzá.

Kira levitt egy kendőt a patakhoz, megnedvesítette, majd visszatért, hogy megmossa Matty dermedt arcát. Vezető a hátára fordította a fiút. Kira elsírta magát, mikor ránézett, s csak annyi vigasza volt, hogy Matty szörnyű sebei eltűntek. Lemosta a fiú karját és kezét is – a megtisztult bőr makulátlanul ép volt.

– Kiskora óta ismerem – szólt könnyek között Kira. – Mindig piszkos volt az arca, és mindig a huncutságon járt az esze.

Lesimitotta Matty haját.

– A Vadak Legvadabbikának nevezte magát.

Vezető elmosolyodott.

– Az is volt. De nem ez az igazi neve.

Kira megtörölte a szemét.

– Azt remélte, ha most hazaér, megkapja a nevét.

– Meg is kapta volna.

– *Hírvivő* szeretett volna lenni – mondta Kira.

Vezető a fejét rázta.

– Nem. Hírvivők voltak már a múltban, és lesznek még sokan a jövőben is. – Lehajolt, s kezét ünnepélyesen a lehunyt szemű fiú homlokára helyezte. – A te igazi neved *Gyógyító*.

Mindketten összerendeztek, amikor hirtelen megzördült a közeli bokor.

– Mi volt ez? – rémüldözött Kira.

A lány hangjára előmászott búvóhelyéről a borzas, bogánccsal teli szőrű kiskutya.

– Ficánk!

Kira a karjába zárta a kölyköt, s az hálásan megnyalta a kezét.

Vezető ezalatt gyengéden felemelte a földről a fiú élettelen testét, és lassan elindult vele Falu felé. A távolban felhangzott a siratók kórusa.